

СТИВЪН БРУСТ ДРАКОН

Част 8 от „Влад Талтош“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2005

chitanka.info

Влад Талтош оцелява в упадъчния и зловещ град Адриланка, практикувайки професията, която най-добре познава — убиването на хора за препитание. Умението му като наемен убиец и навременната намеса на неговия телепатичен спътник — крилатия гущер Лойош, са му спечелили сравнително безопасния пост в дома Джерег — събиране на рекет в един сектор от големия град.

Ала когато един могъщ Господар на дракони му заповядва да издири омагьосано оръжие с неимоверна сила — още преди да е откраднато дори, — Влад неизбежно се оказва привлечен на последното място, където би искал да се озове, в тотална война с апокалиптични мащаби между магьоснически армии.

*Тази книга бе написана
за моя скъп приятел Джери Съливан,
който спаси положението с обложката на албума*

Благодаря на следните хора, които много ми помогнаха в този труд: Корвин Бруст, Джейл Катрин, Пол Кнапенбергер, Беки Ошайро и Джипси.

Благодаря също на Ема Бул, Рафаел Картър, Памела Дийн и Уил Шетърли за полезните предложения и за щедрата им помощ при черновите; на Фред А. Леви Хаскъл за последните поправки; на Лиз, Беки, Синди и Тесла за шоколада, първите реакции и т.н.; и на Патрик и Тереза, за много неща, но най-вече за „Ферибота остров Стейтън“.

Крайно време е да благодаря на Стив Бонд, Рийн Бруст, Джон Роби и Джон Стенли: вие си знаете защо.

И както винаги, моите благодарности на Ейдриан Морган, чиито отпечатъци от пръсти са на всяка страница на всяка книга, която съм написал за Драгара.

И специални благодарности на Стивън Джоунс от Уембли, Англия, който преди всичко ми подхвърли идеята.

1. ПАМЕТТА Е КАТО „ТУКА ИМА, ТУКА НЕМА“

Там бях.

Без майтап.

Толкова пъти и по толкова начини ни бяха накълцали, че едва ли можеше да се твърди, че имаме боен строй, а врагът непрекъснато получаваше подкрепления. Бях се скапал от умора като всички останали от командата и се ужасявах от мечовете, бръмчащи покрай ушите ми, и от разните магии, които правеха „ууушш“ над главата ми, или може би беше обратното; и беше пълно с мъртъвци, стенещи и гърчещи се по земята, и вкочанени и изцъклени ранени, а това със сигурност беше обратното, но ви го описвам така, както го помня, макар да знам, че паметта понякога ми върти номера.

Повече по въпроса — след малко.

Най-напред трябва да се извиня, че започвам от средата, но общо взето спомените ми започват точно оттам.

Значи, ето ме и мен, в разгара на пълномащабно сражение. В смисъл — там, където не би трябвало да бъде никой уважаващ себе си професионален убиец. Нещо повече — в разгара на пълномащабно сражение с ясното съзнание, че бях на губещата страна, поне в тази част на сражението. Стоях на Хълма на Дориан, със Стената на около двеста разтега зад мен и с Гробницата (която не е гробница, никога не е била гробница и изобщо не би трябвало да се нарича така) на около четвърт миля вляво от мен. Искаше ми се да телепортирам или най-малкото да побягна, но не можех, защото... ами просто не можех. Имах си сабя и носех по себе си толкова въоръжение, че с него можеше да се снаряджи половината рота на Кропър (моята част, ура, ура). Пред нас беше врагът, приближаваше се с всяка стъпка и този път изглеждаха решени да устоят. Бяха толкова много, че единственото, което можех да измисля, бе „като толкова го искат проклетия хълм, да си го вземат,

да му се не види“, но знаех, че не съм прав, и приятелчетата ми по бака със сигурност щяха да оспорят този възглед; толкова зор бяхме хвърлили да го завземем, преди всичко. (И се бяхме провалили. Защо тогава държахме хълма? Не знам; тези неща не ги обясняват на простите пехотинци.)

После, сякаш всичко дотук не стигаше, чух как барабанът отпра отсечено „Време да си жив“, което означаваше да се строим за атака. Предположих, че капитанът е решил, че не сме достатъчно силни да се отбраняваме, или искаше да опъне петалите сред блясъка на славата. Не знам; според мен щом вече си заел по-висока позиция, защо трябва да я губиш с атака? Искаше ми се да го нарека идиот, но знаех, че не е.

Отпуснах хватката на сабята и поех полагащите се „три дълбоки дъха“, щом той застана пред нас. Озовах се плътно вдясно от Дън, резервния знаменосец, което постави средната ми продължителност на живота само маргинално над неговата, а неговата беше почти същата като на знаменоската, а *нейната* математически почти не се различаваше от нулата. Какво пък, двамата си я бяха искали тази работа. Ето, че си я получиха.

Този път капитанът не ни държа речи; предполагам, че беше казал всичко, което имаше за казване, през последните два дни. Просто подаде сигнала, който ни подкара напред.

Също както преди открих, че се движа, въпреки че не помня да съм взимал подобно решение; зачудих се, както още няколко пъти преди, дали в това няма скрита някаква дискретна магия, но не мисля. Помня, че наистина, ама *наистина* исках да духна, обаче не можех, тъй че, разбира се, направих единственото, което можех: започнах да се моля. Твърде късно беше за това, обаче и нищо не стана.

Или може да е станало; не съм сигурен.

О, да, щях да говоря за паметта. Може би паметта е откъдето започва. Не знам откъде започва; може би отчасти това е причината да го разказвам, с надеждата, че ще го подредя и ще придам някакъв смисъл на цялата работа. По-важната причина да го правя са златните кюлчета, разбира се. Та докъде бях стигнал? Точно така, до паметта.

Една сутрин се събудих със спомена за нещо, което бях забравил предишния ден. Водех еднопосочен разговор с една метална кутия, точно каквото правя сега, в замяна на порядъчна сума чисто злато и всевъзможни странни дрънкулки и бях останал с чувството, че съм си

изпълнил моята част от сделката, но после, на заранта след като приключих, първата ми мисъл беше, че някой си играе със спомените ми. Втората ми мисъл беше, че ако това е вярно, ще посегна на някой и той ще пострада сериозно. Третата ми мисъл беше да преценя, ако някой наистина потиска спомените ми, кой би могъл да е този някой. Последното беше смразяващо и ме събуди напълно, което доведе до едно от онази дразнещи разсъждения на тема „Колко беше сън и колко — не?“ След няколко минути го бях подредил в главата си и станах.

Лойош, познайникът ми, тъкмо се размърдваше. Плесна лениво с прилеповите си криле, изсъска ми сънено и каза в ума ми: „Да вземем да хапнем нещо, а?“

Казах: „Помниш ли Пропадите при Портата на смъртта?“

„Не. Изкуфял съм. Естествено, че помня...“

„Близо до Пропадите, помниш ли, че имаше една голяма статуя?“

„Да бе, шефе. Където Мороулан извърши оня шантав ритуал. Защо питаш?“

„Нищо“. Така. Ритуалът. И това го бях забравил. Мразя да имам тревожни мисли преди закуска. Мразя да имам мисли преди закуска.

„Важно ли е, шефе?“

„Зарежи, Лойош“.

Това беше тогава и илюстрира колко сложно нещо е паметта: бях забравил нещо важно, което се беше случило едва преди няколко дни, а ето че сега, след повече от три години, си спомням как се събудих и си говорих с Лойош за него. Интересно, нали?

Но ето, че те оставих, странна, лъскава измишльотина такава, която уж трябва да има уши от двете си страни, объркана кой точно съм аз и за какво изобщо говоря. Добре. Ще те оставя объркана още малко, а ако не ми вярваш, че ще изясня всичко, можеш да идеш да се обесиш. На мен ми е платено.

Забърках набързо омлет, изядох го и се измих; мислех си дали да не питам някого за странната си загуба на памет. Наскоро се бях запознал с две лица, които можеше и да знаят нещо по въпроса, но не изпитвах желание да ги питам; предполагам, че е свързано с проява на слабост. Но ме притесняваше. Все още мислех за това, когато приключих с обличането на джерегските си цветове (сиво и черно в случай, че си водите бележки) и проверих дали разните ми оръжия са

на мястото си. След което излязох на улицата, която почти можеше да се каже, че е моя.

Обикновено не обикалям с телохранител. Първо, трудно би било да се намери някой, който да може да ме предупреди за опасност по-добре от Лойош; второ, не съм чак толкова важен, че да представлявам заплаха за когото и да било; а освен това е и унижително. Знам, че за някои в организацията броят на телохранителите е символ на власт, но за мен те са само досада.

Но аз съм различен. Не съм роден в организацията. Дори не съм роден в дома Джерег. Всъщност дори не съм роден като гражданин. Аз съм човешко същество. А те не са. Тази разлика е достатъчна, за да обясни всички други.

Тъй че можете да огледате наоколо, като мен. Виждате теклите, които притичват наоколо като дребните гризачи, на които са наречени, вършат разни неща, за които си мислят, че са важни, избират си плодове на щандовете за плодове и плат от тъкачите, залагат при местния букмейкър, тичат да работят в нечия градина или в работилницата на тъкача и, пряко или косвено, хранят мен. Виждате криотите и джегала, с благороднически титли, но с живот на буржоа, продават платове или плодове, или купуват мозъчни опиати, или се опитват да се спазарят с местния търговец на крадени вещи и, пряко или косвено, хранят мен. И най-рядко от всички, виждате истинските благородници, как се перчат наоколо като.isoла напролет, хвърлят петаци на бедните, пращат слугите си да купят отбрани вина и още по-екзотични мозъчни опиати и, пряко или косвено, хранят мен.

Изненадващо е, че съм толкова слаб.

Никой от тях не ме погледна по-особено, докато обикалях да изсмуча от тях всичко, което можех. Харесва ми така.

Разходката от жилището ми до офиса беше кратка, но времето бе достатъчно, за да добия представа какво става из квартала; точно в този ден не ставаше нищо забележително — най-малкото нямаше и намек за събитията, които вече се бяха задвижили. В този ден, както си спомням, пристигнах рано. Джерег действат денонощно, но реалното действие е най-вече нощем, тъй че нещата започват сравнително късно; рядко виждам офиса си преди обяд. В този ден пристигнах преди секретаря си, окачих наметалото си на окачалката за наметала,

подпрях сабята си на стената и седнах зад бюрото си да видя дали сутринта е пристигнала някаква кореспонденция.

Имаше една: къс скъп пергамент, поставен на средата на бюрото. На него със ситен елегантен почерк беше изписано: „В. Талтош, баронет“. Вдигнах го и огледах внимателно гърба, на който се виждаше печат с драконова глава.

Седнах отново и помислих, преди да го отворя. Може би бях малко уплашен какво ли ми съобщаваше. Не, почти със сигурност бях уплашен какво ли ми съобщаваше. Вдигнах го и счупих печата, преди да ме е подхванал Лойош.

„Баронет...

За мен би било неизмеримо удоволствие отново да се видя с Вас. Би могло да се окаже изгодно и за Ваша милост. Ако желаете помощ в транспортирането, бихте могли да се обърнете към барон Локран е'Терикс в дома Дракон. Заповядайте днес между обед и десетия час и ще се постарая да се срещна с вас веднага.

Оставам, почитаеми сър,

Сърдечно ваш
Мороулан е' Дриен

П.П. Изразихте предпочитанието си към по-формална покана в сравнение с последния приложен от нас метод, с който Ви помолихме за помощ. Надявам се, че ще одобрите настоящата. М.“

Оставих писмото на бюрото и се замислих за много неща.

Както винаги, когато си имам работа с Мороулан, не знаех как да го приема. Той нарича дома си „Черен замък“, което или е претенциозно до степен на глупост, или е съвсем уместен израз на силата му — изберете си сами. Беше необикновен — може би „уникален“ е по-подходящата дума — с това, че беше драгар и Господар на дракони отгоре на всичко, изучаващ източняшкото вещерство, което показваше или че не споделя отношението на събратята си по раса към човешките същества, или че се отнася към

нас с такова презрение, че може ей така, без окото да му мигне, да научи тайните ни изкуства — изберете си сами. „Последният метод“, за който споменавах, бе толкова оскърбителен, че двамата едва не се избихме, тъй че това упоменаване беше или гадна подигравка, или предложение за примирие — изберете си сами.

Изобщо не ми хрумна обаче да отклоня поканата му.

„Отиваме в Черен замък, Лойош“.

„Нямам търпение, шефе. Кога?“

Проверих по Глобуса през психическата си връзка. До обед оставаше по-малко от час.

„Веднага“.

Затегнах колана на сабята, без да изпитам ужасна самоувереност от тежестта ѝ и ножницата, потупваща левия ми крак. Мелестав, секретарят ми, тъкмо пристигаше. Май се изненада, като ме видя. Казах му:

— Излизам по работа. Ако не ме видиш повече, обвинявай Мороулан от дома Дракон. До скоро.

Отново излязох на улицата — първите стъпки, с които, както щеше да се окаже, започнах това пътуване, повело ме към война и смърт. Наех кабриолет, за да посъкратя действителния брой стъпки. Не обърнах особено внимание на водача, но му дадох добър бакшиш. Това може и да е важно за нещо.

Домът на дракона се намира точно срещу Имперския дворец, леко на северозапад, и се отличава с високата четиридесет стъпки статуя на Кийрон Завоевателя, изпънал напред десницата си, стиснала огромен меч — върхът му сочи на изток. Всеки път, когато видя тази статуя, ръката ме заболява. Лицето на Кийрон изглежда съвсем безизразно, поне отдолу. До вратите (каква изненада!) има точно седемнадесет стъпала и вратите бяха широко отворени, когато пристигнах, с леко подбити ходила, точно към обед.

Когато влезеш в Дома на дракона, веднага се озоваваш в Голямата зала — огромно ехтящо пространство със стенописи, изобразяващи жестокост, тънки прозорци, непропускащи много светлина, мраморен под, единично, много широко стълбище, чучнато точно по средата на Залата и губещо се горе някъде в безкрая, и много висящи от почти невидимия таван малки лампички, които не вършат кой знае каква работа и сигурно се поддържат с левитация; и все пак

има достатъчно светлина, за да се виждат ясно стенописите, което налага въпроса как я осветяват всъщност тая зала.

Не че ми пукаше.

Не се бях оказвал обкръжен от толкова много Господари на дракони, откакто ме задържаха след смъртта на предишния ми шеф, и сегашното не ми допадаше много повече от тогавашното. Стояха на групи и всички бяха въоръжени. Предполагам, че си говореха тихо, но залата ехтеше ужасно и имах чувството, че съм под душ от шум. Тук-там се виждаха окачени сиви ленти и знамена, което значеше, че някой е умрял. Постоях като пълен идиот много, много дълго — горе-долу около половин минута — с Лойош на рамото ми, след което забелязах двама пазачи, от двете страни на вратата — сиреч от двете ми страни — и забелязах също така, че и двамата ме гледат с определено недружелюбни физиономии. Това ме накара да се почувствам много по-добре, защото предпочитам да ме мразят, отколкото да ме пренебрегват.

Пристъпих към мъжа, защото ръстът на жената щеше да постави очите ми на височината на гърдите ѝ, което ми се стори неуместно точно в този момент. Вложих в походката си малко небрежност, защото Господарите на дракони, като повечето диви животни, могат да надушват страха. Мъжът ме изгледа отгоре (очите ми бяха на височината на раменете му) и се постара да не поглежда към Лойош. Вероятно смяташе, че ще ми достави твърде много удоволствие, като видя как реагира на джерега на рамото ми, и беше прав. Казах:

— Търся барон Локран.

Господарят на дракони преглътна, стисна челюсти и рече:

— Вие кой сте?

Помислих дали да не превърна въпроса в тема за по-сложна дискусия, но не знаех какъв е протоколът, а не си падам по рисковете.

— Владимир Талтош от дома Джерег, по работа за лорд Мороулан е'Дриен. — Това трябваше да му затвори устата.

Така и стана.

— Горе по стълбите, право назад, последната врата вляво. Почукайте и влезте.

Маркирах поклон, като се въздържах от изкушението да го направя прекалено дълбок.

„От какво те е страх, шефе?“

„Лойош, ти си трай“.

Стъпалата се оказаха твърде високи и беше истинско предизвикателство да се катеря небрежно с погледите, както предполагам, на двамата дракони в гърба ми. Горедолу се справях. Стъпките ми ехтяха, а стълбицето продължаваше много дълго. Когато найсетне стигнах горе, тръгнах назад по коридор, по дълъг от сградата, приютяваща целия ми бизнес. Свършваше с голяма врата, която не ме интересуваше. Спрях се пред тази отляво, както ми бяха указали, почуках и влязох.

Локран се обърна. Явно беше зяпал през прозореца. Беше млад, със светли очи и с избелял белег над веждите — белегът явно имаше някаква сантиментална стойност за него, иначе отдавна щеше да го е заличил. Косата му беше тъмна, права и вчесана назад, почти по обичая в дома Джерег. Имаше пръстени по четирите пръста на всяка ръка и всички пръстени бяха със скъпоценни камъни. Стаята побираше четири обемисти стола и канапе, но не и бюро; над прозореца висеше сиво знаме. На отсрещната стена бяха подпирани три-четири черни кривака и тежък меч в черна ножница до тях. Щом влязох, очите му се присвиха за миг, после той каза:

— Влад Талтош?

Произнесе го правилно.

Поклоних се и казах:

— Локран?

Той кимна.

— Приближете се още малко.

Подчиних се.

Той махна небрежно към мен, все едно че забърсва насекомо, червата ми се усукаха и се озовах в двора на Черен замък, стъпил, доколкото можех да преценя, на голия въздух, който приличаше на твърда повърхност, дори на каменни плочи, но все едно че нищо не ме крепеше. Можеше да ме предупреди кучият му син.

Много мислене съм отделял на въпроса защо телепортите ми разстройват стомаха; защо като че ли въздействат така на всички източняци, но не и на драгари. Между телепортите често пъти съм решавал, че всичко е във въображението на източняка, но веднага след телепорт този отговор ми се е струвал незадоволителен. Обяснението, което изникна в ума ми, докато стоях пред замъка на Мороулан,

обграден от стените му, кулите и стражите, е, че телепортите разстройват и драгарския стомах, но драгарите просто не искат да си го признаят; как може да не ти прилошее, когато вътрешностите ти заподскачат толкова силно, че буквално ги усещаш как пляскат вътре? Може ли да се обясни с естествения подбор? Не върви. Просто не мога да си представя, че природата е приела за нормално хората да отиват от едно място на друго, без да изминават промеждутъчния интервал.

Тези мисли, дължен съм да обясня, са един от начините да си залисвам ума, докато оставя време на стомаха си да се успокои. Друг начин е да наблюдавам наблюдаващите ме от кулите стражи, макар че поне сега не изглеждаха особено изненадани. Добре де, това го очаквах. На една от кулите се вееше знаме, цялото сиво.

След малко рискувах да погледна надолу. Под мен имаше дървета, които приличаха на миниатюрни храстчета, а двата пътя и потокът бяха кафяви и синя линии съответно, срещаха се, кръстосваха се и продължаваха почти успоредно — образуваха нещо като шарка, която, ако се опитам, можех да се убедя, че е знак от някакво руническо писмо. Може би беше символ, който казваше на замъка: „Дръж се да не паднеш“. Тази мисъл ми подеждва утешително.

Оправих наметалото си, прокарах пръсти през косата си и пристъпих към двете крила на портата на Черен замък. Щом приближих, те се разтвориха бавно, което може би трябваше да очаквам, защото се държаха по същия начин като последния път. Изругах под нос, но задържах усмивката на устните си и не обърках крачка — все пак ме наблюдаваха Господари на дракони.

Последния път не го бях забелязал, но една от причините появата на лейди Тилдра да изглежда толкова впечатляващо е, че когато вратите се отворят, виждаш само нея — входът е неосветен и освен нея все едно че влизаш в пустошта, каквато човек обикновено си представя, че е страната на мъртвите. (Страната на мъртвите обаче не е пустош — по-лошо е. Но все едно.)

— Милорд Талтош — заяви Тилдра. — Благодаря ви, че удостоихте дома ни. Господарят ви чака, Моля, влезте и се чувствайте добре дошъл.

Почувствах се добре дошъл, въпреки че по-циничната ми половина изшепна: „А бе, я...“

Прекрачих прага. Лейди Тилдра този път не предложи да ми вземе наметалото. Поведе ме през вестибюла с всичките му картини, нагоре по широкото виещо се стълбище и най-сетне — до библиотеката. Беше голяма и пълна с плюшени столове и дебели книги. Три от книгите, малко след входа, бяха масивни, отрупани със скъпоценни камъни изделия, вързани за пиедалите си с вериги. Зачудих се, но реших да не питам. Щом влязох, Мороулан остави книгата, която държеше, стана и ме поздрави със сдържан поклон.

Отвори уста, може би за да подхвърли някоя иронична вежливост, като контрапункт на искрената такава на Тилдра, но преди да е успял, попитах:

— Кой е умрял?

Той си затвори устата, хвърли поглед на Лойош и кимна към стола до себе си. Седнах.

— Барит — каза Мороулан.

— О — казах аз.

Мороулан, изглежда, очакваше да добавя нещо, тъй че след кратката пауза рекох:

— Знаещ ли, предния път, когато го видях, не останах с впечатлението, че би могъл да...

— Не се шегувай с това, Влад.

— Добре де. Какво искаш да кажа? Не останах с впечатлението, че ти е бил приятел.

— Не беше.

— Е?

Лейди Тилдра се появи с освежително — бяло вино, което сигурно щеше да е прекалено сладко, ако не го поднесе с лед. Отначало отпих от учтивост, но открих, че ми харесва. Исолата се плъзна по пода и излезе. Нямаше маса, на която да оставя бокала, но столът беше с широки плоски облегалки. Удобно. Повторих:

— Е?

— На второ място — каза Мороулан, — той беше важна особа. А на първо място...

— Беше дракон — заключих. — Да, знам.

Мороулан кимна. Отпих пак от виното. Усещането за студено донякъде убива усещането за сладост. Бас слагам, че не сте мислили за това.

— Та какво се е случило с горкия кучи син?

Мороулан понечи да отговори, но спря и каза само:

— Не е важно.

— Добре. Във всеки случай за мен поне не е важно — съгласих се. Бях срещнал Барит, или по-точно сянката му, по Пътеките на мъртвите. Беше проявил моментална неприязън към Мороулан само защото той бе проявил лошия вкус да пътува с мен, което би трябвало да ви даде представа как се спогодихме двамата с Барит. Продължих:

— Допускам, че не ме покани, за да изразя съболезнованията си.

— Прав си.

— Тогава?

Той извърна глава и ме изгледа въпросително.

— Какво беше онова, дето ми даде, Влад?

Засмях се.

— Това ли било? За това ли е цялата работа?

— Всъщност не. Просто съм любопитен.

— Ами остани си любопитен.

Всъщност го бях инжектирал с кръвта на една богиня по причини твърде сложни, за да ги обяснявам сега, а тогава изобщо не бях в състояние да обяснявам каквото и да било.

— Както желаш. Та както казах вече, Барит умря. И докато влизах във владение на вещите му...

— Какво? Вече? Не вярвам вече да са го отвели до Портата на смъртта.

— И?

— Ами, струва ми се доста бързо за дълголетната ви порода.

— Има си причини.

— Просто пращиш от информация, нали?

— Ако започна да ти обяснявам неща, засягащи вътрешната политика на дома Дракон, само ще те отегча. А после ще трябва да те убия затова, че ги знаеш. Тъй че предпочитам да не ти създавам неприятности с такава информация.

— Добра идея.

Лойош помръдна на рамото ми, явно притеснен.

— Та както казах, докато влизах във владение на вещите му, се натъкнах на някои неща.

Замълча. Изчаках. След малко продължи:

— Оказа се, че е притежавал голяма колекция от моргантски оръжия. Голяма колекция. Стотици.

Едва се сдържах да не потръпна.

— Предполагам, че причината да ги има също не е моя работа.

— Точно така. А и бездруго не я знам.

— Добре. И какво за тези оръжия?

— Вчера отделих много време да ги проуча. Проявявам интерес към подобни изделия.

— Подхожда ти.

Той присви очи за миг, след което реши да се направи, че не ме е чул.

— Такива оръжия представляват власт. Някои ламтят за власт, други се чувстват заплашени от тези, които ламтят за власт.

— Ти от кои си?

— От първите.

— Знаех си го. Не очаквах да го признаеш обаче.

— Защо не?

Нямаше какво да отговоря на това.

— Продължавай. Кой е врагът?

— Далновиден си.

— Да де. Но личния ми лекар каза, че било лечимо.

„Иска да каже, че ти сече пипето, шефе“.

„Знам, Лойош“.

— Да — кимна Мороулан. — Убеден съм, че най-вероятно ще вляза в конфликт с някого заради притежанието на тези оръжия.

— Кой може да е той?

— Не знам. Има няколко възможности. Най-вероятната е... но все едно.

— Много полезно сведение.

— За това, което искам от теб, не е необходимо да го знаеш.

— Пуси късмет. Е, и какво искаш от мен?

— Искам да уредиш откраднатите оръжия да бъдат проследени.

— Някои от оръжията са откраднати?

— Все още не.

— Разбирам. Много ли си сигурен?

— Умерено.

— Защо?

— Това също не е важно. Ще ги пазя много грижливо, както и някои други. Този, който поиска да открадне едно или повече, ще трябва да наеме експертен крадец, а това означава джерег, а това означава...

— Че бих могъл да открия какво е станало. Разбирам.

„Шефе, това може да ти навлече големи неприятности“.

„Знам“.

Отпуснах се в стола и погледнах Мороулан. Той издържа погледа ми, без да мигне. След малко каза:

— Знаеш ли, Мороулан, в тези неща изобщо не ме бива. А и честно казано, дори да го открия, не вярвам, че ще мога да се насиля да ти го кажа. Работата си е джерегска, разбираш ли?

— Мисля, че да. — Намръщи се замислено. — От друга страна, ако разбирам добре как действате вие, в смисъл — джерег, този, който извърши обира, едва ли ще е нещо повече от инструмент, нает от някой друг, прав ли съм?

— Да — отвърнах, не особено доволен от посоката на разговора.

— Ами тогава, не би ли могъл да разбереш...

— Може би — признах.

— Какво ще струва?

— Пари. Много пари.

— Пари имам.

— Все пак трябва да помисля. Това би ме поставило в ситуация, за която не съм убеден, че ми харесва.

— Разбирам. Но все пак го обмисли. Мога да ти предложа...

— Не ми казвай. Предпочитам да не съм съблазнен. Ще ти кажа, като реша.

Събеседникът ми кимна и повече не настоя, което му донесе няколко червени точки.

— Има и друг въпрос.

Премълчах горчивата ирония и изчаках.

— Обстоятелствата около смъртта на Барит...

— Които не са моя работа.

— ... наред с всичко останало ме накараха да осъзная колко уязвим е Черен замък.

— Моля?

— Обстоятелствата около...

— Това го чух. Просто не го разбрах. Как може един реещ се на половин миля над земята замък да бъде уязвим? Освен ако не падне, разбира се.

— Това едва ли е възможно.

— Радвам се да го чуя. Което ми напомня нещо. Защо тъпанчетата ми не пукат, когато се телепортирам тук горе?

Той ме погледна самодоволно, но не ми обясни.

— Очевидно в замъка може да проникне всеки, който може да телепортира и да се скрие от стражите.

— И не си взел никакви по-сериозни мерки?

— Мерки има, но не са достатъчни. Струва ми се, че би могъл да ми помогнеш, като ми кажеш с какво и къде да ги подобря.

Помислих малко и реших, че знам как точно да се справя с това.

— Да, това мога да го направя.

Помислих дали да не попитам за заплащането, но съобразих, че ще е по-изгодно да свърша работата си добре и да го оставя да прояви щедростта си.

Той се намръщи за миг и сякаш потъна в дълбок размисъл.

„Психическа връзка, шефе“.

„Знам, Лойош“.

„Ти си лъжец, шефе“.

„Е, добре“.

Някъде по това време в стаята влезе един Господар на дракони и се поклони на Мороулан. Беше нисък и доста набит за драгар, с къса светлокафява коса и светли очи; не ми направи впечатление на боец, но носеше меч, което говореше, че е на някаква служба.

Кой какво каза ли?

Мороулан:

— Фентор, това е баронет Владимир Талтош. Знам, че гориш от желание да работиш с източняци, но готов ли си да получаващ заповеди от един джерег?

Лойош: „Какво каза той?“

Аз:

— Кво?

Мороулан:

— Току-що наех лорд Талтош за консултант по сигурността. Това те поставя под негово подчинение, при определени обстоятелства.

Усетих как устата ми се отвори и затвори. Мороулан беше направил... какво? И кога точно го беше направил?

— Няма проблем, милорд — отвърна Фентор.

— Добре — каза Мороулан.

— Извинете — казах аз.

— Да?

— Ами, аз...

— Да?

— Все едно. За мен е удоволствие, Фентор.

— За мен също, милорд.

„Шефе, току-що те наеха“.

„Наеха? Да бе. По-скоро май ме мобилизираха“.

„Трябва да му кажеш никога да не използва властта си в служба на злото“.

„Непременно“.

Хрумна ми също така, че след като общо взето вече работех за него, ще ми е трудно да откажа да се опитам да се добера до информацията, която търсеше. Можех, разбира се, да извадя късмет и никой да не открадне някое от оръжията. Но нещо ме караше да се съмнявам.

Фентор се поклонил сърдечно на двама ни и напусна. Попитах:

— Мороулан, какво премълчаваш?

— Много неща.

— В частност. Оставам с чувството, че общо взето не те тревожи много дали някой си ще свие някое си случайно моргантско оръжие.

— Можеш да се довериш на чувствата си — струва ми се, че са благонадеждни.

— Много благодаря.

Домакинът ми рязко се изправи и каза:

— Ела с мен, Влад. Ще те разведе из замъка и ще те запозная с някои хора.

— Нямам търпение.

Станах от стола и го последвах.

2. ЗАСЕЧКИ

Знаете ли как мирише бойно поле? Ако да, имате съчувствието ми. Ако не, така и няма да го научите, защото нямам намерение да се спирам на това. Ще кажа само, че хората не миришат толкова хубаво отвътре.

Прекрачихме купчините пръст (не мога да си изкривя устата и да ги нарека „насип“), за чието вдигане бяхме похабили толкова време и пот, и тръгнахме със стабилни крачки напред; нито много бързо, нито прекалено бавно. Не, като си го помисля сега, беше си *прекалено* бързо. И едно бавно пълзене щеше да е прекалено бързо.

Наместих лентата на униформата си, единствения белег на чия страна съм, след като си бях загубил някъде хубавото си кепенце по време на последните две атаки. Около половината от ротата ми си бяха загубили хубавите кепенца, както и много от враговете. Но всички имаха ленти, показващи кой на чия страна е, като лентите на отборите по сандбол. Никога не съм играл сандбол. Виждал съм дракони да играят сандбол в Западния парк, редом с текли, макар и никога в една и съща игра, да не говорим за един и същи отбор. Обяснете си го както искате.

„Помислял ли си да излетиш нависоко във въздуха и да се разкараш от това?“, попитах за пети път познайника си.

„Помислял съм“, отговори ми той за четвърти път (първия път изобщо не ми отговори, тъй че се наложи да повтора въпроса; до този момент бяхме издържали само три атаки). И „Все пак, как се забъркахме в това?“ Вече бях престанал да броя колко пъти му задавах този въпрос: по-малко, отколкото го задавах на себе си.

Продължавахме напред.

Наистина, как се бяхме забъркали в това?

Наскоро попитах Сетра защо ни беше заповядала да задържим онази позиция, която от моя гледна точка не изглеждаше ужасно важна

— освен за самия мен, разбира се, по лични причини, на които ще се спра по-късно. Тя ми обясни:

— По същата причина, заради която накарах фалангата копиеносци на Гътрин да атакува онази малка долчинка вляво от вас. Като задържахте онзи участък, вие застрашавахте цял фланг, а трябваше да задържа вражеските резерви. Докато застрашавахте онази позиция, врагът трябваше или да я подсилва, или да е готов да я подсили. По този начин можех да изчакам подходящия момент и да включа своите резерви, което и направих, когато...

— Добре, добре — прекъснах я. — Все едно.

Не бях поискал технически отговор. Искал бях да каже „Беше жизненоважна за цялата кампания“ или нещо такова. Искаше ми се да съм имал по-важна роля. Бяхме само една фигура на игралната дъска, точно толкова важна, колкото всички останали. Всички фигури искат да бъдат ако не играч, то поне фигурата, от която играчите са най-заинтересовани.

Това, че не съм играч, беше едно от нещата, които ме притесняваха. Предполагам, че съм бил само фигура, а не играч, когато трябваше да изпълня някоя заповед на началниците си в дома Джерег, но към този момент вече си имах своя територия и бях свикнал с това. Това бе част от проблема: в дома Джерег се падах ако не главнокомандващ, то поне полеви офицер с висок ранг. Докато тук бях, ами, много неща, предполагам, но и всичките да ги събереш в едно, нямаше да се получи много.

Но как все пак се бяхме набутали в тая каша? Не можеше да се обясни с кой знае какви принципи. В смисъл, човек съди за една война според това за кого е справедлива тя, стига да няма интерес от изхода ѝ; ако си един от участниците, тогава трябва да си измислиш някакви морални принципи, които да те поставят на правата страна — това изобщо не е ново, всички го знаят. Но е толкова грубо и никой дори не прави усилие да го маскира. Става заради земя и заради власт, и кой накъде да разшири владенията си, без дори най-малката привидност за нещо друго.

А тези привидности може да се окажат важни, когато крачиш с маршова стъпка към редиците гадни, щръкнали срещу теб остри неща.

Барит умря и с това почна цялата работа. А Мороулан ме убеди да наглася капан, за да разбере кой евентуално ще открадне едно нещо,

до което предпочитам изобщо да не припарвам. Крейгар, първият ми помощник в организацията, изглеждаше угрижен, когато му казах за това, но съм сигурен, че дори и той, който познаваше драконите повече, отколкото изобщо щях да ги познавам аз някога, нямаше представа как би могло да свърши всичко.

— Ами ако го открадне някой и ти разбереш кой е — каза ми той, — и се окаже някой, с когото изобщо не искаш да се забъркваш?

— Точно това е въпросът, разбира се. Но едва ли зад тая работа ще стои джерег.

— Не, Влад. Дракон ще е. Това е проблемът.

Е, той самият беше дракон и сигурно знаеше. Не, всъщност не беше дракон, беше джерег, но все пак трябваше да знае. Щото преди това е бил дракон, което означава... какво?

Изгледах го замислено. Познавах Крейгар по-добре от всички, които не познавам изобщо. Бяхме бачкали заедно като биячи, когато влязох в джерег, и оттогава не се разделяхме. Беше единственият драгар, когото не мразех, освен може би Кийра. Като си помисля, то и нея май не я разбирам.

Крейгар беше смел и боязлив, мекосърдечен и зъл, небрежен и усърден, дружелюбен и изключително безскрупулен; освен това притежаваше странната дарба или недостатък така да се слива с околната дървения, че човек може да гледа право в него, без да разбере, че е там.

Не можех да си спомня и една своя идея, върху която да не е излял ведро студена вода, нито някоя, в която да не ме е подкрепил до дръжката — понякога буквално.

— Какво има? — попита той.

— Размишлявах.

— Не можеш ли да го правиш насаме?

— О, да не би да има някой тук?

— Смешен си, Влад.

— Във всеки случай — подхванах разговора оттам, откъдето го бях изпуснал — в това има много пари.

Крейгар издаде звук, който няма и да се опитвам да описвам, и усетих, че Лойош едва се сдържа да не подхвърли поне няколко забележки. Изглежда, съм обкръжен от същества, които ме смятат за

кръгъл идиот, което сигурно говори нещо дълбоко и съдържателно за мен.

— Та кого предлагаш да включим?

— Не знам. Може би трябва да отидем сами и да огледаме нещата.

— Опасявах се, че ще кажеш точно това.

Той ме погледна учудено. Има неща, за които драгарите и хората никога няма да се разберат помежду си и оръжията за убиване на души явно са едно от тях. В смисъл, те ги мразят точно колкото нас, ако не и повече, но обикновено не показват смазващия ужас, който вдъхват тези оръжия у един човек. Не знам защо е така.

— Как ще идем дотам?

— Ще наема карета.

Барит беше живял в една квадратна сграда от сив камък в покрайнините на Адриланка, в хълмовете на запад. Сигурно я е наричал „замък“. Мога да нарека ризата си „стол“, ако поискам. Имаше три етажа, голяма предна врата, два слугински входа, няколко стъклени прозореца и много стръмен покрив. Направи ми впечатление, че имението му е много каменисто, почвата — прекалено песъчлива, за да става за нещо. Имаше следи от стопанска дейност, но не кой знае каква. Пред главния вход пазеха двама стражи с ливреите на дома Дракон. Щом двамата с Крейгар се приближихме, видях, че единият носи герб като на хората на Мороулан; знакът на другия не ми беше познат.

Прехвърлих наум разговора, който смятах да проведа с тях. Няма да ви го описвам, защото същинският разговор напълно обърка плановете ми.

— Баронет Талтош? — каза онзи, дето носеше герба на Мороулан.

Кимнах.

— Влезте, моля.

Повярвайте ми: разговорът, който си бях подготвил, щеше да е много по-забавен за разказване. Но все пак имаше компенсация. Пазачът каза:

— Чакайте... този кой е? — Едва сега беше забелязал Крейгар.

— Колегата ми — отвърнах, като едва сдържах кикота си.

— Добре.

Погледнах другия страж, който много усърдно се стараяше да запази лицето си безизразно. Зачудих се за кого ли работи.

Двамата с Крейгар ги подминахме и влязохме.

Рядко след прекрачването на един праг съм бил поразяван от толкова силно усещане, че попадам в друг свят — в смисъл, беше все едно че между първата и втората стъпка бях напуснал Драгара и бях навлязъл в място толкова чуждо, колкото може би е източняшкото отечество на предците ми. Първата изненада беше, че след като преминеш през каменния вход на каменния дом, се озоваваш във фойе, пълно със стъклени изделия — вази, канделабри, празни гарафи и още и още стъкло, изложено на дървени пиедестали или в бюфети. Стените бяха боядисани в някакъв цвят, който направо пишеше между бялото и жълтото там, където не може да оживее никакъв цвят, и всичко беше ярко и весело, в пълно противоречие с който и да било Господар на дракони, когото съм познавал или за когото съм чувал — и определено не съвпадаше с представата ми за Барит, когото бях срещнал по Пътеките на мъртвите.

Унесът ми бе прекъснат от Крейгар с:

— Ъ... шефе? Къде отиваме?

— Добър въпрос.

Повечето магьосници щяха да си вършат магьосническата си работа или в някое мазе, където е по-разумно да се поставят тежките предмети, които може да им трябват, или високо в някоя кула, за да не пометат цялата къща, ако нещо се скапе. В случая с Барит вероятно беше някоя случайна стая в случайно място, тъй като е по-удобно.

Лойош пристъпваше нервно на рамото ми. Излязохме от фойето и влязохме в нещо като дневна, с още стъклени изделия и гарафи като предишните, само че пълни. На стената вляво от мен беше окачен голям маслен портрет на Барит, с внушителна и изпълнена с достойнство осанка. В другия край имаше малка врата, която трябваше да води към кухнята, и коридори, водещи наляво и надясно; единият сигурно трябваше да води до стълби към спалните, а другият — към другите стаи на същия етаж. Хванахме коридора вдясно и стигнахме до широко стълбище от лъскав бял мрамор. Върнахме се и пробвахме по другия коридор, който изглеждаше по-обещаващ.

„Ей, шефе“.

„Кажки, Лойош?“

„Нещо странно има тука. Усещам нещо. Все едно че...“

— Наблюдават ни, Влад — каза Крейгар.

— Не е изненадващо.

„Аз го забелязах пръв“.

„Млъкни“.

— Мисля да не му обръщаме внимание — рекох на Крейгар. — Странно щеше да е, ако никой не е оставил заклинания за наблюдение. Дали да не пробваме онази врата?

— Голямата, с железния обков и руната на нея, дето я пазят двама Господари на дракони с кръстосани копия? Защо мислиш, че трябва да е тя?

— Странен си, Крейгар. Млъкни.

— Кой си ти и по каква работа си тук? — каза единият от стражите. Беше жена. Стоеше като статуя и копието ѝ не помръдна от позицията си пред вратата.

— Знаеш и двата отговора — отвърнах ѝ. Устата ѝ трепна в усмивка, с което ми хареса.

— Да, но трябва да попитам. А ти трябва да отговориш. Или можеш да напуснеш. Или мога да те убия.

— Баронет Талтош от дома Джерег, по работа от лорд Мороулан, а преди малко тъкмо ми хареса.

— Съкрушена съм. — Копието ѝ се дръпна. Приятелят ѝ също се размърда и пътят ни беше чист. — Длъжна съм да ви уведомя, че около цялата къща е поставена телепортна преграда и че в тази стая е усилена.

— Това ли е учтивият начин да ми кажеш да не крада нищо?

— Нямах намерение да съм учтива.

— Да вървим — казах.

— След теб — отвърна Крейгар.

Двамата стражи трепнаха и го погледнаха, все едно че изобщо не го бяха видели досега, което сигурно си беше така. После се престориха, че са го виждали през цялото време, защото иначе щеше да изглежда много уничително.

Друг изход от това май нямаше, тъй че дръпнах резето и отворих вратата.

Има една история, може и да е апокрифна, но на кой му пука, за Лишни, изобретателя на огнения таран. Изглежда, го е изобретил от

отчаяние, след като жалката му флотилия от шест каботажни корабчета не е имало как да се измъкне от обсадата на осем вражески бригантини и два бойни кораба в нещо, което започнало като малка акция по време на една от войните с Елди. Според разказа, след като въоръжил корабчетата си с новото изобретение, той излязъл, потопил седем от десетте вражески съда и поразил другите три, след което в нов изблик на вдъхновение върнал екипажите си на брега, завзел Двореца и наложил безусловна капитулация, която моментално сложила край на войната. Когато излизал от двореца с подписаната капитулация в ръка, един от подчинените му уж го попитал как се чувства.

— Чудесно — отвърнал той.

Както казах, много се съмнявам, че се е случило точно така, но историята е добра. Припомням я, защото ако някой ме попита как се чувства човек, когато влиза в помещение, пълно с повече моргантски оръжия, отколкото си е представял, че могат да съществуват на света, ще му отговоря по същия начин:

— Ужасно.

„Шефе...“

„Знам, Лойош“.

Оръжията бяха струпани навсякъде. Все едно че влизах в стая, пълна с пепелянки. Усещах присъствието на двамата Господари на дракони зад гърба си и дори съзнанието, че издавам страха си пред тях, не можеше да ме тласне напред.

— Много е гадно, Влад.

— Я пораздуй, Крейгар.

— За какво ли са му трябвали?

— Аз пък се чудя защо сериолите изобщо са ги измислили.

— Не знаеш ли, Влад?

— Не. А ти?

— Естествено, Добре де, поне знам какво разправят.

— И какво разправят?

— Още преди да се появи Империята, ги изобретил някакъв сериолски ковач, за да стане войната нещо толкова ужасно, че никой повече да не почва война.

— Майтапиш се — изсумтях аз. — Вярваш ли, че може да са били толкова глупави?

— Подействало е обаче.

— А?

— На сериолите.

— О!

— Е, влизаме ли?

— Не мисля, че ще мога.

— Това е проблем.

— Да.

Постояхме още малко така като пълни идиоти.

— Дали пък да не си ходим? — попитах.

— Не, по дяволите.

— Добре.

Изтекоха още няколко часа. Добре, може да е било минута. Най-лошото беше, че Господарите на дракони бяха зад гърба ми. Да проявиш страх пред един джерег е лошо; да покажа страх пред дракон накърнява гордостта ми.

— Имам идея — каза Крейгар.

— Добре. Приемам я. Чудесна идея. Каквато и да е.

— Ще отнеме само две минути.

— Още по-добре. Да не мислиш, че бързам?

Челото на Крейгар се сбърчи. Силно подозирах, че е психически контакт.

— Така. Ей сега ще дойде.

— Кой?

— Един, който може да ни помогне. Запознах се с него, когато бях... все едно.

Можеше и да си довърши изречението. Крейгар не беше роден в джерег — бил Господар на дракони някога. А причините вече да не е такъв си бяха негова лична работа.

— Как се казва?

— Деймар. Господар на ястреби е.

— Хубаво. Как може да помогне?

— Психика.

— По-точно?

— Много е добър. Със силата на ума си може да прави неща, които са недостъпни за опитни магьосници със силата на Глобуса. Той... един момент.

Излезе от стаята и поговори тихо със стражите. Малко след като се върна, влезе някакъв мършав драгар с изпито лице — целият в черно и с някак сънено, разсеяно изражение, което никак не се връзваше с външността му, нито с представите ми за Господари на ястреби, които бях познавал дотогава.

— Здравсти, Крейгар — каза с тих глас новодошлият.

— Здравей, Деймар. Това е шефът ми, Влад.

Драгарът ми се поклони учтиво, което също го отличаваше от други екземпляри от неговия дом.

— Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен — отвърнах.

Той огледа стаята.

— Много впечатляващо. Не бях виждал толкова много наведнъж.

— Общо взето и аз си мислех същото.

— Можеш ли да ги поприглушиш? — попита Крейгар. — Влад е малко чувствителен към аурата им.

Онзи се обърна и ме изгледа с любопитство.

— Нима? Интересно. Защо ли?

Въздържах се да кажа: „Защото съм източник, изпитващ суеверен ужас от тези проклети неща“. Вместо това само свих рамене.

— Имате ли нещо против да погледна какво толкова ви има, че...

— Имам.

— Добре — въздъхна той, леко обиден. После отново огледа помещението. — Добре. Не би трябвало да е трудно. — Само това, и изведнъж се почувствах по-добре. Не добре, забележете, но по-добре — все едно че пак си бяха там, все така жадни да смучат души, но много по-далече.

— Как го направи? — попитах.

Деймар се намръщи и присви устни.

— Ами, ако си представим аурата, излъчвана от всяко оръжие, като сферично поле от специфична унифи...

— Психика — подхвърли Крейгар.

Влязох в стаята все едно че нямаше нищо кой знае какво и започнах да оглеждам. Крейгар и Деймар останаха зад мен.

Оръжията бяха по-подредени, отколкото ми се беше сторило отначало — бяха струпани, а не разхвърляни безразборно и всички бяха прибрани в ножници и кании — постарах се да не мисля какво

щях да изпитам, ако бяха голи. Не можех обаче да преценя в какво точно се изразяваше подреждането или сортирането.

— Най-мощните са в този край — небрежно подхвърли Деймар, — а най-слабите — ей там. Това на рамото ти е джерег, нали?

— Психика — рекох. — И остро око за детайлите.

— Моля? О, това беше ирония, нали?

— Извинявай. Малко съм нервен.

— О? Защо?

Погледнах Крейгар, който, така ми се стори поне, галантно се опитваше да прикрие усмивката си. Оставих въпроса да виси и се опитах да си придам вид уж че оглеждам оръжията, като в същото време се стараех изобщо да не ги гледам. Не е лесно и не се получи — те нахлуваха в ума ми напук на всички психически дарби на Деймар.

— Как се свързваш с него?

— Моля?

— С джерега. Трябва да имаш някаква психическа връзка с него.

Как?

— Вещерство.

— Разбирам. То включва ли...

— Не държа да го обсъждам.

— Добре — отвърна Деймар, малко озадачен и като че ли отново малко засегнат. Не бях свикнал да си имам работа с толкова чувствителни драгари.

— Е? — обади се Крейгар. — Някакви идеи как да се оправим с това?

Отново го погледнах и той леко се изчерви — който и да беше този Деймар, не бях подготвен да обсъждам бизнеса си пред него и Крейгар трябваше да го знае.

— Какво се опитвате да направите? — попита Деймар.

— Трудно е да се обясни.

— О, добре... — Замълча, и тъй като все още гледах към Крейгар, забелязах как на лицето му за миг се изписа стъписване.

— Какво...

„Мозъчна сонда, шефе. Наистина много, много добра. И бърза. Тоя тип...“

Награбих първото оръжие, което се оказа до мен, една кама, и я извадих от канията. Прекосих бързо стаята и спрях на около четири

стъпки от Деймар. Изгледах го, стиснал небрежно оръжието пред себе си. Вече не ме плашеше — все едно че нещо бе наложило пълен контрол над мен и това нещо беше нажежено до червено. Изсъсках:

— Виж какво. Благодаря за помощта ти, но ако още веднъж направиш мозъчна сонда на някой от хората ми, ще е последното, което си правил в този живот или в който и да е друг. Ясно ли е?

Изглеждаше леко изненадан, но ни най-малко уплашен.

— Извинявай. Няма да го правя повече.

Обърнах се, вдишах дълбоко и прибрах камата в канията. Никога не знам какво да кажа, след като съм заплашил някого. Сигурно трябва да си направя списък с реплики на корав тип.

— Имам предложение обаче.

Обърнах се и го изгледах отново, не съвсем сигурен, че съм чул добре.

„Шефе, или си губиш стила, или тоя образ наистина е тъп“.

— Ами — продължи Деймар, — след като бездруго вече знам...

Хвърлих на Крейгар поглед „Какво да го правя сега“, а той ми отвърна със свиване на рамене „Не питай мен“. Въздъгнах.

— Добре, Деймар. Давай да чуем.

— Ами, Мороулан смята, че някой ще се опита да открадне едно от тези оръжия, нали? А вие...

— Познаваш ли Мороулан?

— Естествено. Защо?

— Просто се чудех. Продължавай.

— А вие искате да го хванете.

— Да го хванем? Може би. Но и поне да открием поръчителя, ако има такъв.

— Мога да поставя психически следач, който ще ни позволи да открием всеки, който стъпи тук.

— Толкова ли е лесно?

— Никой не се пази срещу психика.

— А Кийра?

— Кой?

— Все едно. Ако нещо изчезне и не знаем как, значи го е взела Кийра.

— Тогава какво? — подхвърли Крейгар.

— Това е лесно. Вдигаме ръце и докладваме издънка, което вече трябваше да направя.

— Изглежда разумно.

— Е? — попита Деймар.

— Добре. Направи там каквото трябва.

— Вече е готово.

— Но...

„Вярвам му, шефе. Наистина стана нещо“.

Изгледах за пореден път Крейгар. В случай, че не съм успял да го предам ясно, никак не се чувствах комфортно от начина, по който се развиваха нещата, а Крейгар бе лесен и съвсем логичен обект на гнева ми. Той прие ролята си чинно.

Лойош каза: „Не се безпокой, шефе. Всичко ще се получи идеално. Наистина“.

Обърнах се към Деймар.

— Как действа тая шашма?

— Ако някое от тези оръжия бъде преместено от тази стая, ще получа псиотпечатък на преместилия го.

— И после какво?

— Каквото поискате. Мога да ви свържа с него или да получа местоположението...

— Можеш? Можеш това?

— Ами да — отвърна той малко изненадано. — Защо, нещо не е наред ли?

Не знам защо си помислих, че трябва да приключа с него. Пожелателно мислене, предполагам.

— Добре. Смятам, че можем да кажем, че сме направили всичко, което трябваше да направим тук. Да си вървим.

— Къде отиваме? — попита Деймар.

Понечих да му отговоря, но го премълчах, погледнах умолително Крейгар и се измъкнах. Това, което му бе казал Крейгар, изглежда, подейства. Най-малкото Деймар не ни изпрати чак до офиса.

В този ден дори това бях готов да нарека победа.

3.

ЗА КРАДЕНИ МЕЧОВЕ И ЗАЕТИ КНИГИ

Бяхме съкратили повечето разстояние между нас, когато побягнаха. Бях си помислил (в смисъл, доколкото изобщо можех да мисля), че ще се спрат, ще заемат отбранителна позиция и ще изчакат да атакуваме, както бяхме постъпили ние при техния щурм, и може би точно така трябваше да направят. Имаха си копия и само ако ги стиснеха здраво и ги насочеха напред, щеше да е много гадно за нас. Но не го изиграха така — тръгнаха право срещу нас, сигурно с надеждата, че ще забавим, ще се обърнем и ще побегнем. Стратегически — лош ход, психологически — логичен. Или казано с други думи, само като ги видях как настъпват, щях да напълня гащите от страх, чувство, притъпено само от гадното удоволствие да знам какво е да атакуваш нагоре по хълм.

Но виждате ли, просто нямаше начин да спрем; барабаните тътнеха около нас и вече се движехме, и се бяхме превърнали в неумолима сила, настръхнала с насочените напред остриета, пореща все напред и напред, и в един момент престанах да изпитвам страх. Престанах да изпитвам каквото и да било. Просто крачех напред и го правех, защото не можех да правя нищо друго. Дори собствената ми цел, личните ми планове и намерения се изпариха от главата ми, а средството се превърна в цел: настъпвах, защото ротата ми настъпваше, и когато ги срещнехме, щяхме да ги унищожим, защото точно това ни беше работата. Изобщо не беше моя работа, но за момента, както казах вече, това не ми хрумна.

Беше толкова различно. Имам предвид не точно тази битка, а битката изобщо. Все още не бях свикнал. Изобщо, някой може ли да свикне с това? И ако да, как? Освен някой като Напър, а Напър е луд.

Знаех, че сражението няма да е като убийството и че дори няма да е като уличните свади, но едно е да го знаеш, а съвсем друго — да го изпиташ. Свикнал съм на хладнокръвие, но в битката е горещо. Свикнал съм с точността, но войната е хаос. Свикнал съм да се

опитвам да убия, но този вид бой включва да се опитваш да останеш жив.

Звукът от стъпките, моите и на другарите ми, се сля с ритъма на барабана, след това го заглуши и се превърна в ритъм, който отекваше в главата ми с думичката „Защо? Защо? Защо? Защо?“, което беше прекалено философско за момента. Ние, закоравелите войници, виждате ли, сме настроени философски в лагера, но на бойното поле сме много практични. Това също го бях научил. В лагера трябва да си настроен философски или да си побъркан, или странен, или гаден, или каквото и да е, само за да не излезеш от кожата си, докато очакваш поредния шанс да станеш герой. Това е начин да ти минава времето. Има една прилика между драконите и джерегите, която не мога да отрека: умеем да чакаме.

Другата прилика е, че не обичаме да чакаме. Колкото до мен, ако нещо има да става, предпочитам да става бързо. При това положение сигурно ще кажете, че съм имал късмет в началото на цялата тази работа, когато се опитах да изпълня мисията на Мороулан: не ми се наложи да чакам. Деймар ни се обади още на другата сутрин, след като заложихме психическия капан.

Тъкмо се бях отпуснал в стола и се радвах на хубавата гледка с празното бюро. Когато на бюрото ми има нещо, това обикновено означава, че ме чака работа. Тъкмо се канех да извикам на секретаря си да ми донесе клавиша, когато Крейгар (не го забелязах кога влезе) каза:

— Някой е откраднал едно от оръжията, Влад.

— Мелестав! — извиках. — Моля те, донеси ми клавиша.

— Веднага, шефе — отвърна ми той от другата стая.

Крейгар почна пак:

— Влад...

— Чух те. Сега ще се престоря, че не съм. Ще пия клавиша. После можеш да ми го кажеш.

— Ако го искаш пряко, мога да кажа на Деймар да...

— Не.

— Чакай да видя дали разбирам. Правилно ли схващам, че не искаш Деймар да...

— Крейгар, млъкни и ме остави да си изпия клавиша. После можеш да се опиташ да бъдеш забавен. Ако се опиташ да бъдеш

забавен, преди да съм си изпил клавата, вероятно ще те убия и тогава ще съм тъжен.

— А. Добре. Не бих искал да те натъжавам.

Стиснах очи. Когато ги отворих, Крейгар го нямаше. Малко след това Мелестав влезе на пръсти, остави пред мен димяща чаша и се измъкна пак на пръсти.

„Е, днес сме се оклюмали нещо. А, шефе?“

„Нищо ми нямаше, когато дойдох“.

Изпих клавата много бавно. Има един съвършен начин да поставиш устните си на ръба на чашата така, че да отпиваш подходящото количество клава, без да се опариш. Всичко си идва с практиката. Замислих се за практиката и за досадниците и изпих клавата, след което повиках Крейгар.

— Добре. Давай да чуем.

— Деймар ми се обади тази сутрин, че психическата му аларма се задействала по някое време снощи. Каза, че не могла да го събуди, за което праща извиненията си...

— Извинения? Не мислех, че е способен на това.

— ... и смята, че крадецът трябва да е доста добър.

— Ясно. Давай да идем да видим какво е взето.

— Той знае какво е взето: голям меч. Много голям, не кой знае колко могъщ. Прост месингов предпазител, увита с кожа дръжка, остър по единия ръб и отчасти по другия, с достатъчно дълъг връх за мушкане.

Помъчих се да си припомня оръжието, не можах, но Лойош се справи — намести картинката в ума ми. Видях го подпрян на една стена, редом до няколкото си братовчеда. Не го бях забелязал. Изглеждаше съвсем невзрачно и с някак много груба конструкция като за моргантско оръжие.

— Значи, само като предположение, Крейгар, бих казал, че е било проба, а не оръжието, което търсят. Ти какво мислиш?

— Възможно е. Или пък в него има нещо, за което не знаем. История, магии, нещо такова.

— Може и това да е. Някакви предложения какво да правим?

— Винаги можеш да наемеш Кийра да ти го открадне обратно.

— С което крадецът ще разбере, че знаем, и заради това сигурно ще получим съвсем безполезно оръжие. Някакви смислени

предложения?

— Каквото и да направим, трябва да разберем кой го е свил. Допускам, че Деймар ще може да го открие.

— Добре. Погрижи се тогава.

— Аз?

— Да, ти. Назначавам те за нашия говорител пред Деймар.

— Безкрайно съм благодарен.

— Гордея се, че си познавам подчинените и им възлагам задачи според дарбите им.

— Не започвай пак, Влад.

Всъщност в репликата ми имаше частица истина — макар и само частица. След като контролирах района, едно от нещата, на които се учех, беше какво да възлагам на хората си и какво да върша сам. Всъщност малко по-късно се набутах в една ситуация, при която трябваше да... но все едно. Това е друга история.

Крейгар напусна. Зяпнах в празното. Лойош попита: „Притеснен ли си, шефе?“

„Притеснен съм, приятел“.

За съжаление нямаше какво да се прави този ден — оставаше ми да си седя умислен и тъжен. Исках да стана и да започна да крача напред-назад, да обиколя из офиса, пак да седна и изобщо да направя всички неща, които прави човек, когато е изнервен. Но е адски кофти да позволиш на подчинените си да си помислят, че е много лесно да ти разклатят почвата под краката, тъй че си седях зад бюрото, готвех си разни манджи наум, припомнях си стари любви и си бърборех с Лойош.

Времето за обяд ми дойде като облекчение. Прескочих до едно източняшко местенце, държеше го една жена, казваше се Церчи, и си поръчах печена патица с вишнев сос, гарнирана с керевиз и поднесена с пържена питка с чесън, която не беше толкова вкусна, колкото я правеше Ноиш-па, но яденето си го биваше. Опитах се да се помотая над яденето, което естествено ме накара да го изям по-бързо. След храната Церчи седна до мен. За десерт получих шербет и портокалов ликьор, както и удоволствието да изслушам оплакванията й колко скъпо трябвало да плати за леда. Радвах се, че седи до мен, защото не обичам да се храня сам. Върнах се в офиса. Крейгар вече ме чакаше.

Щом се върнах, забелязах наметалото му на окачалката и така разбрах, че е там. Седнах зад бюрото си и се постарях да не изглеждам все едно, че го очаквам.

Ако сте си създали впечатлението, че придавам на всичко това много повече важност, отколкото имаше наистина, ами, аз самият тогава си казах същото. Фактът, че се оказах прав, може би ме прави да изглеждам прозорлив. Не знам. Бъркал съм за много неща, но от онези случаи не се получават интересни истории.

— Е, Влад, получих го — каза Крейгар.

— Много време ти отне. — Срязях го само защото се подразних.

— Да. А ако просто бях влязъл и ти бях дал едно име? Какво щеше да кажеш?

Щях да му кажа да иде и да разбере повече за лицето, разбира се, и сигурно щях да добавя някоя саркастична забележка, че не го е направил вече. Понякога трябва да признаеш поражението си.

— Добре. Браво.

— Благодаря.

— Сядай и да чуем.

Точно в този момент Мелестав надникна през откренатата врата и рече:

— Крейгар? Намерих я оная карта.

— Благодаря. Донеси я, моля те.

Всички в офиса сме много учтиви помежду си.

Премълчах въпросите, на които Крейгар сигурно щеше да отговори с голямо самодоволство, и зачаках. Избутах настрана перата, мастилницата и тежестите за хартия, докато Крейгар разгъваше картата, която почти го покри. Изглеждаше съвсем нова, с онази особена смесица от рязко очертани и замъглени райони, която показва, че е псиотпечатък; по-голямата ѝ част обаче беше съвсем четлива и ясна, показваше, че е работа на опитен и грижлив майстор. Веднага познах района, защото Дзур планина беше отбелязана близо до лявата граница, а познах и река Смока, на две трети от дължината надясно, което означаваше, че зелените петна на дясната граница са подножията на Източните планини.

Крейгар ми посочи един район, малко над и вдясно от Дзур планина.

— Графство Форния. — Пръстът му очерта зона, продължаваща почти до края на картата.

— Не съм чувал за него.

— Все едно.

— Разправяй.

— Мелестав търси по-подробна карта, в случай че ни потрябва.

Но оръжието е отишло точно там.

— И какво знаеш за Форния. Граф или графиня?

— Граф. Форния е Ланя. Господар на дракони, разбира се. И съсед на Сетра Лавоуд.

— Интересно, услужват ли си със захар.

— А?

— Все едно. Източняшки обичай.

— Името „Форния“ идва от древния език на дома Дракон и означава „търпение“. Зад това сигурно има някаква история, но не я знам. Форния е стар — над две хилядарки. Много прочут магьосник. Бойна магия, главно. Държи екип от магове, които му помагат. Няма никакви особени открития, но се радват на добра репутация в дома.

Изсумтях. Крейгар продължи:

— Разширил е доста владението си преди Междущарствието, правил го е и през последните стотина години. Поддържа постоянна армия от около шест хиляди, но взима наемници, когато се наложи, включително източняци. Той...

— Източняци ли? Не разбирам.

— Известен е с това, че наема бойци от Изтока за определени акции.

— Наемници източняци?

— Да.

— Не знаех... не бях чувал досега, че...

— Аз също.

— Сигурен ли си в това?

— Да.

— Откъде в Изтока?

— Не е от твоята част. Още по на юг, доколкото разбрах. Малко пехотинци, но главно конници. Известен е с това, че поддържа силна конница и че я използва добре.

— Какво искаше да кажеш с „моята част“?

— Частта от Изтока, от която произхождаш.

— Ти откъде знаеш от коя част в Изтока е дошло семейството ми?

— Влад...

— Да?

— Нима си въобразяваш, че ще приема да работим заедно, без да поразбера нещо за тебе?

— Ъ... и какво друго си разбрал?

— Не държиш да го знаеш, нали?

— Хм. Добре. Продължавай.

„Много е странно, шефе“.

„Колко знае за мен Крейгар? Или работата с източняшките наемници?“

„Ами, и двете всъщност, но си мислех за наемниците“.

„Да, странно е“.

— Разбра ли защо е откраднал оръжието?

— Не, но имам хипотеза: по същата причина, поради която щеше да го направи всеки друг. Тези оръжия представляват сила. Ако искаш такива неща, значи искаш точно тях.

Това го преглътнах някак, без да мога да измисля подходящ отговор.

— Казваш, че непрекъснато разширявал владенията си. Какво би трябвало да каже Императрицата по въпроса?

— Той воюва с Господари на дракони; отношението на Императрицата е същото, както към джерегските войни: да ги оставим да се ръфат едни-други, стига да не се месят в имперските дела.

— Интересно сравнение. Чудно какво ли би си помислил Мороулан за това?

Крейгар се усмихна. Мисля, че като бивш Господар на дракони много му допадаха подобни забележки. Разбира се, това също го правеше добър източник на информация по военни въпроси.

— Добре — въздъхнах аз. — Сега да резюмираме. Значи, имаме проблем с дракони, които действат като дракони. Този Форния ламти за повече земя и власт, поради което открадва моргантско оръжие, а Мороулан ламти за същото, затова не иска да му го свият, и можем да кажем на Мороулан кой е типът, с което приключваме и повече работа тука нямаме. Прав ли съм? Ха. Е, какво друго не си ми казал?

— Главното. Драконите не крадат.

— Разбирам. Следователно?

— Едната възможност е той наистина, ама наистина да държи ужасно на него. Другата е, че иска да го разгневят.

— Моля?

Крейгар замълча и зяпна към тавана все едно, че се опитваше да формулира много сложна мисъл.

— Значи, той го открадва, Мороулан го обвинява, че го е откраднал, и той се разгневява.

— О! Той дракон ли е, или йенди?

— Не са чак толкова различни, Влад. — Отворих уста, но Крейгар бързо продължи: — Ще го дефинирам така. Йенди са такива непрекъснато, но един дракон по време на военна кампания е способен на коварство, когато се наложи.

— Добре, схванах.

— Тъй че в тая работа сигурно има нещо повече, отколкото знаем.

— Хубаво. Чудесно. И какво ни засяга нас?

— Не знам. Може би нищо, ако извадим късмет.

Въздъгнах.

— Добре. Ще докладвам какво съм открил.

— Какво е открил кой?

— Ще докладвам на Мороулан и ще видим той какво ще каже. Но няма да крада обратно проклетото нещо. — И попитах с плаха надежда: — Има ли тука нещо, което се нуждае от вниманието ми, преди да ида да се напъхам в пастта на дракона?

— Боя се, че не.

— Добре. Благодаря. Добра работа.

Човек не подбира ресурсите си, когато започне кампания, обясни ми Сетра, след като всичко това беше приключило. С други думи, целта е да използваш по най-добрия начин това, с което разполагаш, и да измислиш как да противопоставиш силните си страни на слабостите на противника. Използва за илюстрация някакъв сложен пример, който така и не схванах, включващ противопоставяне на конница срещу магьосничество и дълги бързи маршове срещу противник, окопал се в широк фронт. Идеята й беше, че първото, което правиш в началото на

кампания, е да прецениш собствените си сили и слабости, както и противниковите, в светлината на своите цели.

Както казах, не можах да схвана аналогията, но сега, като си мисля за тези неща, когато мога, и ако поискам да видя всичко, което направих тогава, в светлината на военната терминология, може да се каже, че някъде към този момент започнах да претеглям собствените си сили все едно, че това бе някаква кампания, в която съм решил да вляза. Фактът е, че се ангажирах сериозно с това чак след един-два дни, но още докато си седях тогава в офиса, разсъждавах над казаното от Крейгар и се подготвих за поредното си гостуване в Черен замък, макар да не го осъзнавах в момента, все пак предприемах кампания, преценявах силите, на които можех да разчитам, и се подготвих за предстоящото.

Просто не мислех, че ще мога да си дам доклада на Мороулан и да се свърши, въпреки че не мога да ви кажа защо имах това усещане.

Но моята кампания нямаше цел, поне до този момент, което правеше подготовката ми малко засукана. И всичко беше несъзнателно, което го правеше още по-засукано. И фактът е, че все още мисля, че можех още тогава да се измъкна от цялата каша, ако Форния не беше... но не, това ще го оставим за подходящото му място.

Този път накарах един от моите магьосници да направи телепорта: Темек, който работеше при мен от самото начало. Беше компетентен като магьосник, макар че специалността му беше, да речем, в друга област. Свърши работата си съвсем прилично.

Щом се озовах в Черен замък, се постарях да си отбележа в ума няколко ориентира — повечето много долу, под мен — в случай че ми се наложи някой ден да телепортирам сам. Не постигнах кой знае какъв успех, но пък и идеята да извършвам сам телепорт никога не ме е привличала: не ме бива много в това. Потокът долу беше много тънък и ми беше трудно да различа подробностите, но определено имаше някакво мостче, наполовина скрито от дърветата от едната страна. Самите дървета, както и останалите наблизко, бяха с много странна форма, сигурно отгледани преди хилядолетия за строене на корабни съдове с по-особен модел. Но пък можеше и очите и височината да ми въртят номера.

След като се почувствах готов, пристъпих към портата на Черен замък; успях дори да отдам наперено чест на двамата стражи, които ме

наблюдаваха от стената. Май не го забелязаха. Крилата отново се разтвориха тържествено и лейди Тилдра отново ме поздрави. Беше висока, гъвкава и успяваше да внуши красота, но без сексуалност — в смисъл, приятно ми беше да я гледам, но не изпитвах никаква страст. Това е необичайно за мен и се зачудих дали не е съзнателно търсен ефект.

— Лорд Мороулан ще се срещне с вас веднага в библиотеката — заяви тя. — Желаете ли нещо освежително?

— Ако обичате.

Тилдра ме придружи по дългото вито стълбище до библиотеката, остави ме за малко и се върна с чаша червено вино, в което имаше твърде много танин за вкуса ми и беше твърде топло, но все едно, беше добро. Бях влизал в тази библиотека по няколко повода; този път, докато чаках, погледнах някои от книгите. Повечето от тях изглеждаха, съвсем предсказуемо, свързани с история или с чародейство. Имаше и няколко книги за Изтока, които събудиха интереса ми, особено една, озаглавена „Обичаи и суеверия в Източните планини“, и още една, със заглавието „Войните за независимост в Планинските провинции“, и двете издадени в Изтока, и двете написани от някой си Фекете Сюзи, знаех, че е фенарийско име. Не знаех какво да мисля за Мороулан, след като притежаваше такива книги.

Лойош ме уведоми за пристигането му миг преди той да каже:

— Мога да ти ги заема, ако желаеш. — Така че не успя да ме изненада.

— Много бих искал.

— Трябва да те предупредя обаче, че разполагам с няколко тома, посветени на проклетия към хора, които не връщат книги.

— Може ли да заема и тях?

— Какво те води насам?

— Нося името, което търсиш.

— Толкова скоро?

— Щом ще наемаш източняци, трябва да свикнеш, че нещата ще стават бързо.

„Шефе, мислиш ли, че наистина има книги с проклетия за хора, които...“

„Изобщо не би ме изненадало, Лойош“.

— Е, добре — каза Мороулан. — Кой е?

Дадох му името и се вгледах във физиономията му. Все едно че гледах рафтовете му с книги.

— Много добре.

— И това ли е всичко?

— Не.

„Добре де, шефе, ти да не мислеше, че...“

„Млъкни“.

— Какво още?

— Оръжието трябва да се върне.

— Познавам няколко крадци. Ако искаш да ти го откраднат обратно, ще ти дам едно-две имена.

— Те няма да работят за мен. Освен това...

— Знам. Господарите на дракони не крадат. А и ти бездруго не искаш това.

Мороулан кимна, но мислите му сякаш се бяха отнесли някъде другаде.

— По-важното обаче е, че граф Форния трябва да получи урок.

— Урок? Надявам се, че не се каниш да ме молиш да го убия, защото...

Ноздрите на Мороулан настръхнаха, нещо много свирепо блесна в очите му и бързо угасна.

— Допускам, че се шегуваш. Моля те, в бъдеще не си прави такива шеги.

Свих рамене. Изобщо не се шегувах, но нямаше смисъл да му го казвам. Все едно, изпитах облекчение, че няма да ме моли да светна един Господар на дракони.

— Мисля, че трябва да поведе война срещу него.

Погледнах го и примигах.

— Ами, да, естествено. Много ясно. Как иначе. Какво друго да направи човек? Но мен това с какво ме засяга?

— Не те засяга. Пряко.

— Какво облекчение.

„Колко лошо, шефе. Надявах се на офицерски чин“.

„Лойош, млъкни“.

„Лейтенант Лойош... не звучи зле, не мислиш ли?“

„Лойош, млъкни“.

„Мирно, Първа джерегска пиконосци. Напред, ходом — марш!“

„Мамка му, Лойош, млъкни“.

„Слушам, полковник, сър. Тъй верно. Млъквам, сър“.

— Предполагам, че нямаш опит във военното разузнаване, нали?

— Уверявам те, в малкото рибарско селце, в което се родих, това беше единствената обсъждана тема в кръчмата.

— Естествено. Все едно, може да се окажеш полезен за нещо. Междувременно, благодаря за свършеното. Ще изпратя възнаграждението по куриер.

— Всяко възнаграждение е добре дошло. Но виж, тази работа с „може да се окажеш полезен“ нещо не ми харесва. Няма да ми кажеш какво си намислил, нали?

— Ако проблемът беше джерегски, ти щеше ли да ми кажеш?

— Разбира се. „Откритост и честност“ е кредото ми.

Устата му се кривна в усмивка.

— Само от любопитство, как стават тия неща? — попитах. — Ще му обявиш ли война, или какво?

— При подобно действие формалното обявяване на война не е задължително. Само ще му изпратя съобщение с настояване да върне меча и това ще постигне същото. Но първо трябва да се извършат приготовления.

— Например събиране на армия?

— Да. И планиране на кампания. Но най-важното — наемане на генерал.

— Наемане на генерал? — Този път наистина се изненадах. — Няма ли да водиш армията си лично?

— Ти би ли убил някого лично, ако можеш да наемеш Марио?

Всъщност вероятно щях да го направя, но...

— Разбирам. И кой е този военен гений, съпоставим със самия Марио? Чакай, не ми казвай. Сетра Лавоуд.

— Добро предположение.

— Винаги съм бил умен за възрастта си. — И добавих: — Чакай малко. Ти откъде знаеш за Марио?

Той пак ме погледна самодоволно. Трябва да престана да му давам поводи да ме гледа самодоволно. Попитах:

— Мислиш ли, че Сетра ще се съгласи?

— Знам, че ще се съгласи.

— Защото е приятелка?

— Да, но и по други причини.

— Хммм.

„Шефе, тука стават много неща, за които не знаем“.

„Така ли мислиш? Сериозно? Остава да ми кажеш, че един дзур в гората може да е опасен“.

„Виж, хайде да оставим убийствата за теб, а иронията за мен, става ли?“

Във всеки случай, така приключи беседата ми с Мороулан. Взех си заетите книги и тръгнах обратно по стълбището към изхода, където един магьосник се беше приготвил отново да ми разстрои стомаха. Спрях се на площадката по средата и този път разгледах картината внимателно. Виждаше се идеално долу от пода или от горе, но отблизо можех да различа тъканта на платното и мазките и макар да ми се наложи да изпъна врат, можах да огледам добре главата на ранения дракон. Макар и на картина, имаше нещо могъщо и интригуващо в начина, по който подобните на пипала израстъци по шията му като че ли се развяваха и потръпваха — в привидно безредие, но в същото време в тях сякаш имаше някаква целеустременост. А изражението му говореше за необходимост, но в същото време и за някаква радост. Раната на хълбока му, която бе най-близо до мен, беше предадена умело, за да събужда жалост, но не и отвращение, а дори и в облика на самия млад дракон се съдържаше някакъв намек, че макар да се нуждае от закрила, все пак е дракон и с него не можеш да си играеш.

Очите ми обаче не можеха да се откъснат от пипалата, все едно че бяха някаква загадка, която би могла да се реши и да разкрие... какво?

„Драконите са много по-сложни, отколкото изглеждат, нали, шефе?“

„Тъкмо си мислех същото“.

„Особено Мороулан“.

„Да“.

„Забеляза ли за какво не попита?“

„Да. Изобщо не попита за откраднатото оръжие“.

„Не си толкова тъп, колкото казват, шефе“.

„Спести си го, Лойош. Кажи ми какво може да означава това?“

„Че вече е знаел за обира. Което означава, че когато поставяхме оня капан, не сме правили това, което ни беше казано, че ще правим“.

„Да. Може би. Или означава нещо съвсем друго“.

„Какво друго?“

Отново огледах пипалата — оплетени в безразборни фигури, в които все пак сякаш имаше някакъв смисъл.

„Например, че е знаел точно на кое оръжие би могло да се посегне, което означава, че кражбата не е била просто проба, а е изпълнила целта си и че в това оръжие има нещо повече, отколкото си мислехме. Което би било логично, разбира се. Или идеята на Крейгар: няма значение какво е откраднато, идеята е Мороулан да се ядоса достатъчно, за да започне война, просто защото е искал война. Всъщност вероятно сме бъркали за всичко и несъмнено продължаваме да грешим. Стигнем ли до някакво заключение, трябва просто да приемем, че грешим, и да продължим оттам“.

Лойош помълча за миг, след което каза: „Художникът ми харесва“.

„На мен също. Хайде да си вървим у дома“.

Обърнах гръб на ранения дракон и излязох от Черен замък.

4. ПРИЗИВ ЗА ВОЙНА

Сетра Лавоуд веднъж ми предложи кратка история на бойната магия, но не си спомням всичко; в момента не беше важно, а и познанството ми с нея беше толкова отскорошно, че си мислех по-малко за това, което говори, отколкото за факта, че изобщо ми говори. Спомням си обаче разни откъслечи. С нейния разказ и с това, което по-късно научих от Мороулан и Алийра, мога да ви предложа груба картина. Историята е горе-долу такава:

Най-ранните практически заклинания били рекогносцировка и илюзия; и двете били много силни, но противодействието не било трудно. По-късно били изобретени средства за причиняване на масово унищожение и се полагали всевъзможни усилия за защитата на нечия армия. В един момент отбраната надминала нападението до такава степен, че всеки войник можел да се смята общо взето защитен от всякаква пряка магическа атака, стига да не носи прекалено много метал по себе си. Някъде по това време бронята била изхвърлена през борда, само дето някои използвали (и продължават да използват) дървена броня и дървените щитове все още са обичайни, а някои воители от дома Лиорн все още носят медни или бронзови подлакътници, за да докажат, че са безстрашни или глупави — състояния, които никога не съм могъл да различавам едно от друго.

Създадени били различни методи, позволяващи на пехотинеца да носи предварително приготвени нападателни заклинания в сражението, и те също ставали все по-силни и по-сложни, докато в някаква голяма битка, на чието име и дата не обърнах много внимание, някакъв магьосник не открил начин да накара всички „огнекамъни“ на противниците да гръмнат в ръцете им — което довело до цяла нова степен от заклинания и контразаклинания и направило простия пехотинец доста подозрителен към всичко, свързано с магията.

След това нападателните заклинания започнали отново да стават все по-големи, по-мощни и по-сложни и често включвали чародеи,

действащи заедно, за да отпратят огромни, могъщи заклинания, предизвикващи хаос в цяла военна сила, и така, на свой ред, били разработени контрамерки, докато битката не станала по-скоро изпитание на уменията на магьосници, отколкото на войниците и генералите. Това стигнало до своя връх малко преди Междущарствието, с един дракон на име Ейдрон, за когото колкото по-малко се говори, толкова по-добре.

Междущарствието изхвърлило всичко това и войната се върнала към обичайната и възпитана касапница, в която войниците се колят едни други като джентълмени, а след края на Междущарствието науките за масово унищожение отново бавно и полека започнали да се развиват, с тази разлика, че тъй като магьосничеството вече е далеч по-мощно, е трудно да се намери войник, неспособен на някакъв вид магическа атака, и е почти невъзможно да се намери боец, неспособен да се защити срещу магия. Но концентрацията, нужна за хвърляне на заклинание или за защита срещу такова, е концентрация, която не може да се използва, за да избегнеш острото нещо, което някой ще размаха срещу теб. Всичко това означава, че общо взето магията не е много важна. Поне засега. Вижте пак как стоят нещата след двайсет, двеста или две хиляди години и сигурно ще намерите друг отговор.

Казано с други думи, в ранните дни на Империята, когато магията е била проста и слаба, тя имала нищожно въздействие в боя; сега, в по-късните дни на Империята, когато магията е мощна и сложна, тя има нищожно въздействие в боя.

Освен срещу източняци, разбира се, които са безпомощни срещу нея.

Във всеки случай така ми го обясни Сетра, преди да започна кратката си военна кариера. В самата битка думите ѝ ми се сториха много по-важни и съвсем не толкова точни; врагът продължаваше да мята срещу нас гадни заклинания и понякога убиваха някого, а няколко пъти едва не убиха мен.

Много го мразя това.

Не ми беше нужна цялата лекция, за да разбере какво означава всичко това за обикновения пехотинец: означаваше, че от време на време по някой от другарите ти ще падне мъртъв, без никакъв видим знак какво го е сполетяло; че много по-често някой ще падне убит или ранен, след като е ударен от нещо, приличащо на смътна

ръждивочервена светлина; и че дори когато си влязъл в ръкопашен бой, трябва да внимаваш да не би някой да е нацелил по теб нещо изключително нездравословно.

Добре поне, че докато враговете настъпваха срещу нас, не можеха да мятат копията си, а когато се сблъскахме, магиите се поразредиха. Първите няколко секунди след като двата фронта се срещнат са най-напрегнатият момент в битката; за боеца той е по-напрегнат, отколкото неизбежната критична точка, когато се решава изходът на боя. Първите няколко секунди са моментът, в който изобщо не трябва да мислиш; по-късно действието постепенно се забавя, или така изглежда поне, докато в един момент вече имаш време да те обземе страхът. Както казах, почти нищо не си спомням от оня първи сблъсък, но това, което най-добре помня, е звукът на десет хиляди стоманени меча, трещящи върху десет хиляди дървени щита, от време на време — издрънчаването на някой меч във върха на някое копие. Не, всъщност не бяха толкова много, просто така звучеше. Лойош сигурно е подхвърлил няколко остроумни забележки. Често пъти да можеш да забравиш нещо е истинска благодат.

Помня как забелязах Елбър, вдигнал се неизвестно как отново на крака, забравил за раните си, и как залитна напред, с усилие; и как зърнах с крайчеца на окото си Напър, в един от тези мигове, в които единствено се чувства щастлив, ирония, която не улових в момента, защото бях свикнал. Удивително е с какви неща може да свикне човек напук на всичко, но иронията, тази моя стара приятелка, просто не е приятна, освен от разстояние. В момента не можех да доловя ирония, макар че сега мога да разбера колко иронично е било, че въпреки цялата ми тревога и въпреки коментарите на Крейгар, и въпреки намеците на Мороулан, почти със сигурност съм могъл да приключа с целия бизнес, когато пристигна пратеникът със заплащането, в деня след доклада ми пред Мороулан.

Щях да мога, ако.

Появиха се при жилището ми скоро след като се върнах от офиса и след като говорих с Мороулан. Отворих вратата в отговор на властното почукване. Бяха трима — и тримата мъже, и тримата Господари на дракони, като двама от тях бяха въоръжени. Третият каза:

— Вие сте Влад Талтош.

Произнесе го все едно, че го чете, но не го е чувал, от което можах да си извадя заключения, които несъмнено бяха полезни за нещо.

— Общо взето — отвърнах. Лойош долетя и кацна на рамото ми. Бях разтревожен и дори леко уплашен. Не се притеснявам много при отваряне на вратата на жилището си, защото за джерег личният дом е светая светих, но знае ли човек какво мислят Господарите на дракони?

— Аз съм Ори. Милорд граф Форния ви моли и настоява да не се месите в неговите дела. Това е единственото предупреждение, което ще получите. Ясно ли е?

Отне ми няколко секунди, докато смеля това. Форния знаеше, че съм замесен. Добре. И ме предупреждаваше да не му се пречкам в краката. Какво си въобразяваше, че се каня да правя? И защо изобщо си правеше труда да ме заплашва?

Беше озадачаващо и дразнещо. Но дразнещото преобладаваше. Трима Господари на дракони — трима, в името на Вийра, и един от тях явно беше чародей, идват в дома ми и ми казват какво да правя? Дори джерег не го правят това. Дори гвардията Феникс не го прави това, когато издевателства над джерег. Ако някой джерег или представител на Империята поиска да ме заплаши, ще проявят благоприличието да ме потърсят на някое от работните ми места — примерно в офиса, или в ресторант, или на някоя задна уличка. Тая работа с нахлуването в дома ми ме ядоса, но реших да бъда дипломатичен и отвърнах:

— Ами ако аз помоля и настоя граф Форния да ми цуне рунтавия гъз?

Двамата Господари на дракони извадиха мечовете си по най-добрия възможен начин, предвид тясното пространство на фоайето ми, и в същия момент тръгнаха напред. Миг по-късно залитнаха назад: единият, защото в лицето му налетя джерег, другият — защото ножът, който метнах, се заби в рамото му.

Ори вдигна ръка, но знаех много добре какво означава, когато един Господар на дракони не носи меч. Още докато мятах ножа (от ботуша, един от само четирите ножа, които продължавам да нося по себе си, след като се разоръжа, когато се прибера у дома), пуснах Маготрепача, дълга две педи златна верига, да падне в лявата ми длан. Завъртях я да прихване онова, което се канеше да хвърли по мен.

Ори обаче се оказа доста бърз; част от заклинанието му проби, почувствах се замаян и с омекнали колене, а дясната половина на тялото ми се схвана. Оставих се да падна и се затъркалях надалече от вратата.

Ефектът на заклинанието беше краткотраен. Успях да се надигна и да извадя друг нож — този път стилет, не много подходящ за мятане — и отново завъртях Маготрепача. Ори хвърли още нещо по мен, веригата го пое цялото, а Лойош беше отворил доста работа на единия дракон, но другият, от чието рамо продължаваше да стърчи ножът ми, беше надигнал меча си с лявата ръка и връхлиташе към мен.

Сериозен повод за известно притеснение.

Нямаше как да парирам меча със стилета, тъй че направих единственото, което можех, тоест да му вляза ниско и да се надявам, че ще се провра под атаката му.

Усетих как ножът ми се заби, а в същия момент нещо ме удари в хълбока и после усетих пода залепнал в лицето ми. Направих няколко изчисления, докато си лежах така: Лойош можеше да се оправи с единия, а с малко късмет може би бях обездвижил другия в същия момент, в който той ме перна, но все още оставаше магьосникът. Опитах се да се превъртя и забелязах, че Маготрепач вече не е в ръката ми; тук наистина се притесних. Отново опитах да се превъртя и реших, че трябва да съм успял, защото гледах в тавана; не лошо за начало. Само че с тавана нещо не беше наред, не беше същият, сякаш. Опитах се да се надигна зачуден и тогава болката ме жегна. Някой каза:

— Лежи мирно, Влад.

Женски глас. Чий? Познавах го, но не можех да го наместя в ума си. Ха, ще лежа мирно! Опитах се отново да се надигна.

— Лежи мирно. Всичко е наред. Всичко било наред.

Какво...?

Лицето на Алийра е'Кийрон изплува над мен.

„Ти си в Черен замък, шефе“.

„Черен замък? Как съм дошъл тук?“

„Мороулан дойде и те прибра“.

„Той как...?“

„Аз му казах“.

„Как си могъл да...“

„Не бях сигурен, че ще мога“.

„Аз ще мога ли някога да довърша?!“

— Как се чувстваш? — попита Алийра.

— Ядосан — отговорих. — Много, много ядосан. Ужасно искам да убия някого. Искам да...

— Питам как се чувстваш физически?

Тоя въпрос беше по-труден, тъй че размислих.

— Добре. Хълбокът ми се е схванал малко. Какво стана?

— Някой те е порязал.

— Лошо ли?

— Доста дълбоко — отвърна тя замислено. — Няма повредени органи. Две ребра са пукнати.

— Ясно. Като махнем всичко това, чувствам се страхотно. Благодаря.

— Болка има ли?

— Доста.

— Ще стане още по-лошо.

— Хубаво.

— Искаш ли нещо за болката?

— Болката не ме притеснява — казах на Алийра.

Тя предпочете да не изглежда впечатлена.

За първи път се сблъсках с Алийра в лабораторията на един велик чародей, натикана в едно парче дърво, което беше затруднило възможността да се опознаем взаимно. По-късно, когато тя вече дишаше и говореше, и разни такива неща, бяхме много заети, за да си бъбрим кой знае колко. Бях подразбрал, че е свързана роднински с Мороулан — което не беше изненадващо, тъй като предполагам, че повечето дракони са свързани роднински помежду си по един или друг начин. Доколкото знаех тогава (по-късно научих повече, но това не влиза в разказа), беше съвсем типична за Господар на дракони, само че по-ниска. Явно притежаваше някакви знахарски способности.

— Кой беше? — попита тя.

— Дракон.

Алийра кимна.

— Това Мороулан ми го каза. Имах предвид нещо по-точно.

— Някой на работа при Форния. Имаше един магьосник, Ори; имената на двамата с мечовете не разбрах.

— Какво искаха?

— Искаха да не им се бъркам в работата.

Тя кимна, все едно беше съвсем логично искането им да включва да ме накълцат на кайма. Предполагам, че и за мен трябваше да изглежда логично. И може би наистина щеше да изглежда логично, ако не бяха дошли да го направят в дома ми. Може би на вас не ви изглежда логично и може би дори го смятате за нерационално, но бях в дома Джерег вече няколко години и при нас, ами, това просто не се прави.

— И ти? — попита тя.

— Да не им се бъркам в работата ли? Вече не.

Тя се засмя. Очите ѝ бяха светлокафяви.

— Говориш като дракон.

— За тая приказка бих те предизвикал на дуел, но така само ще потвърдя мнението ти, тъй че съм пас.

— Разумно.

Задържах гнева си под капак, понеже така е по-добре. Защото така мога да го използвам. Беше много хладен гняв и знаех, че няма да ме остави доста време — поне достатъчно време, за да го спипам този Форния и да му го върна тъпкано.

Но не и сега. Сега трябваше да остана хладнокръвен и да се възстановя. Вдишах дълбоко и погледът ми се зарея. Таванът беше от някакво тъмно дърво; моят вкъщи беше покрит с някаква боя и много по-нисък — тренираното око открива тези детайли почти моментално. Имаше и други едва доловими неща, които ме бяха накарали да помисля, че мястото е сбъркано, когато се върнах в съзнание — например цялото ми жилище се вместише в една стая и всяка мебел — три стола, бюро, маса и канапе — струваше повече, отколкото изкарвах от едно убийство. Попитах:

— Какво знаеш за онова оръжие, дето го е откраднал Форния?

— Защо?

— Защото това, изглежда, е причината за цялата тази малка неприятност: или оръжието, или фактът, че го е откраднал, или...

Тя изчака.

— Да? Или?

— Или е нещо съвсем друго и нямам никаква представа какво. Винаги се налага да включвам това като една от възможностите.

Тя ме погледна.

— Добре, ти, изглежда, си извън опасност. Имам по-добри начини да си прекарвам времето, отколкото да ме разпитва един джерег, тъй че трябва да ме извиниш.

— Прегръдки и целувки и на теб, скъпа.

Тя ме изгледа накриво, понесе се над пода и се омете. Надигнах се предпазливо и заоглеждах за дрехите си.

„На масичката откъм краката ти, шефе. Ще ти трябва нова риза, а по панталона има петна от кръв“.

„Добре. Какво ще кажеш да попазаруваме?“

„Ще ми купиш ли нещо?“

„Например?“

„Коча трева“.

„Коча трева? Кочата трева въздейства ли ти? Ти откога...“

„Сигурно не. Но не искам да я ям аз“.

„Тогава защо?“

„За стръв“.

„Много смешно, Лойош. Не, но може би ще ти купя палци“.

„Ха!“

Започвах да губя бройката на телепортите до и от Черен замък през последните два дни; но поръчах да ми направят един и после отидох в Южна Адриланка, източния квартал, където смених някои неща по облеклото си и вечерях. Отбих се на гости при дядо ми, но беше излязъл. Върнах се в района си, намерих един дюкян с магически неща, който все още беше отворен, и понечих да си купя шишенце слаб пенкилер, но размислих и си купих силен. Избрах си и една омагьосана кама, понеже заклинанията по моите вече изтъняваха, а човек не знае кога може набързо да му потребва заклинание. Типът зад тезгяха взе да ми обяснява как магиите по оръжието били толкова силни, че трима души, чиито имена не ми говореха нищо, изпаднали в благоговение, но го накарах да млъкне и я взех за половината от цената, която ми каза отначало.

После се върнах вкъщи, изпих пенкилера и почнах да разчиствам съсипията. Трупове нямаше, но бяха останали няколко петна кръв. Ненавиждам петната кръв в жилището си, особено ако част от кръвта е моя. Отново се ядосах. От петната се отървах, като ги покрих с една черга, после вдигнах някои мебели, за които не помнех да са били обръщани, и сигурно съм свършил още нещо, преди да ме удари

пенкилерът, след което явно съм се добрал някак до леглото и съм заспал.

Един обикновен ден от живота.

Събудих се пребит и в ужасна нужда от клава. Ако някой ден забогатея, ще си наема слуга само за да ми носи клава сутрин. Успях да стана, сварих кафето и си спретнах порядъчно количество клава в каната, като сипах вътре краве мляко и останалото от меда. Отбелязах си наум, че трябва да си поръчам още лед, колкото и да е скъп. Всъщност трябваше да се науча да си го правя сам; казват, че заклинанията за охлаждане и затопляне били съвсем прости.

Вече се бях облякъл и събирах енергия да тръгна, когато някой почука на вратата. Два пъти в продължение на два дни щеше да подложи на сериозно изпитание законите на вероятността, тъй че не се притесних. Или най-малкото — казах си, че не съм притеснен, преди да извадя камата и да отворя вратата.

Посетителката носеше цветовете на дома Дракон. Можеше да ударя веднага, ако не бях забелязал, че е с емблемата на Мороулан на рамото, и ако не бях твърде схванат, за да се задействам бързо.

— Вие сте? — попита тя.

— Баронет Владимир Талтош, дом Джерег.

— Значи това е за вас. — И ми връчи голяма кесия, която подрънкваше. — Пипнете този пръстен, ако обичате.

Пипнах пръстена и след като се обърна, тръшнах вратата. Забравил бях, че Мороулан ми дължи пари. Преброих ги и останах доволен.

Помислих дали да не си позволя един кабриолет до офиса, но щяха да ме видят и някои хора щяха да се позачудят, а някои щяха да се досетят. Също така си помислих, дали да не глътна още пенкилери, но дори и малко щяха да ме замаят, а това просто не е добре в моя бизнес. Трябваше да бъда стоик, на какъвто се престорих пред Алийра предния ден.

Тоест мошеник.

Разстоянието до офиса го взех бавно, без да обръщам много внимание какво става наоколо. Когато си закъсал, повечето ти

концентрация отива в това да го скриеш и не остава много за външния свят. Добрах се някак до офиса и Мелестав ме посрещна с:

— Добре ли си, шефе?

— Бомба. Нещо ново?

— Две молби за удължаване на кредит, покана за среща от някой си Кот, нищо друго.

Изсумтях.

— Някаква представа какво иска тоя Кот?

— Да те наеме.

— Благодари му и го отложи. Зает съм следващата неделя, че и по-следващата. Молбите ще прегледам по-късно.

— Ясно.

— И кажи на Крейгар, че искам да го видя.

Окачих наметалото си и се отпуснах в стола. После притворих очи и Крейгар каза:

— Добре ли си, шефе?

— Страхотно. Предвид обстоятелствата.

— Аха. Какви са обстоятелствата?

— Скочиха ми.

Отворих очи. Огледах из стаята за Крейгар, накрая го намерих седнал в стола пред мен. Гледаше ме напрегнато, подозираше, предполагам, че ще се забъркаме в някоя афера в джерег — примерно, че някой иска да се намърда в територията ми.

— Скочиха ми трима Господари на дракони.

— Гвардията Феникс?

— Не. Работата изобщо не беше свързана с организацията. Бяха Господари на дракони, вършещи работа като Господари на дракони, и работата им беше да ми скочат.

Той се отпусна и тревогата на лицето му се смени с изненада.

— Сериозно? Леле, леле! Виж, с това не всеки джерег може да се похвали. Къде стана?

— В проклетото ми от Вийра жилище.

— Хм. Би ли ми разказал по-подробно?

Разказах му.

— За един дракон е различно...

— Знам. Но не съм дракон.

— Аха. — Изглежда ме замислено. — И си решил да погнеш Форния?

— Да.

— А да ти е хрумнало случайно, че може да си бил нападнат точно за да го погнеш?

— Да. Хрумнало ми е. При това дори е възможно. Но смяташ ли, че е вероятно?

— Представа нямам. Но миналия път, когато говорихме, ти каза, че...

— Знам. Но едно е да си даваш сметка за сложни стратегии и лъжи, които се плетат около теб. Съвсем друго е да си позволиш да се притесниш от възможната измама толкова, че да се парализираш.

„Много дълбоко, шефе“.

„Млъкни, Лойош“.

Крейгар сви рамене.

— Добре. Това ако го запишеш, мога да го използвам за епитафията ти.

— Междувременно какво да правим с Форния?

Крейгар ме погледна.

— То си е очевидно. Само че...

— Да. Мислех си за това.

— И?

— Ти какво мислиш?

— Трудничко ще е.

— Знам. Не мога да пречукам един Господар на дракони като някой последен кокошкар. Гадно ще е. Ще приказват. Но го искам.

— Мога да почна с някои проверки.

— Няма да е зле.

— Но трябва да си наясно, че Мороулан ще бъде, въъ, много недоволен.

— Не че ми пука особено, но защо?

— Хората ще помислят, че той го е поръчал.

— Това не е мой проблем.

— Сигурен ли си?

Помислих.

— Колко точно недоволен смяташ, че ще е Мороулан?

— Много — отвърна Крейгар. — От всичко, което знам, ще се погрижи да ти направи живота жалък или кратък. Вероятно ще ти се наложи да се биеш с него.

— Страхотно. Добре де, има ли нещо друго, което можем да направим на Форния, освен да го убием, което няма да вбеси Мороулан толкова, че да иска да ми скъса задника?

— Хм. Може би.

— Казвай.

— Ами, знам какво наистина би го скапало: загуба.

— Загуба? Например в битка?

— Да.

— Страхотно. Е, Мороулан бездруго се кани да го нападне. Винаги мога да се запиша във войската. Но някак не мога да си се представя в униформа, в маршова стъпка към бойното поле. — Това наистина го казах. Смешно, нали?

— Винаги има други начини — отвърна Крейгар.

— Така ли? Я кажи.

Той огледа десния си палец.

— Все още нямам нищо определено. Не знаем достатъчно. Но ако Мороулан наистина го нападне...

— Ще го направи. Смята да наеме Сетра Лавоуд за свой главен пълководец.

Крейгар ми хвърли поглед „страшно ме впечатли“ и рече:

— В такъв случай вероятно можеш да му направиш нещо гадно и да помогнеш на Мороулан. Възможностите са много. Една армия е нещо доста по-деликатно, отколкото си мислиш. Само му унищожил няколко важни за него запаси и ще предизвикаш достатъчно объркване, за да му създаде главоболия. Или се промъкваш и му запалваш една-две карти. Пускаш някой облечен като негов офицер и пращаш някоя рота в погрешна посока. Или...

— Мисля, че схванах идеята.

Той кимна.

— След като научим повече, можем да сме по-точни.

Поклатих глава.

— Мъча се да си се представя в ролята на — не знам — саботьор.

— И аз. И се мъча да не се разсмея.

— Много ти благодаря.

Той сви рамене.

— Значи, ти си бесният и искаш да му го върнеш. Вътре си с двата крака. Ако измислиш нещо по-добро, кажи ми го.

— Все пак мога да го убия.

— Е, да.

— А ти ако измислиш начин да излезем на кяр от това, кажи ми.

— О, това е лесно. Мороулан сигурно ще ти плати.

— Мислиш ли?

— Разбира се.

— Е, това вече е нещо.

Той поклати глава.

— Казвал ли ти е някой досега, че отмъщението е лошо нещо?

— Не, Крейгар. Това съм го пропуснал в образованието си.

5. СЛЕДОБЕДЕН ТРАУР

Следващото, което помня, бяха прибежките насам-натам и как се мъчех да остана нащрек и да не се оставя да ме убият. Първият сблъсък беше привършил и наоколо беше пълно с убити и ранени, но битката се беше пораздробила. Вече не виждах Върт и Елбър, но успях да зърна Напър на двайсетина крачки вляво — размахваше меча си наляво-надясно, както си знаеше. Сигурен бях, че той поне се забавлява добре. Знамето ни продължаваше да се вее, но не познах жената, която го държеше. Дън беше или мъртъв, или ранен. Надявах се да е щастлив — беше получил каквото искаше.

Никакъв боен строй вече не съществуваше, само малки групи сражаващи се тук-там, и мнозина от нас, и от двете страни, или търсеха някой, с когото да се сбият, или се надяваха да не намерят. Предполагам, че точно в този момент бойният дух е от значение: ако ни беше останало повече от него, сигурно щях да се опитам по-настървено да убия някого. Някъде в този момент забелязах, че по сабята ми има кръв, и се зачудих откъде се е взела.

Бедата бе в това, че другарите ми се сражаваха един за друг. Отчасти — за да се опазят живи един-друг, и отчасти защото се познаваха един-друг, бяха се обучавали заедно и никой не искаше да е единственият, който ще се издъни. Бях прекарал достатъчно време с тях, за да знам, че се държат само благодарение на това; но аз самият не се бях обучавал с тях и не ги познавах, и дори до този момент не бях съвсем наясно защо още не съм се издънил. Все още не разбирах какво ме беше задържало да не побягна още първия път, когато врагът настъпи срещу набързо вдигнатите ни укрепления.

Беше се отворило малко пространство, колкото да може човек да си поеме дъх, и му се насладих — по дяволите, направо му се възхитих! Странно, нали? Сигурно все още бях толкова застрашен, колкото през цялото време, а помня колко се радвах, че съществуват

отхапъци време, в които никой не се опитва да те убие. Дълги отхапъци време — цели секунди например.

И тогава Лойош каза: „Не забравяй защо сме тука, шефе“.

„Върви в Пропадите, Лойош“.

„Шефе...“

„Не, не. Прав си. Чака ме работа“.

„Но как...“

„О, знам как“. Пред мен имаше една могилка — съвсем леко възвишение, спускаш се по склона и после малко нагоре. „Трябва само да се кача ей на онова хълмче, да видя къде е командният им пункт, който ще се отбранява от най-добрите воители, които някога съм срещал, и от повече магическа мощ, отколкото може да намери човек извън Дзур планина. След което трябва да свърша това, за което дойдох. Никакъв проблем“.

„Това го знам. Исках да кажа как. Колко лошо, че не знаем някое трайно заклинание за невидимост“.

„Колко лошо, че не съм Крейгар“.

Някой залитна пред мен. Враг. Погледна ме и аз го погледнах. Беше си загубил някъде щита, но още държеше по-голямата част от копието си. Не смятах, че е тръгнал срещу мен, просто инерцията на битката го беше довела тук. Сигурно предпочиташе да побегне и аз най-вероятно предпочитам да направя точно това, но никой от двамата не можеше да се довери на благоразумието на другия. Той размаха остатъка от копието си към мен. Влязох му, избих оръжието със силата на сабята си и го пернах по врата. Той се смъкна на земята, а аз продължих. Не знам дали го убих. Надявам се, че не.

Огледах се и се оказа, че съм толкова сам, колкото можеше да съм, предвид обстоятелствата.

Продължих полубежешком надолу по склона.

„Сега марш наскок, шефе“.

„О, я млъквай“.

Помислих си колко удобен е офисът ми. Помислих си колко приятно щеше да е, ако си седях там. Спомням си — сега, тогава не го помислих — как Крейгар ме остави сам в офиса, за да помисля над идеята да се хвана на работа в армията на Мороулан в ролята на нещо като шпионин или саботьор. Идеята изобщо не можеше да се намести в главата ми, но в този момент бях достатъчно ядосан, за да ми пука.

Трябваше да прехвърля всичко това в ума си и да го подрежда, затова изревах, че известно време не искам никой да ми досажда.

— Добре, шефе! — изрева ми Мелестав. — Ако някой поиска да влезе и да те убие, да му кажа да изчака, нали?

— Да! — изревах в отговор. — Освен ако не са дракони. Ако дойдат да ме убият дракони, пускай ги веднага.

Не отвърна нищо. Бях го затапил. Това трябваше да е добър знак.

Затворих очи и се замислих за Мороулан. Нарисувах си го наум — висок, мургав, със закривен като клюн нос, хлътнали очи много близо едно до друго, леко полегатото чело и си представих гласа му, мек баритон, и как оформя думите с добре усвоена елегантност...

„Кой е?“

„Влад“.

„Да?“

„В лош момент ли те намирам?“

„Не толкова лош, колкото щеше да е преди десет минути. Което ми напомня: кръв на влечуго ли предпочитате, или на бозайник, когато искаш да завардиш помещение така, че да разбереш дали е влизал нарушител?“

„За такова нещо най-добра е собствената ти кръв, защото искаш да се върне в теб. Но ти трябва само една капка: символично е“.

„Благодаря. Какво желаете от мен?“

„Искам да разбера дали мога да ти бъда полезен“.

„Вече беше“.

„Освен онова“.

„Какво точно имаш предвид?“

„Срещу Форния. Може ли армията ти да се възползва от някой, който да се вмъкне и измъкне от вражеския лагер, да предизвика бъркотия, такива неща...“

„Много лично го приемаш това, нали, Влад?“

„Да“.

„Сигурен ли си, че искаш да го направиш?“

„Е, не. Не напълно. Само го обмислям“.

„Разбирам. Трябва да поговорим“.

„И аз така мисля“.

„Днес следобед зает ли си? Например след няколко часа?“

„Мога да се освободя“.

„Тогава да се срещнем при... не се обиждай, Влад, но можеш ли да приемаш телепортна позиция?“

„Едва-едва. Стига да ми оставиш достатъчно време да я фиксирам“.

„Тогава ще ти я дам. Готов ли си?“

„Да. Давай“.

„Ето“.

Добре, това знам как се прави; дори го бях правил веднъж-дваж. Положих усилие да изключа малките спирачки, които винаги налагаме над мислите си. В ума ми се оформи рамка на картина — в главата си винаги разполагам с големи изящни златни рамки, — после си представих, че пространството вътре е черно. Задържах го и започнах да обикалям из него, докато се озовах умствено с лице навън, с лице към въображаемата посока на психическата си връзка с Мороулан. Постепенно черният фон започна да придобива цвят, който не бях вложил самият аз, започнаха да се оформят детайли и само след минута-две вече виждах някакво място: подножието на нещо като стръмна скалиста урва, с малкото поточе пред стръмнината и няколко вечнозелени дървета наблизо. От това, което ми показваше Мороулан, не можех да преценя колко висока е стръмнината и определено няхах особено желание да я пресмятам с мащаби: изглеждаше ужасно стръмна, сива и, ако ми позволите, злокобна. Земята беше камениста и кафява, с рехава посърнала трева тук-там; поточето, доколкото можех да преценя, не беше нищо повече от вада.

Съсредоточих се. Както бях казал на Мороулан, не бях чак толкова добър с фиксирането на места за телепорт, но поне се чувствах умерено сигурен, че няма да се отпратя сред океана или на четиридесет стъпки под земята. Казах: „Готово“.

„В седмия час следобед“.

„Защо точно там?“

„Ще има събитие, което сигурно ще искаш да видиш“.

Помислих си дали да не го поразпитам още, но реших, че е безсмислено, и казах: „Ще съм там“.

„За какво беше това според теб, шефе?“

„Предполагам, че ще го разбере“.

„Вярваш ли му?“

„Донякъде. Съмнявам се, че ще нареди да ме убият“.

„О, добре. Значи няма какво да се безпокоим тогава“.

Оправих няколко неща из офиса, после слязох в тъй наречената си „лаборатория“ и изпълних един много малък и лесен ритуал, за да се изцери хълбокът ми — просто няколко дребни указания на пострадалите части да се хванат на работа и да се излекуват. Знакът за успеха беше колко огладнях скоро след това, тъй че се отбих в „Градината“ и си поръчах голямо плато с яйчни спагети със сепия и праз лук, да помогнат на процеса. После се запътих към книжарницата на Търнингам, намерих си един исторически роман от Мънис, който не бях чел, купих си го, върнах се вкъщи и го оставих за друг път. Установих, че отново съм огладнял и че хълбокът ме сърби и се чувствам по-добре, и всичко това означаваше, че заклинанието ми наистина действа. Такива заклинания съм правил, не знам, може би десетки пъти, но винаги ме обхваща лека възбуда, почти изненада, когато видя доказателствата, че действат — все едно че съм надиграл природата.

Хапнах малко хляб и сирене и подремнах. Лойош ме събуди няколко минути преди седмия час.

Успях да телепортирам без особени трудности и пристигнах точно в уречения час. Мястото, на което Мороулан бе поискал да дойда, се намираше на четвърт миля от огромно гъмжило драгари, струпани точно пред стръмните скали, които се изпъваха нагоре, докато върхът не се изгубеше в ръждивото небе. Оказа се много по-голямо, отколкото предполагах. Гледах нагоре, докато вратът ме заболя, а когато погледът ми се върна на струпалото се множество, до което виждах да телепортират с обезпокояваща скорост новопристигащи, Лойош изписука уплашено и се скри под наметалото ми.

„Какво има?“

„Не ги ли видя, шефе?“

„Не. Гледах към...“

„Гигантски джереги, също като при Пропадите на Портата на смъртта“.

„Не може да сме чак толкова близо“.

„Кажми го на тях“.

Отново погледнах нагоре и да, имаше няколко крилати фигури, гмуркаха се от мътноръждивата вис, описваха кръгове и отново

изчезваха.

„Много са изящни, Лойош. Защо не ги погледнеш?“

„А ти защо не се удавиш в нощно гърне, шефе?“

— Здравей, Влад.

Подскочих и се обърнах.

— Здравсти, Мороулан. Какъв е поводът?

— Церемония в чест на преминаването на Барит през Пропадите на Портата на смъртта.

— Какво? Близо ли сме до тях?

— Не. Но гробницата му ще е тук.

— Гробницата му? Не... как може да има гробница, щом тялото му ще замине през Пропадите?

— Всъщност не е точно гробница. Можеш да я наречеш кенотаф. Или паметник. Но тази планина е избрана за мястото, посветено на паметта му.

— Получава цяла планина?

— Заслужил си я е.

— Какво трябва да направя, за да си заслужи планина?

Мороулан предпочете да не отговаря. Каза:

— Трябва да се явя на церемонията. Би ли ме придружил?

— Това шега ли е? Като какъв?

— Като мой слуга. Имам право да си избира когото си искам в свитата си.

— Източняк? Джерег?

— Защо не.

— Наумил си нещо, нали?

— Разбира се.

— Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш, в качеството ми на инструмента, който ще се използва?

— Предпочитам да те изненадам.

— Никак не обичам изненадите.

— Разбрах, че държиш да поискаш отплащане от нашия приятел Форния за онова, което ти направи.

— Да.

— Е, тогава ела с мен и го направи.

Въздъгнах.

— Добре, води, само че... Зарежи.

Мороулан тръгна. Щом приближихме, зърнах Алийра, застанала малко встрани от тълпата. Изпъкваше с ниския си ръст. Видя ни и ни махна. Забелязаха ни и неколцина други. Улових любопитните им погледи и останах с подозрението, че сме предмет на оживени коментари сред Господарите на дракони. Това предизвика у мен доста смесени чувства, но не само неприятни. Мороулан, който в края на краищата ме беше поканил, отвърщаше на погледите с полуусмивка.

— Обичаш да говорят за теб, нали?

Той се изкиска съвсем открито, но не отговори.

Спряхме при Алийра, тя ми кимна и погледна въпросително Мороулан.

— Той обмисля дали да подкрепи каузата ни.

— Срещу Форния? — Кимнах и тя каза: — Взимаш го малко лично, нали?

— Струва ми се, че скоро ще почна да взимам лично всеки, който ми каже, че взимам нещата лично.

— Няма да е зле. — После се обърна към Мороулан. — Но защо си го довел тук?

— Имам си причини, мила братовчедке. Малко търпение и ще разбереш.

Забелязах как Алийра се мъчи да реши дали да се обиди. Накрая само сви пренебрежително рамене и се обърна. Намирах се сред внушителна тълпа дракони, много от които ме поглеждаха с любопитство; повечето се озъртаха към Мороулан. Вниманието им като че ли наистина го забавляваше. Забелязах и една позната фигура: Ори. Гледаше ме.

— Влад! — каза рязко Мороулан.

— Какво?

— Тук не му е мястото.

За малко да го попитам: „За какво?“, преди да се усетя, че ръката ми е на дръжката на сабята. Отдръпнах я с голямо усилие. Ори стоеше до някакъв много стар Господар на дракони, облечен в най-простия войнишки стил: всичко черно, със сребърни копчета и пешове. Лицето му беше набръчкано като сушена слива, а присвитите му като цепки очи ме гледаха.

— Форния ли е? — попитах.

— Да.

Огледах го и отново се обърнах към Мороулан.

— Ето че се събрахте двамата.

— Е, и?

Свих рамене.

— Защо просто не го убиеш?

Той ме удостои с премерена усмивка.

— Причините са толкова много, че времето няма да ми стигне да ги изброя.

— Кажете три.

— Добре. Първа: намираме се на траурна церемония, където насилието е недопустимо. Втора: ако аз предизвикам насилие на тази церемония, всички ще вземат неговата страна и съотношението ще е около триста към едно в наша вреда. Трето: искам да видя какво ще стане, ако не го закачам.

Изсумтах. Вторият отговор ми се стори достатъчно убедителен. А това, което стана, бе, че Форния и Ори се приближиха към нас. Мороулан се поклони дълбоко, Форния му отвърна; предполагам, че разликата в поклоните се дължеше на съответните им възрасти. Форния ме изгледа и каза на Мороулан:

— Той какво търси тук?

— Взима ви мярката, лорд Форния. Изглежда, е развил силно чувство на неприязън към вас и му позволих да ме придружи, за да може да ви огледа добре. За по-късно. — И добави: — Току-що му обясних, че в момента някои неща са недопустими.

Изглежда, беше мой ред, затова пуснах на Форния една широка усмивка. Той се обърна и се изплю.

— В пустинната култура на моя народ плюенето пред някого е знак за лоялност — казах. — Трябва ли да приема, че сте мой васал?

„Това си го измисли, нали, шефе?“

„Ти как мислиш, Лойош?“

Ори подхвърли небрежно:

— Трябваше да те убия.

— Да — отвърнах веднага. — Трябваше. Твоя грешка. Втора няма да ти се позволи.

Той пристъпи към мен и ме изгледа отгоре.

— Заплашваш ли ме, източняко?

Ухилих му се.

— Да, но не като източник, а като джерег. Това е съвсем друга работа, нали? — В този момент Лойош прояви театралната си дарба — показа се изпод наметалото и се качи на рамото ми.

Ори подскочи неволно, стъписан, после се навъси и рече:

— Ще ти изтръгна душата от тялото и ще я вържа за железен котел, за да мога да съзерцавам как ти гори задникът, когато си готвя яхния.

— Добра идея. Знам няколко страхотни рецепти, ако ти трябват. Например, ако добавиш малко копър, става...

— Достатъчно, Влад — прекъсна ме Мороулан.

— Щом казваш. Но уверявам те, вие драгарите не можете да готвите.

— Влад...

— Освен някой лиорн понякога, те, изглежда, са...

— Влад!

Свих рамене и отново се ухилих широко на Форния и Ори.

— Не съм притеснен — каза Форния. — Вие едва ли ще подкрепите убийство, лорд Мороулан.

— Разбира се, че не — отвърна моят човек. — И ви уверявам, ваше благородие, че се старая да убедя служителя си да не върши безразсъдни неща.

— Вашите скрити заплахи са точно толкова празни и нелепи, колкото грубите закани на вашия източник.

— Точно така — отвърна Мороулан с учтив поклон.

— Ако искате онова, което е мое — каза Форния, — можете да се опитате да ми го вземете.

— Ваше по правото на кражбата ли, милорд?

Форния се изсмя.

— Стойте ми тук с един джерег за дясна ръка, и ми говорите за кражба?

— А вие ми стоите тук с някакъв главорез, и ми говорите за джерег?

— Този разговор е безполезен — каза Форния и обърна гръб.

— Както и откраднатото от вас оръжие, доколкото разбирам.

Форния се усмихна през рамо на Мороулан и си тръгна. Ори вървеше по петите му.

— Точно за това дойдохме тук, скъпи ми Влад — каза Мороулан, след като вече не можеха да ни чуят.

— За да го заядем ли?

— Не. За да видя тази усмивка.

— О? И какво научи от нея?

— Че е получил това, което е искал.

— Моля?

— Мечът, който той взе, е точно това, което е искал, не проба, нито пропаднал опит да открадне нещо друго.

— Но какво представлява той тогава?

— Не знам.

— Мороулан, това беше един много голям и много слаб моргантски меч.

— Не. Много повече е било. Все още не знам какво е, но е много повече от това. Сега поне го знам със сигурност.

— Заради усмивката?

— Заради усмивката.

— Щом казваш, така да е. А аз, както разбирам, бях тук само като повод за малката размяна на шамари?

— Да, но и за да го накараме да се замисли. И може би да го притесним малко.

— Ако го притесниш много, може да реши, че наистина се каниш да поръчаш убийството му, и може да те пречука.

— Той не би наел убиец повече от мен.

— Но, Мороулан, ти вече си го наел.

— Знам какво говоря.

— Да. Но той знае ли?

— Тук приключихме, Влад. Аз трябва да остана за службата, но ти можеш да се върнеш, ако искаш. Или да останеш. Ти си решаваш.

— Какво ще стане?

— Алийра ще излезе и ще каже благословия, ще помоли Боговете да приемат душата на Барит, след това ще се разкажат делата му и онези, които го познаваха, ще изредят куп лъжи колко чудесен човек е бил, ще бъде принесен в жертва на божеството му покровител — Барлън, ако не се лъжа — бик, след това Алийра ще каже още една благословия и всички ще се разотидем. Сигурно ще отнеме десетина часа.

— Десет часа?

— Горедолу.

— Защо точно Алийра?

— Нейно право е, и неин дълг.

— Защо?

— Уверявам те, Влад, не ти трябва да знаеш подробности за вътрешната политика на дома Дракон, а и за мен не би било оправдано да ти я описвам.

— Добре, добре. Май мога да пропусна церемониите.

— Хубаво. Ще ти се обадя.

— Ясно.

Отдалечих се, за да си направя тромавия и калпав телепорт, без да ме гледа цялата онази пасмина Господари на дракони.

„Смяташ ли, че говори истината, шефе?“

„Кой?“

„Мороулан“.

„За кое?“

„Защо те повика тук“.

„Мисля, че да. Защо питаш?“

„Мисля, че каза половината истина“.

„Добре. Коя е другата половина?“

„Искаше да се навиеш да му помогнеш срещу Форния“.

Това ме накара да се замисля.

„Може и да си прав“.

„Но се получи, нали?“

„Мда. Получи се“.

Най-сетне стигнахме до една по-голяма скала, зад която можех да се скрия и да си направя телепорта. Така и не видях траурната служба в памет на Барит. Надявам се, че е минала добре; допускам, че Алийра си е свършила добре работата. Всъщност, като си помисля, разбирам защо е било нейно право и дълг, но все едно — не ви трябва да знаете подробности за вътрешната политика на дома Дракон.

„Това, до което се свежда цялата работа, Лойош, е, че този тип просто не ми харесва“.

„Това сериозна причина ли е да...“

„Разбира се. И ако кажеш, че го взимам лично, ще те продам и ще си купя един присмехулник, и ще използвам опашката му за език на звънеца на вратата“.

„Хе!“

Влязох в жилището си, подминах леглото и отворих кепенците на прозореца с изглед към улицата. Беше късно вечерта и докато гледах минувачите долу, имах чувството, че заменям сигурността на това, което познавах, за един свят, в който съм невежа и безпомощен като новородено.

„Лойош, никой не бърка в главата ми, нали?“

„Боя се, че не, шефе. Ти си си“.

„Само проверявах“.

„Няма да е зле да погостуваш на дядо си, шефе“.

Изпитах малко яд, но го потиснах. „Прав си, приятел. Ще го направя, преди да предприема каквото и да било“.

„Знам, шефе. Вързал си се“.

„Не обичам да ме разиграват, това е всичко“.

„Но нямаш нищо против да те манипулират?“

„За Мороулан ли говориш?“

„Да“.

„Имам против. Но не той поръча да ме пречукат“.

Лойош си замълча и ме остави да си помисля. Загледах се в хората по улицата и си помислих дали да не изляза да пийна нещо, но се отказах. Опипах си хълбока. Наболяваше ме, но вече се оправяше. След ден-два нищо нямаше да е останало от боя, освен спомена ми.

„Ще му видя сметката на тоя тип, Лойош“.

„Знам, шефе“.

Затворих кепенците.

6. АТАКА И КОНТРААТАКА

Съществуват, според Сетра Лавоуд — знам го от една кратка беседа, която трябваше да изслушам преди да тръгна на война — две основни философски школи за пълководството: водиш в челото или водиш отзад. Първото е по-добро за бойния дух, но може да има неприятни последици в случай, че офицерът бъде убит. Второто има много предимства по отношение на комуникацията и преценката на обстановката, но войниците не се бият толкова добре за водач, който е скрит някъде на безопасно. Сетра твърди, че всъщност зависи от обстоятелствата и че един добър пълководец трябва да е готов да води по единия или другия начин, зависи кое е по-уместно. В случая с нашите врагове, офицерите, командващи бригади — една бригада включва около три хиляди бойци според разузнавателните данни на Сетра, — водеха в челото. Размерът на една бригада е логичен, обясни ми тя, защото това общо взето е най-голямата възможна бройка, при която войниците могат да чуят какви команди им рече офицерът. Другите офицери бяха в тила, заедно с командира на магьосническия корпус и съответните адютанти. Бригадният, като компромис със съображенията за сигурност, обикновено биваше обкръжен от елитна група воители, обрекли се да го бранят в хода на битката. Офицерите с по-високи чинове също разполагаха с такава защита, но нямаха толкова нужда от нея — предполагам, че беше символ на власт, също както многото телохранители в дома Джерег.

Разполагането на магьосници в битката също варира според вкусовете и ситуацията, но най-често магьосниците са придадени към бригадата и се държат близо до бригадния. Така не само могат бързо да получават заповеди, но могат и да защитават офицера, ръководещ съответната част от сражението.

Схванахте ли?

Споменавам всичко това, защото ми мина през ума, докато вървах към онази могилка зад фронтната линия, където се сражаваше

ротата ми, за да намеря командния състав на противника.

С други думи, трябваше да се изкача срещу елитна сила ветерани и известен брой магьосници, за да постигна целта си.

Та какво търсех тук все пак? О, да, бях си изтървал нервите и се самонавих (никой друг не мога да виня) да предложа услугите си на Мороулан, а той се оказа достатъчно невъзпитан да приеме, това стана. А сега...

А сега нещата се движеха точно както исках, макар всичко сякаш да беше замръзнало на място. Получих си каквото исках. Не е ли страхотно?

Все пак, както вече казах, не обичам да чакам и особено когато съм взел някое твърдо или спорно решение, искам нещата да се движат, а обикновено когато искам нещата да се движат, всичко се забавя.

Тук няма нищо изненадващо: след като вече си решил да направиш нещо, ти трябва време да съставиш планове, да събереш материал и чак тогава да задвижиш плановете си, и заради всичко това събитията се разгръщат твърде бавно. Нещата стават твърде бързо, когато си принуден да се задействаш, преди да си взел решение. Наблюденията ми над Мороулан и Сетра ме научиха, че това е в сила във военните дела, а открай време знаех, че е в сила в собствения ми живот.

Или пък вселената просто е извратена — това е другото възможно обяснение.

Все едно, няколко дни прекарах в безполезни и безцелни разговори с Мороулан, който се съгласи, че бих могъл да се окажа полезен, но беше вбесяващо неясен в подробностите. Изглежда, разбираше, без да съм му го казал, че съм се навил да му помогна. Това на свой ред усилваше подозрението ми, че боят е бил нагласен от страна на Мороулан, за да ме привлече, и доста време запазих това подозрение, но няма да ви държа в напрежение: след време разбрах, че Мороулан няма нищо общо с него; нападението си беше точно това, което изглеждаше.

От време на време драконите правят и по нещо очевидно и пряко, нещо, което не е нищо повече от това, което изглежда. Смятам, че го правят, за да те изкарат от равновесие.

Срещнах се с Мороулан, Сетра, Алийра и някаква бледа драконка, която не познавах. Мороулан не ни запозна. Нищо не казах, защото не знаех какво да кажа, а и все още леко се притеснявах в присъствието на Сетра Лавоуд.

Тя разтвори карта, посочи едно петно и каза:

— Удряме тук, изчакаме за контраатака и се изтегляме ето оттук, към Източните планини.

Около масата последваха кимания. Бях там отпреди не повече от половин минута, а вече се бях объркал.

Тя продължи:

— Разбира се, ако няма контраатака, продължаваме оттук, удряме тук, тук и тук, докато контраатакуват, след което се изтегляме според плана. Ако ни позволи да продължим по целия път до ето тук, можем да му наложим обсада, но не мога да си представя, че ще го отиграе така.

— Каква ще бъде организацията ни? — попита Мороулан.

— Дивизиони. Три. Държа всеки да е самостоятелен, със своя пехота, конница, магьосници и инженерни части. Първи дивизион ще е моят и ще извърши атаката. Другите ще пазят фланговете и ще прикриват изтеглянето.

— Марш в колона значи? — каза Алийра.

— Пътищата, водещи към и от района са много. След като приближим планините, ще се съберем на бивак. Тук. — Посочи друго петно. — Снабдяването можем да го уредим от района по маршрута; ще трябва да го уговорим, ако сме на запад от река Плосьък камък или на север от Костенурка. Кой отговаря за логистиката?

— Аз ще се заема лично — каза Мороулан.

Сетра кимна.

— Магията.

Бледата заговори. Косата ѝ беше много черна, а гласът ѝ — тих.

— Главният му магьосник се казва Ори...

— Ори! — изтърсих неволно.

— Какво има, Влад? — попита Мороулан.

— Нищо — отвърнах смутено. — Все едно.

Жената погледна към мен, или по-скоро през мен, след което продължи:

— Специалист е по разузнавателни магии; особено в подслушването на съвети. Тази среща съм я предпазила. Трябва винаги да го правим и да избягваме да обсъждаме плановете си без защита. В боя едва ли ще ми излезе с нещо, което не мога да контрирам, но ще хвърля непрекъснато заклинания към нас, за да отвори работа на маговете ни и да не могат да спретнат нещо по-голямо.

Сетра кимна.

— Нещо друго?

— Да — каза Алийра. — Той защо е тук? — Гледаше към мен.

Сетра се обърна към Мороулан.

— Защото аз го поисках.

Алийра отвори уста, но се отказа и си замълча.

Заседанието приключи. Алийра и драконката, която не познавах, напуснаха, Мороулан и Сетра обсъждаха тихичко разни подробности около снабдяването, от време на време навлизаха в теми на военната теория, за които ми пукаше точно толкова, колкото ги разбирах, а аз си седях и зяпах картата. Беше псиотпечатък, като онзи, дето ми го беше показал Мелестав, но беше по-подробен и дори по-ясен.

По едно време Мороулан забеляза, че още съм при тях.

— Какво има, Влад?

— Ъ? А, нищо. Просто гледам картата. Обичам да гледам карти.

— Браво. Никакви въпроси ли нямаш?

— О, имам много въпроси, но не знам дали ще искаш да ми отговориш.

— Например?

— Например защо планирате изтегляне?

Мороулан погледна Сетра изчаквателно и тя обясни:

— Предпочитам отбранителния бой пред офанзивния, когато е възможно, особено когато числеността е почти еднаква, както ще е сега. Всъщност противникът може да се окаже с числено превъзходство.

— Разбирам. Е, всъщност не разбирам. Какво се опитваме да направим?

Този път Сетра погледна изчаквателно към Мороулан.

— Трябва да обуздаем амбициите му. Това може да стане най-добре, като нанесем сериозно поражение на армията му. Сетра смята, че може да го направи най-добре, като го убеди да ни атакува. Имаме

предимство в инженерния си корпус — в смисъл, могат да строят по-бързи и ефективни отбранителни съоръжения от него. Тъй че ще нахлуем в територията му и ще го приканим да атакува, след което ще го сразим.

— Добре. Мисля, че схващам. И после какво? Очакваш да върне меча, дето го открадна ли?

— Може би. След това може да се наложи да преговаряме.

— Какво му е толкова специалното на тоя меч?

— Фактът, че го е поискал.

— Но от всички оръжия в онази стая защо е взел точно това?

— Точно това искам да разбера. Вярвам, че рано или късно ще го разберем.

— Ясно. — Помълчах. — Нещо повече можеш ли да ми кажеш за Барит?

— Какво искаш да знаеш?

— За начало, какви са обстоятелствата около смъртта му?

— Опасявам се, че не мога да ти кажа това.

— Страхотно.

— Ако задачата ти беше лесна — каза Мороулан, — нямаше да ти плащам толкова скъпо.

— Не ми играй игри, Мороулан.

— Не е игра — сопна се той и ме изгледа с присвити очи. Предполагам, че погледът трябваше да ме сплаши. Понечи да каже още нещо, но изглежда, реши, че ме е сплашил достатъчно и няма нужда.

За да сменим темата, рекох:

— Коя беше бледата жена?

— Некромантката — отвърна той. — Тя ще командва магьосниците ни.

— Некромантката. Чувал съм за нея. Ба си името. Какво, ще ни възкресява мъртвите ли?

— Ако се наложи — каза Мороулан. — Но това и аз го мога. Ако обстоятелствата го наложат, може да ни отвори портал, през който да отидем в едно място, където вечностите отминават за миг и където животът и смъртта нямат смисъл, и където пространството може да се измери само по изкривяването на душата. Много надежден изход, ако нещата се объркат.

Съжалих, че попитах.

— Можехме да я използваме в Пътеките на мъртвите — подхвърлих, но Мороулан не сметна за нужно да ми отговаря. Въздъгнах. — Жалко, че така и не разбирам за какво става въпрос.

— За война.

— Да. Но за какво?

— Отчасти, дали ще продължи да избутва граници.

— Твоите избутва ли ги?

— Още не. Но ще започне, ако реши, че може да му се размине.

— Разбирам. Друго?

Той се поколеба.

— Добре, ще ти кажа една част. От Барит се страхуваха като от могъщ чародей. Имаше голямо влияние в дома и в Империята. Умееше да получава това, което иска. Преди Междущарствието беше Имперски маг няколкостотин години. Защищаваше се срещу най-различни атаки от различни източници със смайващ успех. Беше... беше много добър.

— Добре, дотук ти следя мисълта.

— Просто беше прекалено добър.

— Моля?

— Правеше неща, които не би трябвало да може. Сам се опълчваше срещу цели армии. Веднъж предизвика самия Империмум и накара властта да отстъпи. Такива неща.

— Все едно че слушам за теб.

— Да.

— Е?

— Години наред съм се чудил как успяваше. Стигнах до заключението, че е получавал помощ.

— Що за помощ?

— Точно това е въпросът, нали? Или е било помощта на някое божество, или нещо друго.

— Например?

— Например да е притежавал нещо. Нещо могъщо. Може би предмет някакъв...

— Меч например?

— Например.

— Велико оръжие например?

— Това ми е предположението — каза Мороулан. — Ако се съди по откраднатото.

Кимнах.

— Поради което тръгваш на война, за да си го вземеш, защото го искаш и не искаш да го притежава Форния. — Помислих си, но не добавих: „И поначало заради всичко това му позволи да го открадне“.

— Да.

— А аз тръгвам на война, защото той ме подразни.

— Да.

— Всъщност е логично. Смяташ ли, че това, каквото и да е то, ще ти създаде някакви проблеми?

— Форния не е глупав. Аз пазех имуществото на Барит, а той открадна част от него. Трябва да е очаквал наказание. Той знае, че вероятно ще се изправи срещу Сетра Лавоуд, Алийра е'Кийрон, Некромантката и, ако ме извиниш, самия мен. Щеше да е глупак, ако не се тревожеше от това, което можем да му направим. Това означава, че смята, че е в състояние да ни се противопостави. Трябва да има някакво основание да мисли така.

— Схващам. Какво мислиш? Възможно ли е да е прав?

— Може би. Още ли си заинтересован?

— Знаеш ли поговорката на джерег за магьосниците и ножовете?

— Да. А ти знаеш ли поговорката на дракон за опита да удавиш водата?

— Не, и предпочитам да не я чувам. Може да се окаже твърде изтънчена за мен.

Мороулан се усмихна загадъчно и не каза нищо.

Върнах се у дома и въпреки схванатия си хълбок почнах да мятан ножове по едно парче дърво.

Никой не ме е учил как се мятат ножове. Убеден съм, че има подобър начин да се научиш. Но когато преди няколко години реших, че е добре да се науча, направих следното: закрепих на стената едно парче дърво, купих си няколко еднакви ножа и застанах точно на девет крачки от мишената — горе-долу колкото беше дълга стаята ми тогава. И просто започнах да ги хвърлям колкото може по-силно. Още в началото мерникът ми се оказа доста добър — стената не пострада

сериозно. Но трябва да съм ги хвърлял около четиристотин пъти, всеки път леко променяйки хватката си, преди първият да улучи с върха напред. След това хвърлях още няколкостотин пъти, докато събитието се повтори. И така натагък.

Представа нямам колко хиляди ножа съм хвърлил и по колко парчета дърво, преди да започна редовно да го нанизвам — точно от девет крачки. Лойош естествено редовно ми задаваше обнадеждаващия въпрос как точно смятам да убедя един противник да заеме подходящата позиция.

Колко време ми отне, докато се науча да улучвам цел от всякакво разумно разстояние ли? Този въпрос е лесен: все още не мога да го правя надеждно. Много по-трудно е, отколкото си мислите, да накараш проклетия нож да се забие с върха напред. А дори и да успееш, е трудно да заковеш противника толкова добре, че да го изключиш от играта; поради всичко това сигурно изглежда, че усилието е било напразно.

От друга страна, ако метнеш нож по някого, той ще се дръпне. Освен това може да извадиш късмет. Всичко, което може да ти даде малко предимство, когато животът ти е на ръба, си струва да вложиш малко труд в него, не мислите ли? И още една причина, също толкова важна, е удоволствието, което получава човек от усвояването на едно умение — от това да се научиш да правиш нещо, което не си могъл преди. Усещането е много приятно всеки път, когато си недоволен от живота. А като оставим всичко това настрана, има нещо разтоварващо в ритуала: вдишваш дълбоко, отпускат рамене, съсредоточаваш се върху целта, мяташ.

Тъй че се прибрах у дома и замяхах няколкото ножа по беззащитното парче дърво.

На следващия ден за първи път през тази неделя изкарах пълен работен ден в офиса си. Чувствах се малко непривично. Оправих се с няколко молби за заем, проверих разните си инвестиции, пратих едно от момчетата да поосвежи паметта на един разсеян длъжник и хапнах вкусно в една близка гостилница, наречена „Краката на гарвана“. След това си поговорих сърдечно с един от хората ми, който беше започнал леко да злоупотребява и можеше да стане неблагоприятен,

помайтапих се с Крейгар и Мелестав и се хванах, че чета скандалното местно бюлетинче, в което нямаше никакви интересни новини. И през целия ден никой не се опита да ме убие. Нямаше дори някоя по-умерена заплаха. Наистина освежаващо.

Следващият ден беше Неделник^[1] и хълбокът ми почти се беше изцерил. Алийра явно си беше свършила работата добре. Казах го на Лойош и той ме посъветва да си я наема за домашна учителка.

Дали ходя в офиса си в Неделник зависи колко работа ми е останала; в този ден не беше много, тъй че реших да си дам почивка и може би да си доставя удоволствие вечерта в ресторанта на Валабар. Прехвърлих наум списък от възможна компания за вечеря и се спрях на няколко опции. Идеята да изкарам деня в търсене на някое хубаво източняшко момиче, с което да споделя една вкусна вечеря, беше завладяваща. Реших, че с малко късмет мога дори да забравя за глупавата ситуация, в която се бях въвлякъл.

Точно в този момент Мороулан реши да се свърже с мен.

„Какво искаш от мен, мамка му?“ — казах учтиво веднага щом разбрах кой е нахлул в главата ми.

„Да не би да имам нещастieto да съм прекъснал нещо?“

„Нищо не си прекъснал; затова съм толкова раздразнен. Какво искаш?“

„Стига да си на разположение, ще съм ти благодарен, ако ме придружиш в едно кратко пътуване“.

„Страхотно. Не се съмнявам, че е опасно“.

„Не е“.

„Шегуваш се“.

„Разочарован ли си?“

„Не, само изненадан“.

„Ако можем да се срещнем тук...“

„Можеш ли да ми оставиш два часа? Искам да си изям закуската и да я оставя да улегне, преди да телепортирам“.

„Добре“ — отвърна той и прекъсна контакта.

Направих си омлет с наденичка, лук, гъби териано и червени пиперки. Не бързах. Лойош почисти чинията ми, докато аз чистех тигана. След това си окачих сабята, скрих малките си изненади на подходящите им места въпреки уверенията на Мороулан и навлякох наметалото си — този път леко, защото ветрецът, духащ през

кухненския прозорец, предвещаваше топъл ден. Мороулан най-вероятно щеше да ни заведе на студено място, но ако си бях взел тежкото наметало, най-вероятно щеше да ни заведе на топло място, а не изпитвах желание да пробвам психоконтакт, за да го питам какво да си облека.

Не ми се искаше да търся някой от магьосниците си, затова отидох в Дома на дракона, което се оказа грешка. Барон Локран го нямаше, тъй че се наложи да изгубя много време, докато намеря някой друг, който да може да ме телепортира до Черен замък. Най-лошото беше, че трябваше да потърся Мороулан, за да го питам. Но тъй или иначе се озовах там, без да си избълвам закуската.

Лейди Тилдра ме посрещна с топлата усмивка на лейди Тилдра и след учтивия поздрав не каза: „Лорд Мороулан ще се срещне с вас в библиотеката“, а: „Ако бъдете така добър да ме придружите, ще ви заведе там, където ви очаква лорд Мороулан“. Вариация. Нещо различно.

„Леле, шефе. Какво може да означава това?“

— С удоволствие — казах на лейди Тилдра.

Изкачихме се по парадното стълбище, както обикновено, но продължихме покрай библиотеката по дългия и много широк коридор. Свършваше с врата, която ни отведе към ново стълбище; беше право и широко и стигаше до крило, извиващо се елегантно, преди отново да се изпъне. Горестопането имаше друг коридор — не го бях виждал досега. Той също беше широк и леко извит. Тилдра отвори една врата и ми махна да вляза пред нея. Стъпих на тясно вито стълбище. Стъпалата бяха железни и водеха високо нагоре. Вратата зад мен се затвори. Погледнах през рамо. Тилдра не ме беше последвала.

„Може да е капан“, каза Лойош.

„Не е толкова смешно, колкото си мислиш“.

Стълбището се оказа толкова тясно, че трябваше едва ли не да се катеря странично и гърбът ми непрекъснато се търкаше в каменната стена. Металното перило беше студено в ръката ми. Стъпалата бяха много. Хрумна ми за миг, че се издигаме много високо, но после едва не се разсмях, като се сетих че бяхме започнали на цяла миля над земята, тъй че разликата във височината не беше кой знае каква.

Най-сетне стигнахме на върха и спряхме пред една дебела черна врата. Постоях около минута като пълен идиот и накрая почуках.

— Влез — каза Мороулан.

Отворих вратата и тя изскърца мелодраматично. Не бих се учудил, ако Мороулан нарочно е поръчал да сложат врата, която да скърца мелодраматично.

Намирах се в кръгло помещение — голямо почти колкото жилището ми. Осветлението се осигуряваше от два полузатворени фенера, които даваха по-малко светлина от онова, което осветяваше стълбите нагоре, което означаваше, че няма да мога да виждам много, докато очите ми не се приспособят. Изведнъж си спомних, че от двора бях видял една единствена кула над Черен замък. В нея трябваше да сме.

„Гениално, шефе“.

„Млъкни, Лойош“.

„Забеляза ли прозореца, шефе?“

„Друго не виждам“.

„Как става така, че зад прозореца е нощ, а докато се качвахме тук, беше ден?“

„И аз се чудех на същото“.

„Страшничко е“.

„Вярно“.

Очите ми започнаха да се приспособяват. Нямахме кой знае какво за гледане, само една ниска маса и два дървени скрина. Кръглите стени на кулата бяха покрити със завеси, тези на прозореца бяха дръпнати; следователно прозорците бяха няколко, около цялата кула. Поне шест. По-малко от седемнайсет, което звучеше утешително и в същото време — леко притеснително.

„Шефе, когато видяхме кулата отдолу, имаше ли прозорци?“

„Не“.

„И аз така мисля“.

Забелязах също, че Мороулан носи меч. След като нямаше навик да обикаля из къщата си въоръжен, трябваше да има някакво обяснение. Не изгарях от нетърпение да го получа. Особено защото „меч“ в случая означаваше Чернопрът, едно от седемнадесетте Велики оръжия. Присъствието му изобщо не помогна да се почувствам по-добре. Домакинът ми каза:

— Добре дошъл в Кулата, Влад.

— Благодаря.

— Малко са тези, на които се позволява да стъпват тук.

— Добре. Имаш ли нещо против да ми обясниш този прозорец?

— Не съм убеден, че имаш нужната подготовка, за да го разбереш.

— Вероятно си прав.

— Важното обаче е, че понякога мога да накарам прозорците да гледат натам, където пожелая, и че след това мога да отида на тези места. Може да се окаже полезно, когато поискам да отида на места, за които не притежавам достатъчно духовна сила, за да телепортирам, или на място, намиращо се извън границите на това, което наричаме „света“.

— Много полезно нещо, да си го има човек. Да знаеш случайно къде ги продават?

— И, разбира се, мога да отведа със себе си всеки, който пожелае.

— Ъ... не съм сигурен, че посоката на този разговор ми харесва.

— Опитвам се да реша проблема какво точно е взел от онази стая Форния и свързания с него проблем, защо не можах да забележа в него нищо особено.

— Това е добре, Мороулан. Една хубава умствена загадка ще те разсее от...

— Обърни внимание на прозореца, Влад.

— Трябва ли?

Но все пак го направих и вече не беше толкова черен, а някак си беше посивял. След като се вгледах по-внимателно, забелязах в сивото някакъв червеникав оттенък. А след това, близо до горния край, забелязах малко оранжев цвят, който много приличаше на небето. Сивото бе заприличало на платно и изведнъж, вместо да се вирам в нещо загадъчно и страшно, осъзнах, че виждам планина, с късче небе зад нея. Разбира се, никаква планина нямаше близо до Черен замък, което правеше нещата загадъчни и страшни, но човек не може да има всичко наведнъж.

— Къде, или какво е това?

— В момента виждаме Ястребовата планина, в Кейнфталийската верига.

Нещо в гласа му ме накара да го погледна. Полагаше огромни усилия, много повече, отколкото бях забелязвал да полага досега.

Лявата му ръка се беше свила в юмрук. Той го обърна нагоре и го задържа пред себе си на височината на брадичката, с вдигнат настрани лакът. Дясната му ръка се движеше, очертаваше във въздуха всевъзможни фигури, пръстите се изпъваха, свиваха, извиваха, гърчеха се и общо взето сякаш живееха свой живот. Очите на Мороулан се бяха свили на цепки, той дишаше шумно и през стиснатите му зъби излизаше много тих свирещ звук.

През ума ми мина мисълта: „Земя, вода, огън и въздух“, докато сравнявах поведението на лявата ръка, на дясната ръка, на очите и устата му; но силно подозирам, че изобщо не е било толкова просто. Виждал съм магия и съм виждал вещерство, а това не приличаше нито на едното, нито на другото. Изобщо не бях сигурен, че държа да знам какво е.

Погледнах отново към прозореца и ми се стори, че се движи — или по-точно, сякаш ние се движехме. Изведнъж коленете ми омекнаха и това никак не ми хареса. Отново погледнах Мороулан — той продължаваше да се взира напрегнато през прозореца. Правеше с ръцете си безцелни жестове; на челото му бяха избили капчици пот.

Планината сякаш се втурна към нас и имах чувството, че падам. Отстъпих назад и се озърнах за нещо, за което да се хвана. После гледката изведнъж се забави и спря, и точно зад прозореца, толкова близо, че можех да се пресегна и да я пипна, се виждаше черна пътека, водеща към пещера, сякаш на не повече от четиридесет стъпки от нас.

Сърцето ми продължаваше да бие лудо. Обърнах се към Мороулан. Той вече изглеждаше съвсем отпуснат; само дишането му издаваше, че допреди миг е прилагал огромно усилие.

— Какво става? — успях да изхриптя.

— Сега ще зададем...

— Ние?

— ... въпросите си на някой, който може да знае отговорите.

— Защо „ние“? Аз защо съм тука?

— За всеки случай.

— Мислех, че ми каза, че няма никаква опасност.

— Не очаквам да има.

Той прекрачи прозореца и точно както излизаш през обикновен прозорец на най-обикновена къща, стъпи на земята отвън, на каменистата пътека, на около четиридесет стъпки от входа на пещера.

Погледнах пещерата подозрително. И в най-добри времена никога не съм си падал по пещери.

— Но — продължи Мороулан — никога не вреди да водиш със себе си още едно оръжие. Просто за всеки случай. Те може да са непредсказуеми.

— Кой са те?

— Сериолите — отвърна той. — Хайде.

— Страхотно — промърморих и прекрачих през прозореца.

ИНТЕРЛЮДИЯ: МАНЕВРИ

Някои от нещата, които се залавя да направи човек, като че ли никога не приключват; връщат се след години, за да ти напомнят, да ти зашлевят шамар, да те напердашат. Ето, че ви разказвам история, случила се преди години, опитвам се да си спомня какво изпитвах тогава и... добре, прощавайте за отклонението, но си е съвсем на място.

Тъкмо днес Сетра Младшата се върна от изгнание (Сетра Лавоуд я беше изгонила от света преди няколко недели като наказание заради... добре, все едно заради какво) и ме помоли да се срещнем. Нито аз я харесвам, нито тя ме харесва, така че не можех да си представя какво добро ще излезе от тая работа. А и нямаше да има причина да ходя, ако се бях разкарал от Господарите на дракони и техните работи, но след смъртта на Барит се бях обкръжил с тях, а сега обичам една жена, която се беше свързала с Ноуратар, която е Драконовата наследница на трона. Всичко това ми попречи да отклоня поканата.

Извинявам се за объркването, но така става, когато започнеш с миналото и настоящето изведнъж изниква и те захапва. А става точно така, когато дълго се мотаеш с Господари на дракони. Винаги съм мислил за драконите като за нещо просто и праволинейно — изпречи ли ти се нещо на пътя, вадиш меч, нападаш и сечеш, докато или с него се свърши, или с теб. Когато наблюдаваш как Сетра подготвя кампанията си, как урежда обозът да пристигне точно там, където ще потрябва, как предвижда вражеските ходове и подготвя възможните контрамаршове, как напътства разузнавателните си служби... добре де, войната е нещо много по-сложно, отколкото си бях мислил, тъй че предполагам описанието ѝ също трябва да е сложно.

„Какво в името на ада би могла да иска от мен Сетра Младшата, освен живота ми, с който не съм готов да се разделя?“

„Не мога да кажа, шефе. Но знаеш, че скоро ще го разбереш, тъй че защо не си го признаеш?“

Нямаше какво да отговоря на това, тъй че се хванах за работа, свърших съответните приготовления, отговорих по съответните канали и накрая пристигнах в Черен замък, където беше отседнала. Срегнахме се в една от дневните на Мороулан. Тя е странна; чертите ѝ ми напомнят малко за Сетра Лавоуд, но при нея всичко е пастелно, и освен това на Сетра Младшата ѝ липсва онова ужасяващо усещане за вечност и за мощ; все пак тя си има свое излъчване — безскрупулност и жажда за власт, каквито можеш да очакваш от един джерег.

Старяеше се колкото е възможно да скрие явната си неприязън към мен, но небрежният разговор ѝ беше непосилен.

— Мечът — почна тя грубо.

— Какъв меч?

— Знаеш адски добре... — Спря, преглътна и почна наново: — Мечът, който беше издет при Стената на Гробницата на Барит.

Възхитих се от начина, по който го изрази. „Беше издет“. Каквото и да искаше, не беше достатъчно, за да признае, че... о, зарежи.

— И какво?

— Той е у мен.

— Знам. Тогавя не го разбрах, защото не те познавах. Но покъсно схванах коя си. Странно е, че го казваш едва сега...

— Ако обичате, лорд Талтош — каза тя, все едно че от обръщението ѝ към мен по титла щяха да я заболят устата.

— Да?

Тя погледна Лойош, кацнал кротко на рамото ми, и извърна очи. Чух как Лойош се изкиска в ума ми.

Помислих си дали да не я заям още, просто защото този разговор бе така неприятен за нея, но се въздържах, най-вече защото бях любопитен.

— Добре. Какво общо трябва да има това с мен?

— Искам да действате като мой посредник пред лейди Алийра.

— Искаш да... чакай малко. — Не можех да реша кой въпрос да задам най-напред. Спрях се на: — Защо аз?

— Алийра не ме обича много.

— Е, колкото до това, и с мен е така. И?

— Преговорите трябва да се водят от трета страна.

— Тогава защо не Мороулан? Или Сетра?

— Колкото до Сетра Лавоуд, смятам, че тя все още ми е ядосана, тъй че не мога да я помоля за услуга. А отношенията на Алийра с Мороулан са такива, че тя автоматично ще реагира с враждебност на всичко, което той предложи.

Виж, това беше вярно. Но...

— Какво те кара да мислиш, че имам интерес да ти направя услуга?

Тя ме погледна изненадано.

— О, не ви моля за услуга.

— Защо не?

— Не, не. Смятам да ви платя.

Грижливо прикрих реакцията си.

— Разбирам. Е, и за какво ще са преговорите?

— За меча, разбира се.

— Моля?

— Искам да ѝ предложа меча, който иззехме от Форния, в замяна на великия меч на Кийрон.

Това ме хвърли в оркестъра. Поседях зяпнал около минута, мъчейки се да отгатна какво означава всичко това, а после, колкото от любопитство, толкова и за да убия времето, казах:

— Доколкото знам, в меча, който „иззехме“ от Форния, няма нищо специално. Поне доколкото във всяко моргантско оръжие няма нищо специално. Защо смяташ, че ще прояви интерес?

— Знаеш не по-зле от мен, че в този меч се крие нещо много повече. Ако не знам какво точно е то, то е защото... ами, то е защото не съм отделила достатъчно време да го разбера.

„Може би защото не ставаш за тая работа?“, помислих си. Но не беше честно, разбира се. Няколко души, включително и Форния, се бяха оказали непригодни за тая работа. Но останах доволен, че след като го беше свила, тя също не бе могла да реши проблема. Допуснах, че е била твърде горда, за да помоли за помощ Сетра Лавоуд, но нямаше как да го разбера; може би и Магьосницата на Дзур планина беше извадила празна карта. Казах само:

— Какво смяташ да правиш с великия меч на Кийрон?

Забелязах как се мъчи да реши дали заслужавам отговор. Накрая изтърси:

— Да завладея Изтока. Това би било великолепен символ за водача на...

— Спести ми го.

Тя се окашля.

— Хм, да, разбира се. Но трябва да разбереш, ти си идеалният избор. Тя ти вярва и дори изпитва някаква странна привързаност към теб. И можеш да го поднесеш така, че да се увери във взаимната изгода. Не знам какви са цените за подобна услуга, но разполагам с достатъчно средства да... къде отиваш?

— Да пия малко морска вода. Ще остави в устата ми по-приятен вкус от този разговор. Извини ме.

Та за това искаше да ме види Сетра Младшата. Както разбирате, всичко е част от същата картина. Картина, която не държа да имам на стената си.

Кое то не ми пречи да продължа да я рисувам.

[1] В по-ранните книги: *свършек*. Странно, защото преводачът на цялата поредица е един и същ. Бел.Mandor ↑

7. КАКЪВ БЕШЕ ВЪПРОСЪТ?

Лойош каза: „Никой не те е забелязал засега“.

„Хубаво“.

Притичах до върха на хълма и огледах добре наоколо. Полето, на което се биеха другарите ми по бака, беше зад мен, а още по-назад беше Стената; далече вдясно от мен две конници си бяха устроили среща, а вляво отряд лоши се придвижваше на марш наскок. Сигурно бяха подкрепления, идващи да ударят моята част; все още не можех да разбера, а не ми се чакаше, за да разбера. Пред мен, на около двеста разтега, имаше друг, малко по-висок хълм и на него се бяха струпали войници, около дваисет-трийсет; стояха нащрек и, бях съвсем сигурен, бранеха магьосниците, в центъра на които сигурно щеше да е това, което търсех.

„Добре, Лойош. Ходом — марш“.

„Ти си тоя, дето прави ходом марш, шефе. Аз само ще си клеча тука на рамото ти“.

„Можеш и да прелетиш отгоре и да ми кажеш дали виждаш Ори в оная група“.

„Както кажеш, шефе“.

Изхвърча от рамото ми. Запътих се към хълма. Съжалявах, че нямам никакъв план. Но пък в края на краищата те бяха само някакви си дваисет-трийсет ветерани, какво толкова да му се притесняваш?

Бях покрил около сто и петдесет разтега, когато Лойош каза: „Забелязаха те, шефе“.

„Страхотно“.

Продължих напред, защото спирането щеше да е още по-лошо, въпреки че никак не ми беше весело. Бях, да го кажем без заобикалки, изпаднал в ужас. Мозъкът ми работеше трескаво, за да измисли какво да ми каже, какво да направя, че не само да остана жив, но и да свърша това, с което се бях захванал, но всяка стъпка ми струваше усилие все

едно, че краката ми си имаха свои идеи и искаха да ме спрат, за да преосмисля цялата идея за движение напред.

Всъщност като си помисля, бях реагирал по същия начин, когато прекрачих през прозореца на Мороулан; не исках, но го направих. И двата пъти по някакъв начин бях тласнат от едно и също: от желанието да не изглеждам бързливек пред един дракон. Защо трябва да ми пука ли? Още една мистерия.

Знаех, след като прекрачих през прозореца, че ако погледна през рамо, зад мен няма да има никакъв прозорец, но все пак погледнах. Да, нямаше прозорец; вместо него имаше три спираци дъха планински върха, разположени все едно, че са издигнати само да изглеждат точно така, както изглеждаха. Два бяха увенчани със сняг, изпъваха се пред мен толкова далече, че не можех да различа детайли. Бяха обкръжени с някакво пурпурно сияние и едва след миг осъзнах, че ги гледам отгоре. Чак след това забелязах колко е студен въздухът и придърпах плътно тънкото наметало около себе си.

— Да тръгваме, Влад.

— Възхищавам се на природата — отвърнах, но се обърнах и закрачих след него по пътеката.

Когато влязохме в пещерата, наведох глава — предполагам по някакъв странен инстинкт, въпреки че беше достатъчно просторна, за да може Мороулан да влезе, без да се наведе, което и направи.

Светлината заглъхна бързо — само след десет крачки вече не виждах нищо. Спряхме и Мороулан направи малко заклинание, от което от дланта му засия, не толкова силно, че да го забележиш, но накъдето посочеше, ставаше достатъчно светло. Продължихме. Пещерата стана по-тясна и таванът — по-нисък.

— Пази си главата — посъветва ме той.

„Забелязваш ли нещо странно, шефе?“

„Не, Лойош, нищо по-различно от всеки път, когато прекрачвам през некромантски прозорец, за да изляза на върха на планина и да повървя в тъмна пещера, за да се срещна с някой от полулегендарна магическа раса. За какво говориш?“

„На какво ти мирише?“

„Аха. Добре, прав си. Дължа ти една рибешка глава“.

Миришеше ми на сярра. Не можех да кажа какво означава това, но се съмнявах, че миризмата е естествена за пещерата, най-малкото не и

толкова силна. Погледнах Мороулан — крачеше стабилно и излъчваше светлина от ръката си. Нищо не можах да отгатна по изражението му.

На около петдесет крачки навътре пещерата изведнъж свърши с естествена на вид стена, която не можеше да е естествена. Мороулан застана пред нея, намръщи се и аз казах:

— Сега какво?

— Не съм наясно с обичая — отвърна той. — Дали трябва да изчакаме, или...

Чу се някакво трополене, последвано от глух тътен, и част от стената пред нас се отдръпна. Видяхме тясно каменно стълбище, водещо надолу.

— Според мен е редно да се изчака — измънках.

Той обаче тръгна по стълбището.

Стъпалата бяха само двацет и ни отведоха до нов каменен вход, този път отворен. Продължихме по каменни плочи, стъпките ни рязко отекваха. Коридорът беше тесен и таванът нисък; голямо удоволствие ми направи да гледам как Мороулан върви с наведена глава. Миризмата на сира стана още по-силна.

„Чудно какво има за вечеря?“, каза Лойош.

Коридорът свърши най-безцеремонно в почти кръгла кухня около четиридесет стъпки в диаметър. Стените бяха груби като в пещера, подът гладко излъскан, а таванът беше висок едва колкото Мороулан да може да стои прав. Не се виждаха никакви мебели. В другия край стоеше някаква ниска фигура и ни гледаше с израз, който можеше да мине за любопитство при някой човек или драгар. Приближихме се на около шест стъпки и спряхме. Съществуването беше мършаво и грозно, облечено в нещо като сини и червени коприни, натрупани като пластове от шалове, и доколкото можех да видя, нямаше никаква коса.

Той — реших, че прилича по-скоро на „той“ — не ни удостои с никакви поклони, а заговори с приятен мелодичен глас. Натъртваше думите на най-произволни места и съгласните му звучаха някак отсечено, но иначе се разбираше лесно. Обърна се към Мороулан с думите:

— Поздрави, приятелю. Кои са приятелите ти?

„Чу ли го това, шефе? Приятелите?“

„Млъкни, Лойош“.

— Добър ден и на теб... — каза Мороулан и добави накрая някакъв звук, който можеше да е или последната кашлица на някой с белите дробове на Джюйнър, или името на сериола пред нас. — Името му — прощавай — името на източняка е Влад Талтош, а джерегът се нарича Лойош.

— Не споменаваш за четвъртия, защото вече сме се срещали; ала защо пропусна петия? Защото тя вече не е тук ли?

Мороулан се намръщи и ме погледна. Свих безпомощно рамене и казах:

— Доколкото разбирам, двамата вече сте се срещали?

— Веднъж — каза Мороулан. — Далече отгук, но той ми каза къде да го намеря.

Тук имаше някава история, но Мороулан не си падаше много по разказване на истории, а и моментът не беше подходящ да питам. Огледах сериола, единствения, когото бях виждал досега, и се постарях да не личи, че съм го зяпнал. Той не се оказа толкова учтив: гледаше ни с Лойош, все едно че в градината му току-що е изникнало ново растение и сега се чуди дали е цвете, или плевел.

Беше много светъл, почти албинос, а лицето му бе понабръчкано и от това на дядо ми. Косата му беше рехава и бяла, а очите светли, воднистосини.

— Кой е петият? — попита Мороулан.

— Кой, наистина — каза сериолът и закима умислено, все едно че Мороулан бе казал нещо много мъдро.

Мороулан отново ме погледна, сякаш ме питаше дали имам представа за какво говори сериолът. Свъсих вежди.

— Не разбирате ли? — каза домакинът ни. — Колко смешно. Но да го оставим засега.

— Донесохме вино — каза Мороулан. За мен това беше новост. — Нещо против да пийнем? От Изтока е.

— С благодарност. Да седнем? — подкани ни сериолът.

Мороулан се разположи на пода — облегат на стената и с изпружени крака, изглеждаше нелепо. Аз седнах до него, но не знам как изглеждах. Приятелят ни обиколи зад някаква стена, която не бях забелязал — сливаше се с дъното на пещерата — и се появи с три красиви дървени бокала. Мороулан извади не знам откъде бутилка вино и стъклоплат, счупи шийката с опитна ръка, просна кърпата на

пода и наля. После измъкна сладки сухари, увити в плат, и ги пръсна на пода. Изядох един. Нищо му нямаше. Зачудих се дали при сериолите е обичайно гостите да носят напитките и мезето; отбелязах си наум да попитам по-късно Мороулан, но забравих.

Наблюдавах как яде и пие сериолът. Не мога да кажа със сигурност дали изобщо имаше зъби, но бях почти убеден, че ръцете му бяха без кости. Мислех, че изглежда изящно, Лойош смяташе, че изглежда тъпо. Каква е ползата от тези наблюдения е, разбира се, уместен, макар и по същество риторичен въпрос.

— Хубаво вино сте донесли — каза домакинят ни, след като ядохме и пихме няколко минути. — И хубави въпроси също?

— Да — отвърна Мороулан. — Носим въпроси, но първо този, който не донесохме, а го заварихме да ни чака, когато пристигнахме.

— Да. Не знаехте за кого питам. — При което ме погледна с леко килната глава и със странните си, леко присвити очи. — И вие също. Или издавам някакви тайни?

— Не, доколкото знам — отвърнах. — Освен това се доверявам напълно на лорд Мороулан, доколкото не се бърка в работата ми.

Сериолът издаде някакъв хриплив звук, при което цялото му лице се сбръчка. Реших, че се смее. И заговори на своя език — щракащи резки звуци, които приличаха на една-единствена дума, пълна със съгласни и с проблеми с храносмилането; лееха се съвсем естествено, сякаш точно така трябваше да говори. Мороулан се изкиска.

Погледнах го и попитах:

— И какво значеше всичко това?

— Трима могат да запазят една тайна, ако двамата са мъртви.

Вдигнах чашата си към сериола и той каза на Мороулан:

— Та да отговоря на въпроса ви. Сигурно не си давате сметка, но на хълбока ви, потомъко на Драconi, е... — Тук той изграчи, изкашля се и изщрака нещо на своя език.

— Което означава? — попитах аз.

Мороулан отговори:

— Магически жезъл за сътворяване на смърт във формата на черен меч.

— О. Това ли било?

— Почти — каза сериолът. — Аз обаче не бих го превел като „сътворяване на смърт“. — Замълча, сякаш искаше да формулира изречението си, преди да заплува в него. — По-точно би било „премахване на жизнената същност“. — Отново помълча. — Или може би „изпращане на жизнената същност в...“

— Добре — каза Мороулан.

— Нашият символ за живота, разбирате ли, е изразен във фразата...

— Моля ви — каза Мороулан.

Сериолът го погледна.

— Да?

— Какво — или кой — е петият?

— Петият изобщо не е тук. Но твоят приятел от Стария народ би трябвало да знае.

„Ти ли трябва да знаеш, шефе?“

„Старият народ?“

— Откъде да знам? — казах аз. — Старият народ?

Сериолът издаде ръмжащ звук, в който бяха скрити някакви думи. Мороулан ги изрови и каза:

— Не съм сигурен какво означава това. „Народ от невидимите светлини?“

— Малки невидими светлини.

— Аха — намесих се аз. — Е, щом не може да се видят, предполагам, че няма значение колко са големи. — И добавих: — Но вие говорите за Маготрепача, нали?

— Така ли го наричате? — Отново издаде оня звук, дето приличаше на смях.

— А вие как бихте го нарекли?

— Маготрепач — повтори той. — Името си е добро като всяко друго, засега.

— Искате да кажете, че държа Велико оръжие?

— Не, не държиш. Все още не.

— Все още — повторих. Пуснах Маготрепача, който държах навит около лявата си китка, да падне в ръката ми. Огледах го. Стори ми се малко по-къс от последния път, когато го бях погледнал, а брънките сякаш бяха станали по-малки. — Все още?

— Някой ден ще съществува оръжие... — Сериолът замълча и устните му замърдаха беззвучно. После продължи: — Някой ден ще съществува оръжие, което ще се нарича „Чистачът на божествени аспекти“.

Повторих името и свих рамене.

— Богоубиец — каза Мороулан.

— Ако така предпочитате.

— Какво общо има това с моята верига?

— Всичко — каза сериолът. — Или нищо.

— Знаете ли, уморявам се, когато ми говорят с гатанки.

Нашият домакин отново издаде звука, който трябваше да минава за смях. Увих Маготрепача около китката си.

— Добре — рекох. — Как да го намеря това оръжие?

„Ъ... Шефе? Защо го искаш?“

„Не съм сигурен, че го искам, но...“

— За да го намериш, първо трябва да намериш... — Пощрака още малко с устни, език и зъби.

Погледнах Мороулан.

— Артефакт във форма на меч, който търси верния път. — И погледна сериола да види дали ще одобри превода.

— Близко сте. Но не съм сигурен, че „верният път“ е най-точният израз. Бих предложил „обект на желание, когато пътят е верен“. Формата за „път“ добива абстрактен смисъл с крайното „цу“.

— Разбирам — каза Мороулан. — Благодаря.

Аз пък се зачудих дали Мороулан изобщо има представа за какво говори. Сигурно, след като говореше езика. Попитах:

— Още нещо бихте ли ни казали?

— Двата артефакта бяха, или ще бъдат, сътворени заедно...

— Моля да ме извините, но има ли някакво по-простичко обяснение на тая работа с „бяха или ще бъдат“?

— Не.

— Така си и мислех. Все едно. — Отказах се. Всеки път, когато някой започне да ми говори за странните неща, които може да прави времето, се сецам за Пътеките на мъртвите, а точно тогава никак не държах да мисля за тях.

— Някои от нашия народ — продължи той — са пожелали да се домогнат до божественост и са създали артефакти, които да намерят и

унищожат онези, които седят на тронове на Съдниците. Едно от тези неща се оказало по-различно от онова, за което било сътворено; оказало се устройство за намиране на... ами, за намиране на онова, което притежателят му иска да намери, на основата на факта, че всичко в живота, включително стремежът на волята, е част от...

— Ако обичате — прекъсна го Мороулан. — Другото?

— Другото било взето от Боговете и бил направен опит да се унищожи.

— Мога да си представя — измърморих.

— Сега и двете са изгубени; когато бъде намерено едното, вероятно ще се появи и другото.

— А това, което имам аз...

— Това, което имате вие — каза той и ме изгледа с неразгадаемо лице, — е златна верига, която е полезна за прекъсването на потока енергии, излъчвани от... — Завърши изречението с поредната дума или фраза на своя език. Погледнах Мороулан за превод, но Господарят на дракони хапеше устната си намръщено и като че ли беше зает със собствените си мисли. И с пълно право — можех да се досетя защо. Казах:

— Добре, над това си струва да се замисли човек. Но мисля все пак, че лорд Мороулан ни доведе тук, за да ви попита нещо.

Мороулан примига и ме погледна.

— Пардон?

— Намеквах да попиташ приятеля ни за онова, което искаше да го попиташ.

— О. Вече го направих.

— Но... Добре.

„Лойош, засече ли някаква психическа връзка?“

„Не, шефе. Но може да съм я пропуснал. Тоя тип е странен“.

„Мислиш ли?“

Каквато и информация да беше търсил Мороулан, явно я беше намерил. Направи няколко учтиви жеста, които се постарах да повтора нескопосано, след което се поклони и поведе към изхода на пещерата. Докато вървахме, казах:

— Забравих да попитам защо миришеше толкова на сира.

Не ми отговори.

Щом излязохме навън, попитах:

— Е, сега как ще накараш прозореца да се появи пак?

И на това не пожела да ми отговори, но махна небрежно няколко пъти с ръка и ми хрумна, че изобщо нямаше нужда да кара прозореца да се появи пак; можеше просто да ни телепортира обратно в Черен замък. Бях готов да му намекна, че предпочитам другия начин на пътуване, но той не изглеждаше в подходящо настроение да ме слуша.

Червата ми се усукаха и планините изчезнаха, и отново се озовахме в стаята, от която бяхме тръгнали. Без никаква пауза Мороулан ми каза:

— Благодаря ти, Влад. Радвам се, че те взех с мен.

— Нещо против да седна за малко? — Не беше само заради ефекта от телепорта, по-скоро беше заради мисълта, че скоро отново ще трябва да телепортирам, като си тръгна.

— Ни най-малко.

Дръпна завесата над прозореца, през който бяхме прекрачили преди малко. Отново огледах стаята, само за да убия времето. Като за център на могъществото на могъщ магьосник, нямаше кой знае какво: масата, два скрина. И прозорците. Преброих девет. След това преброих осем. После пак преброих девет, а след това — осем. Когато стомахът ми се успокои, престанах да ги броя и останах прав.

— По-добре ли си?

Погледнах го дали не ми се присмива, но не забелязах признаци за това.

— Да, благодаря. Води.

Мороулан ни поведе обратно надолу по тясното стълбище и през лабиринта на Черен замък — лабиринт, който бях започнал да опознавам, благодарение на Фентор и на работата, която вършех по сигурността на Мороулан (за която знам, че не съм споменал много, но всъщност тя не влиза в тази история; много неща имаше да се вършат и ставаха някои интересни неща, но в момента не искам да отнемам време за това).

— Е? Имаш ли нещо против да ми кажеш какво разбра? — подхванах.

— Разбира се, че не. Нещо против да пийнем?

— Не, благодаря. Чака ме телепорт, знаеш.

— А, да. Ясно. — Бръкна в наметалото си и извади малка кесия.

— О, не — спрях го аз. — Това беше гратис.

— Нима?

— Да. Научих достатъчно, за да изплати преживяното.

— Така ли? И как... — Реши обаче да не ме пита какво съм научил, защото знаеше много добре как ще отговоря.

„Пропускам ли нещо? — попита Лойош. — Какво си научил?“

„Нищо. Искях само да дам повод на Мороулан да се позамисли“.

„Дано да си е струвало, каквото и да искаше да ти плати“.

— Още ли си решен с курса на действие, за който спомена по-рано? — попита Мороулан.

— Моля?

— Попитах още ли...

— Да, все още искам да направя каквото мога, за да объркам програмата на нашия тип, ако смяташ, че ще помогне.

— Добре. Утре започваме да събираме силите. Вдругиден можеш, ако все още го желаеш, да се представиш в частта си, ротата на Кропър, по обяд. Сборът ще бъде на лъката под Черен замък, северно от каменната стена. Гледай за зелено знаме с черен рог на него.

Отворих и затворих уста няколко пъти.

— Толкова скоро?

— Ако ми предложиш сериозно основание да го отлагам, ще го обмисля.

— Ще помисля отново и ще се върна. Но не може ли просто да телепортирам някъде, където ще съм от полза, вместо да се включвам в рота?

— Какво те кара да мислиш, че врагът изобщо ще допусне телепорти в района? Или че аз ще допусна?

— Няма ли?

— Не.

— Разбирам. А прозорецът ти?

— Няма да съм тук, ще бъда с войската.

— О!

— Други въпроси?

— Ами... защо точно тази рота?

— Случайно да предпочиташ друга?

— Представа нямам, Мороулан. Просто се чудех какво им е специалното на тях...

— Те ще са в авангарда в първия стадий, което ги прави най-подходящи за твоята дейност, а с Кропър, капитана, се работи по-лесно, отколкото с повечето останали. Друго?

— Да. Как да се прибера? Не ми се телепортира сам.

— Къде отиваш?

— В офиса ми.

— Ще те заведе.

— Искаш да кажеш, че ще ме изпратиш?

— Мислех да те заведе. Бих искал да видя къде работиш.

— Хе. Това ще шашне екипа ми. Защо не.

— Тогава разтвори ума си и мисли за офиса си.

Накарах го да ни пренесе на улицата отвън, посочих му няколко забележителности наоколо, докато се съвземах, и забелязах, че привлича известно внимание: хората не виждат често дракони в компанията на източняци. От друга страна, никой не държеше да ни зяпа прекалено нахално — в моя квартал всеки предпочита да си гледа неговата работа.

Преведох го през разните входове и в апартамента, където се помещаваше офисът ми. Щом влязох, Мелестав вдигна глава и като видя кой стои зад мен, едва не падна от стола си.

— Мелестав, това е лорд Мороулан.

Мелестав не намери какво да каже, което ме развесели. Мороулан огледа наоколо.

— Ако не знаех с какво се занимаваш, щях да кажа, че офисът е на адвокат.

— Какво очакваше? Бутилки с отрова и рафтове с гароти?

— Не знам — отвърна Мороулан. — Може би точно затова исках да го видя.

— Тук работя — казах и го поведох към кабинета си. Крейгар, когото не бях забелязал, се отдръпна от пътя ни.

— Извинявай. Крейгар, лорд Мороулан.

— Срецали сме се — отвърна Крейгар.

— Извинявай, че не се поклоних — каза Мороулан.

Поканих го вътре и му предложих да седне на стола срещу мен. После казах:

— Е, ще ти трябва повечко време да ми се отплатиш. Какво пък, може да измисля нещо.

— Забелязвам несъответствие между това, което правиш, и средата, в която го правиш — отвърна той. — Интересно.

В този момент осъзнах, че бе поискал да дойде, защото държеше да научи повече за мен — в смисъл, изучаваше потенциалния си съюзник или възможния враг по същия начин, както щеше да проучва вражески позиции, или както аз щях да проучвам някой, с когото ще си имам работа. Беше логично, но ме накара да се почувствам много неловко.

— Преди няколко дни и аз реагирах така.

Той ме погледна намръщено за миг, след което продължи да оглежда кабинета.

„Питай го дали иска работа, шефе“.

„Може би друг път, Лойош“.

— Е, благодаря ти, Влад. Ще си тръгвам.

— Ще те изпратя.

После се върнах при бюрото си, седнах и казах:

— Та това е положението, Крейгар...

Той ме изчака да продължа, присвил очи и килнал глава на една страна, с напрегната и недоверчива физиономия. Накрая, след като не довърших мисълта си, каза:

— Той какво търсеше тук?

— Проверяваше ме. Но не за това исках да поговорим.

— О? Вродените ми драконски инстинкти ми подсказват, че или си направил нещо тъпо, или ще ме помолиш да направя нещо неприятно, или и двете.

— И двете, мисля.

Кимна, без изражението му да се промени.

— Бих искал да движиш нещата тук, докато ме няма. Ще е поне...

— Тъй, значи са и двете.

— ... няколко дни, може би месец или повече.

Той се намръщи и се замисли. Накрая отвърна:

— Това не ми харесва особено. Знаеш, аз съм изпълнителският тип офицер, не ставам за командир. Така ми харесва.

— Знам.

Той помисли отново.

— Предложи ми много пари.

— Ще ти дам много пари.
— Добре.
— Хубаво.
— Ти какво ще правиш?
— Ще последвам идеята ти.
— Коя от многото?
— Саботажи и разни неприятности за една армия.
— Разбирам.
— Мороулан ме назначи в една рота.
— Мога да си представя.
— Нещо, което трябва да знам за войнишкия живот, преди да се явя?
Той се засмя.
— Не знам откъде да почна. Първо, очаквай, че няма да ти хареса.
— О, в това съм сигурен.
— Второ, ако се оставиш да те подмятат, искам да кажа другарите ти по бака, не командирите — никога няма да спре, или пък ще трябва да убиеш някого, което няма да е добре за никой.
— Схванах.
— Второ, ако другарите ти по бака само заподозрат, че ще ги издъниш по време на бой, ще ти съсипят живота.
— Един въпрос.
— Давай.
— Какво е „другар по бака“?
— Разбирам, че ще ти трябва много подготовка — отвърна замислено Крейгар.

Ако тръгнете по Пристанищния път, който лъкатуши общо взето на изток и леко на юг (следва удивително точно линията на кейовете), по някое време ще стигнете до едно място, където пътят излиза в пазарен район, от който по един от хълмовете се спуска Улицата на бекона. Да приемем, че вятърът духа от север или от запад, защото ако е от юг или изток, няма да стигнете толкова далече, и скоро ще видите редица ниски, тромави и грозни тухлени сгради, изпъната като клин точно срещу една от по-ниските стръмнини на Адриланка. Това са

кланиците и са разположени така, че когато месото се насече, оваля в пипер и подправки, опуши, осоли и прибере в буретата, може да се спусне от стръмнината с рибарски мрежи, от които може да се натика в трюмовете на търговските кораби, които ще се опитат да го извозят до крайната цел, преди повечето от него да завони толкова, че да не може да се яде.

Подминете кланиците и се надявайте, че вятърът за щастие ще промени посоката си точно в този момент (нищо, ама нищо не мирише толкова лошо, колкото една кланица в горещ ден), и отново ще започнете да се изкачвате, и някъде там Улицата на бекона се прелива в булевард „Овнешка глава“, и ще забележите, че вонята намалява и се променя (боклукът не мирише толкова лошо, колкото една кланица), но не изчезва, и че сградите са повече дървени и плътно скупчени една до друга, и небоядисани, и вече сте в Южна Адриланка, и спокойно можете да ми кажете защо изобщо си направихте труда да дойдете тук. Аз бях там, защото в този квартал имах семейство.

Улиците тук ги познавах почти толкова добре, колкото в моя район, така че не обръщах много внимание, докато минавахме покрай хлебарниците, тъкачниците и железарниците, и вещиците и проститутките; следвах извивките на пътя и кимах от време на време на някой, който се осмели да срещне очите ми, защото не обичам да отстъпвам от навика си да изглеждам застрашително за други източници. Във всеки случай истинско облекчение е да виждаш хора, които са или плешиви, или дебели, или ниски, или мустакати, защото драгарите не могат да се оправят с тези неща — това, което на тях им се струва по-добро, на мен ми изглежда по-ограничено.

Минахме покрай един уличен менестрел, който пееше на един от по-редките източняшки езици, и пузнах няколко глобуса в калъфа на инструмента му.

„Шефе, той наистина ли пееше това, което чух?“

„Младеж казва на любимата за любовта си към нея“.

„Мое малко косматое мъденце...“

„Въпрос на етнокултура, Лойош. Не би могъл да го разбереш“.

Излязохме на една улица, наречена „Пътят на странниците“, и на юг от нея имаше един квартал, наречен „Шестте ъгъла“, където нощем всичко се променяше; не знам да съществува друго такова място в Адриланка или в която и да е част от Империята. Но имаше един

рибарски дюкян: нощем непродадената риба се изхвърляше и рибарницата се превръщаше в място, където можеш да си купиш домашен алкохол без акциз, особено бренди. До него имаше обущарница, до през нощта, когато обувките се прибират под пода и тя се превръща в необложен с данъци хазартен салон. Хлебарят пък се прибира, щом свърши денят, и нощем идва друг човек, отваря отзад, разгъва дюшеците и хлебарницата се превръща в най-мръсния бардак в града.

Предпочитах квартала денем, въпреки че нощем се чувствах повече като у дома си.

И тогава, точно след като подминахме Шестте ъгъла, стигнахме до един дюкян с вещерски неща на ъгъла на две безименни и неотбелязани улици, минах под завесата и звънчетата звъннаха. Веднага ме поздрави котаракът Амбрус — изскочи изпод чергилата, последван от дядо ми, който леко ги разтвори и пристъпи навън.

— Здравей, Владимир. Радвам се, че дойде. Да седнем на чашка чай.

Амбрус се сви пред мен, готов да скочи. Сплетох ръце, улових го и го пренесох през чергилата и в дюкяна или къщата — беше едно и също и дори за мен беше трудно да кажа кои вещи бяха за продан или заем на клиенти и кои — строго лични. Например човек би си помислил, че автопортретът е нещо лично, нали? Само че не. Лойош и Амбрус, които отдавна бяха установили отношенията си, се направиха, че не забелязват присъствието си.

Седнах в един сив тапициран стол, сложих котарака в скута си и взех тънката порцеланова чашка от ръката на дядо. Беше синя, а чаят беше червен. Изстисках резенчето лимон, разбърках лъжичката с мед и казах:

— Как си, Ноиш-па?

— Както винаги, Владимир.

С други думи, вече знаеше, че имам нещо наум и че не съм дошъл просто на гости. Работата е, че често се отбивам само на гости, тъй че как го беше разбрал? Но все едно. Отпих предпазливо от чая, защото знаех, че ще е много горещ. И така си беше. Освен това беше много добър и изобщо не беше горчив. Можех да го изпия и без мед. Трябваше първо да го опитам.

— Записах се в армията, Ноиш-па.

Той се ококори и се зарадвах, че съм успял да го изненадам.

— Записал си се в армията?

— Да. Един вид.

Той леко се отпусна в стола си, който бе досущ като този, на който седях. Изведнъж осъзнах, че мебелите ми у дома повече приличат на дядовите, за разлика от коравата дървения, сред която бях отраснал, докато мама и баща ми бяха живи.

— Разкажи ми.

— Наскоро ме нападнаха. Набиха ме и ме заплашиха. Поръча го човек, който нямаше причини да ме напада, освен да ме предупреди да не се занимавам с него. Щях да го оставя на мира, ако и той ме беше оставил на мира. Сега отивам да му го върна.

— Като се записваш в армията?

— В армия, която скоро ще го нападне. Ще се включа в разни специални служби...

— Смяташ ли, че това е добър повод да станеш войник?

— Разбира се, че не, Ноиш-па.

Отвърна ми с леката си полубеззъба усмивка.

— Но въпреки това го правиш.

— Да.

— Добре.

Познаваше ме и разбираше кога си струва да се опита да ме уговаря или разубеждава за нещо. Във всеки случай рядко се опитваше да промени намеренията ми, дори когато можеше и да успее. Лойош прелетя до него и се остави да го почешат по брадичката. Ноиш-па каза:

— Какво искаш да ме питаш тогава?

— Ти си бил някога в армията. Какво трябва да знам?

Той се намръщи.

— Владимир, онова бяха други обстоятелства. Аз бях призован в източняшка армия; не е същото като да се запишеш доброволец в армия на елфи.

— Знам.

— И бяхме набити здравата още в първата ни и единствена битка.

— И това го знам.

Той зарея поглед в далечината.

— Ще имате дълги походи: пази си краката. Стой настрана от офицерите — старай се да не те забелязват. Изпълнявай си дежурствата с мръсната работа, но не повече, отколкото ти се полага, макар че това едва ли трябва да ти го казвам. Спи, когато можеш, но и това май няма нужда да ти го казвам. Вярвай на командирите си, дори когато не заслужават доверие; все едно трябва да им вярваш, защото иначе е по-лошо.

Загрях последния намек и в известен смисъл за първи път си дадох сметка в какво съм се забъркал.

„Все още не е късно, шефе“.

„Късно е“.

Сетих се да пийна още от чая, преди да е изстинал.

— Гладен ли си, Владимир?

— Малко.

— Ела тогава.

Отидохме в кухнята отзад и аз седнах на едно трикрако столче в ъгъла, докато дядо се залови с единственото нещо, което така и не се бях научил да правя добре: мекици. Това е една източняшка питка, само че леко бухнала и изпържена в тиган, в много лек зехтин. Мисля, че номерът е да докараш зехтина до точната температура и да прецениш кога да обърнеш хлебчето, сиреч точно преди да покаже явни признаци, че трябва да се обърне; тестото си беше най-обикновено, освен ако Ноиш-па не криеше нещо, което не е в неговия стил. Все едно, никога не съм успявал да го направя като хората, за което отново съжалих, когато първото топче пльосна в зехтина и замириса чудесно.

Наблюдавах дядо, докато пържеше. Беше съсредоточен, също както когато прави заклинание. Сравнението между готвене и вещерство е толкова крайно, че не бих се захванал да го обяснявам — споменавам само, че просто ми хрумна.

Оставих първата мекица (приличаше по-скоро на голям бухнал квадрат светлокафяво тесто) малко да изстине. Взех скилидка чесън, прехапах я със зъби и намазах с нея хлебчето отгоре. Когато вече можех да го държа, без пръстите ми да се опарят много, отхапах от чесъна, оставих го да избухне в устата ми и добавих към него хапка от мекицата. Притворих очи да се насладя на преживяването, а когато ги отворих, Ноиш-па беше поставил до лакътя ми чаша червено вино.

Хапвахме мълчаливо и се наслаждавах, докато не осъзнах, че това ще е едно от последните ми прилични яденета за доста време занапред. Зачудих се дали ще е възможно да телепортирам от лагера късно през нощта, да си хапвам нещо и да телепортирам обратно. Не, те със сигурност щяха да имат телепортни прегради, за да не може врагът да се появи, при това съвсем не по кулинарни причини.

„Наистина си загазил здраво, нали, шефе?“

Дори не му казах да млъкне. Прегърнах Ноиш-па и отново тръгнах през Южна Адриланка. Не беше минало много време и уличният музикант все още беше там, този път пееше нещо за „хлебарка в кожени гащи“. При по-добро настроение щях да се засмея, но все пак пуснах няколко монети в калъфа, само заради шанса това да ми донесе късмет.

Следващия ден исках да прекарам в приготовленията за това, което ми предстоеше. Бедата бе, че не знаех как да го направя. Не бях сигурен дори какъв багаж да стегна, освен че се погрижих да си взема най-удобните ботуши и, разбира се, добра колекция оръжия. Подредих ги с едно тежко наметало, резервна риза, няколко клина и бръснарски принадлежности и ги зяпнах; мислех си, че са крайно нелепи. После ги натиках в една кожена чанта и тръгнах към офиса, защото не можех да измисля добро извинение да не го направя.

Нито Крейгар, нито Мелестав имаха да ми кажат нещо кой знае какво, от което заключих, че Крейгар най-малкото е намекнал на Мелестав какво съм си наумил. А и какво да кажат, в края на краищата? Мелестав само клатеше глава; Крейгар периодично се подхилваше. Изобщо не смятах, че е смешно.

Отмених две маловажни срещи, защото не се чувствах във форма да раздавам правосъдие. Не можех да реша дали се надявам да нямам нищо за вършене, за да мога да се върна у дома и да се самоядосвам, или искам да съм зает, докато умът ми е другаде. След като се помотах така около час и се дразнех от всичко, реших, че не ми пука и че останалата част от деня ще ми е почивен ден. Аз съм шефът все пак. Мога да си го позволя.

Крачех напред-назад из жилището си. Опитвах се да чета, но непрекъснато се разсейвах, затова отидох в един клуб, където имаше

музика, но ми се стори дразнеща, затова отидох в друг клуб, където имаше фенарийско бренди, което помогна. Зачудих се колко ли пъти през вековете фенарийското бренди или алкохолният му еквивалент, тъй да се каже, е помагал на човек в деня преди да стане войник.

По дяволите, беше адски тъпо. Аз не ставах войник. Записвах се съвсем формално, за да мога да тръгна на поход с една армия и да направя гадни неща на врага; със сигурност нямаше да се забърквам в никакви битки. Изпих още едно бренди в чест на тази мисъл, прибрах се и си легнах, и малко по-късно заспах, а на другата сутрин станах късно и се записах във войската.

8. ВЕЧЕ СМЕ ВЪВ ВОЙСКАТА

На петдесет разтега по-нататък имаше двајсетина Господари на дракони, а между тях, доколкото знаех и бях убеден, имаше магьосници, достатъчно опитни, за да са готови да служат на една армия. Значи, не ме разбирайте погрешно — добър съм в това, което върша. Но да крачиш напред през открито поле, пред очите на всички, и после изведнъж да духнеш не ми изглеждаше най-добрият начин да постигна целта си.

„Сега какво, шефе?“

„Странно, тъкмо си задавах същия въпрос“.

Изминах разстоянието някъде до средата; вече със сигурност бях обектът на вниманието им. Ако бях уредил атака от друга посока и приближаването ми беше просто отвличаща маневра, щеше да подейства идеално.

Какъв срам.

Откопчах колана на сабята, пуснах го на земята, вдигнах ръце и продължих напред.

„Някаква идея ли имаш, шефе?“

„Не“ — обясних му.

„Е, това ме успокой“.

После беше само единият крак пред другия, но с крайната цел пред очите. В това имаше някаква ужасяваща неизбежност, все едно че просто завършвах едно пътуване, започнато преди няколко недели с телепорт до лагера на армията на Мороулан. Всичко след това бе само продължение на пътуването. Може би изобщо не трябваше да го започвам. Със сигурност го бях почувствал така, когато се явих на поляната под Черен замък.

Телепорта го зарежете; да го описваш е точно толкова досадно, колкото и да го правиш, макар че от първото не ти прилошава толкова. Пристигнах близо до един дървен мост, който се оказа по-голям, отколкото изглеждаше от една миля височина (представяте си, нали).

При това мостът беше странен, извит високо и с колове, стърчащи под най-странни ъгли, и доколкото можех да видя, нищо не ги крепеше заедно. От другата страна имаше двама стражи с дълги копия, а зад тях — безкрайни редици палатки, всички в бозав цвят, всички обърнати в една и съща посока и всички — съвсем еднакви от разстояние. Няколко знамена пърхаха на лекия вятър. Беше малко хладно.

Огледах за знамето, което ми беше описал Мороулан. Зачудих се какво щях да направя, ако не духаше вятър; колко объркване щеше да причини това? Е, разбира се, някой магьосник щеше да пусне вятър. Всъщност може би точно така беше станало. Сигурно можех да го разбера, ако направя...

„Е, шефе?“

„Просто отлагам“.

„Знам“.

Въздъгнах и тръгнах по моста. Изглеждаше съвсем стабилен и да, след като го преминах, стъпих в зона, защитена от телепорти. Стражите кръстосаха копията си пред мен. Единият понечи да заговори, но го изпреварих:

— Владимир Талтош, дом Джерег, за среща с капитан Кропър по заповед на лорд Мороулан.

Двамата отстъпиха встрани и единият ми посочи наляво. Кимнах, обърнах се и закрачих. Биваците бяха вдясно от мен. Поточето отляво гъргореше и ми се смееше. Адски пасторално беше от тази страна. Като погледнах надясно, не забелязах кой знае колко оживена дейност. Видях няколко души да седят пред палатките на саморъчно сковани столчета, но не бяха много и не ми обърнаха особено внимание. В другия край имаше много фургони и видях няколко души да разтоварват сандъци в големи, подобни на павилиони палатки. Тук-там се разнасяха смехове. Горяха лагерни огънове и долових миризмата на пушек и пресен хляб.

„Ето го, шефе. Зелено знаме, с черен рог“.

„Къде? О, видях го. Мислех си за рог на лиорн или нещо такова, не за инструмента“.

Минах стотината крачки до знамето и се огледах. Нямаше никакви специални униформи, но всички носеха кепета и всяко кепе беше украсено със зелена значка с рог на нея; носеха също така ленти през гърдите, със същия знак близо до рамото. Привлякох няколко

любопитни погледа от събралите се, всички дракони, според мен. Един имаше сребърен ширит на лявото рамо. Седеше на празен дървен сандък до знамето. Погледна ме и каза:

— Искате ли нещо?

— Търся Кропър. Тъъ... капитан Кропър.

— Кой го търси?

— Аз.

Той ме изгледа навъсено и си напомних, че може да се окажа в положение това лице да държи под контрол удобството ми и може би продължителността на живота ми. Свих наум рамене и казах:

— Баронет Владимир Талтош, дом Джерег, изпратен от лорд Мороулан е'Дриен, дома Дракон.

Той продължаваше да ме гледа — сигурно се мъчеше да реши какво отношение да покаже. После стана и каза:

— Ще му съобщя.

Отиде до една по-голяма палатка, влезе, след малко излезе и каза:

— Влез.

Не знаех дали трябва да отдам чест, затова се въздържах.

Капитан Кропър беше стар, сигурно към три хиляди години, но имаше бистър поглед, рунтави вежди и остра волева брадичка. Беше облечен в куртка с няколко сребърни ширита около дясното рамо. Седеше на кекав стол до кекава дървена маса и пишеше доклади или нещо такова. Щом влязох, вдигна глава и каза:

— Уведомиха ме, че трябва да бъдете зачислен в моята рота. Е, добре сте дошли. Полагането на клетва ще го пропуснем, защото не съм сигурен дали ще има значение, а и не съм наясно със статута ви в частта. С времето все ще го разбере. Засега Краун ще ви даде кепе, лента и спални принадлежности и ще ви заведе до палатката. И го разкарайте това нещо.

„Това нещо“, разбира се, беше Лойош. Изглежда, щяхме да си имаме неприятности още от самото начало. „Това нещо“ ми каза в ума: „Кажи му, че ако ми даде едно от тия сребърни ширитчета, ще забравя обидата“.

„Млъкни, нещо“.

— Той е необходим...

— Сър! — Изглежда ме с гняв. Постарах се да не завъртя очи с досада.

— Извинете, сър. Той е необходим за операциите, които трябва да изпълня.

Устата му замърда като на кон и той рече:

— Трябва ли да обикаля така на рамото ви?

„Мога да застана на главата ти, шефе, но сигурно ще ти омръзне“.

— Да, сър. Налага се.

Кропър отново ме изглежда гневно.

— Добре. Това е всичко. — И се върна към работата си.

Той също май не очакваше да му отдам чест. Никой не очакваше да отдавам чест. А толкова горях от желание да... колко тъпо всъщност, като си го помислиш.

Излязох от палатката и зяпнах в оня със сребърния ширит на рамото срещу мен.

— Ти трябва да си Краун, нали?

— Сержант Краун — сопна се той.

— Извинявай — отвърнах, като се постарах да не влагам ирония в гласа си. Имаше доста квадратна челюст за Господар на дракони и много гъсти рунтави вежди. Носеше късо кожено яке, покриващо ръцете му до лактите, ръце яки, възлести, мускулести и доста застрашителни. Реших, че ако изобщо ми се наложи да се бия с този тип, бих предпочел да е от разстояние. Зачудих се дали го бива в мятането на ножове.

— Ела с мен.

— Добре.

— Отговорът е: „Слушам, сержант“.

— Слушам, сержант.

Той изсумтя и се обърна. Тръгнах след него. Хрумна ми, че печеленето на популярност явно не е първата точка в програмата ми. Той ме поведе покрай редица малки еднакви палатки с триъгълни върхове и с входни платнища, всички обърнати в една и съща посока. Седящите пред тях ме зяпаха, повечето с любопитство, някои — не особено дружелюбно.

Сержантът спря пред една от тях и рече:

— Това е твоята. Вътре ще намериш походно легло, одеяла, манерка и прибори за храна.

— Слушам, сержант.

— Виждам, че имаш сабя. Ако решиш, че не ти е достатъчна, можеш да вземеш някой от нашите мечове.

— Слушам, сержант.

Той се обърна и ме остави. Пред палатката си почиваха, седнали на столчета от дърво и зебло, двама Господари на дракони. Изгледаха ме мълчаливо.

— Добро утро и на вас — казах им.

Всъщност не беше добро — имаше гаден вятър, който го правеше малко студено и миришеше на дъжд. Това го споменавам, защото единият дракон — жена — каза:

— Наистина е добро; поне ако го сравниш с преди два дни. Аз съм Върт е'Терикс.

— Влад Талтош.

— Джерег?

Въпросът прозвуча по-скоро като любопитство, отколкото враждебно, затова отвърнах:

— Да, такъв съм и да, такъв е, зависи за кого от двама ни питаш. — Погледнах към мъжа и вдигнах вежда. Той ми обърна гръб.

— Той е Напър — каза Върт. — От е'Дриен е. Не го взимай лично. Всяко отделение има нужда от такъв като него, за да направи бивака толкова неприятен, че да горим от нетърпение да влезем в бой.

Напър я изгледа гадно, но не каза нищо.

— Можеш да си скатаеш такъмите — каза Върт.

— Добре. Тъъ, какво точно значи това?

— Пъхни ги под леглото.

— О! Това го мога.

Напър изсумтя, смисъла на което също не можах да разбера, а Върт каза:

— Не знам, но май скоро ще тръгнем.

Напър чак сега отвори уста:

— Какво те кара да мислиш така?

Върт посочи с брадичка към обозните палатки.

— Последните два фургона докараха пътни порции. Освен това Сетра Лавоуд мрази да държи войската си на бивак. Ако не може

да ги задвижи, обича да урежда квартирите.

— Все едно — изсумтя Напър.

Върт се усмихна и вдигна рамене.

В този момент дойде друга жена. Погледна първо Лойош, после мен и каза:

— Ти трябва да си Талтош. Аз съм Раша, ефрейтор на отделението ти.

Сведох глава.

— Тъъ... как да се обръщам към теб?

— По име е достатъчно. И не си длъжен да отдаваш чест.

— Още никой не ме е накарал да отдам чест.

Тя се усмихна.

— Сигурно защото никой не знае как точно да се държи с теб.

От всички войници, на които се бях натъкнал досега, тя изглеждаше най-„войнишки“ — стоеше изправена и вдървена, което я правеше да изглежда по-висока, отколкото беше, а косата ѝ беше късо подстригана и вчесана назад над челото; очите ѝ бяха черни и дръпнати. Освен това носеше меч — забелязах го само защото никой друг до този момент не беше с меч.

— Какво разправят, Раша? — попита Върт.

— Маневри този следобед, а утре може би ще тръгнем.

Върт кимна, без да поглежда Напър, с вид „казах ли ти аз“. Напър, от своя страна, изсумтя, което можеше да е в отговор на една от двете новини, или и на двете.

— Къде да тръгнем? — попитах.

Раша ме погледна косо и ми отвърна рязко:

— Ще разбереш, като стигнем там, Талтош.

— Извинявай.

— Скатай си такъмите.

— Слушам — отвърнах и влязох в палатката, като се наведох достатъчно, за да не съборя Лойош от рамото ми. Вътре беше малко по-хладно, отколкото отвън. Имаше четири походни легла и под трите — еднакви войнишки мешки; пъхнах чантата си под четвъртото.

„Трябваше да си вземеш мешка, шефе“.

„Сега се сети да ми го кажеш, нали?“

Излязох навън. Раша си беше отишла.

— Ефрейторът изглежда разбран човек — казах на Върт.

— Да. Но когато трябва, държи изкъсо. Служила е в морската пехота.

— Морска пехота?

— Бордови войник. Тия, дето минават през борда и се опитват да завземат вражеския кораб. Действала е в сражения с източняци по време на Междущарствието.

— Не знаех, че по време на Междущарствието е имало флот.

— Нямаше официално, но имаше разни битки около Северен пристан и Адриланка.

— Аха. Някаква идея къде мога да си взема мешка?

Тя поклати глава.

— Тук няма, а не ни разрешават да напускаме лагера без разрешение. Но предполагам, че като се върне, Елбър ще ти спретне нещо. Бива го за такива неща.

— Елбър ли?

— Другият, дето спи с нас.

— Аха. Той къде е сега?

— Дежурен е по кухня. Ще се върне след обяда.

— То пък един обяд — подхвърли Напър.

Върт добави:

— Можеш да го помолиш да ти направи и походен стол. Ще почнеш да цениш всяко удобство, което можеш да намериш.

— Изобщо не се съмнявам.

Седнах до тях на земята. Мда, един походен стол щеше да е добре.

Малко по-късно се чува барабани, сърцето ми скочи в гърлото и за малко щях да скоча на крака и да извадя сабята; едва си спасих неудобството, като забелязах, че двамата не изглеждат много възбудени.

— Тази мелодийка — каза Върт — се казва „Да напасем конете“. Означава, че е време за обяд.

— Най-възбуждащото събитие за деня — изсумтя Напър.

— Съвсем вярно — каза Върт. — Заради опасността. Взимай си приборите и да ходим.

Обяда го сервираха на една дълга маса, покрай която минаваш с калаения си поднос, за да могат готвачите да ти сложат буца безвкусно сирене, толкова сухари, колкото можеш да изядеш... в моя случай беше една третина от един, и парче осолена кетна, която не бих поднесъл дори да е скрита в яхния, пълна с люти пиперки. После ти напълват калаената чаша, дето всеки момент ще се обърне, с някакво ужасно бяло вино и се връщаш в палатката си да ядеш, после отиваш до потока да си почистиш приборите и после, може би, надолу по потока до отходните места, за да изхвърлиш онова, което току-що си имал нещастieto да изядеш. Нахраних Лойош с парче от кетната и той много го хареса, което само доказва правотата ми.

Един час след обяда дойдоха „маневрите“. Накараха ни да застанем в строй, по четирима в редица. Вляво от мен беше Напър, до него — един Господар на дракони, който се оказа Елбър. Беше много висок — близо осем стъпки — и тънък дори за Господар на дракони. Косата му беше вчесана назад като на Върт, а ръцете му бяха почти толкова възлести като на Краун. В този строй ни подкараха в марш на едно поле, където трябваше да правим разни неща, например да се обръщаме кръгом всички наведнъж, да крачим по четирима в редица, по осем и пак по четирима, да се пръскаме в различни посоки и да се връщаме, да се престорояваме от четирима във фронт до трийсет във фронт и по четирима в дълбочина, с подходящо разстояние между редиците, ходом напред, връщане, бърз марш, бегом, и всякакви други неща, които всички знаеха как да правят — без мен.

Това го правихме около пет часа, с по пет минути почивка на всеки час. По време на една от почивките се проснах на земята до мъжа, който беше зад мен през повечето маршировка.

— Не си ли свикнал с работата, източняко?

Погледнах го и не ми се стори от най-дружелюбните, тъй че казах:

— Не мога да твърдя, че много ми харесва.

— И на мен. — Беше по-скоро дребен, като плъх, и не ми направи впечатление с особена сила, въпреки че беше минал през гонката, без да остане без дъх като мен.

— Но си дошъл за борбата, нали?

— Аз ли? Не. Бил съм в няколко битки. Не мога да кажа, че ми харесаха.

— Тогава защо?

— Опит. Искам да направя кариера в гвардията Феникс. Или гвардията на Дракона, ако Цикълът бъде така добър да се завърти за мен. А ти тръгва по-добре, ако имаш няколко по-големи битки под търбуха.

— Разбирам.

— А ти?

— Лично е.

Той се засмя.

— Да де, чух. Ключката е, че се познаваш със Сетра Лавоуд.

— Срещал съм я — признах.

— Тя наистина ли е вампир?

— Ами, от моята кръв не е пила. Поне доколкото помня.

Той отново се засмя.

— Аз съм Тибс.

— Влад.

— Приятно ми е.

— И на мен.

Барабанът почна отново и пак подхванахме безсмислените маневри. В следващата почивка отново се намерих до Върт и Напър. Напър гледаше с отврат и не беше много склонен към разговор. Върт изглеждаше по-сговорчива, затова я попитах:

— Нещо против да те питам нещо?

— Давай.

— Защо всички са толкова... хм. Не знам как точно да се изразя.

Имал съм си работа с дракони и съм свикнал, ъъъ, по-точно, не съм свикнал да се държат с мен толкова учтиво. Не се засягай.

Върт се усмихна.

— Струваше ни известно усилие.

— За какво е усилието тогава?

— Мога да говоря само за себе си.

— Е?

— Отиваме на война — каза тя след малко. — Ще се биеш. Ти ще се биеш до мен. Предпочитам да нямаш повод да ги оставиш да ме убият.

— Хм. Не бях помислил за това.

Тя се усмихна мило.

— Сигурно и ти нямаш интерес да ми дадеш повод да ги оставя да те убият. Може би ще е добре да не го забравяш, джерег.

Напър ме изгледа отвисоко и се обърна.

И пак барабанът, и пак маршировка и бягане, а после, малко по-късно, почнахме да се упражняваме в хвърляне на копия. Изобщо не можех да постигна разстоянието на драконите, но бях адски точен. Това ми достави известно удоволствие.

После отново барабанът, този път сигнал за вечеря. Вечерята си беше също като обяда, само че кетната бе подменена с рядка супа. Седнах до Върт пред палатката и рекох:

— Храната ще стане ли по-добра?

— Не.

— Разбирам. Повечето от хората тук доброволци ли са?

— Всички, разбира се. Частите със задължителен набор са с текли.

— О? Ти защо се записа доброволно?

— Записах се в академията Терикс, а човек трябва да натрупа боен опит, преди да усвои теорията.

— Съвсем логично.

— А ти?

— Защо съм тук ли? Лично е.

— Аха.

След малко реших, че заслужава по-добър отговор.

— Тоя, срещу който съм тръгнал, ме ядоса.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам.

— Включил си се в армията, защото те е яд на тоя, срещу чиято армия воюваме?

— Да.

Тя ме зяпна.

— Знаеш ли, че сигурно нямаш да получиш шанса да... ммм, как го наричате в джерег?

— Обикновено го наричаме „убиване“ — излъгах. — Да, знам. Но може да съм полезен тук.

— Ти си луд.

— Благодаря.

— Но го казвам с най-добри чувства.

В този момент дойде и Елбър, на когото ме представиха. Държеше се съвсем дружелюбно и се съгласи да ми преправи чантата да е удобна за поход и да ми спретне един кекав стол.

— Аз мога ли да направя нещо за теб? — попитах го.

— Да. Каж ми как да печеля на „Камъчетата Сянг“.

— Въртиш играта, не я играеш.

— Говоря сериозно.

— Аз също. Играта е нагласена. Дългосрочно не можеш да я спечелиш, освен ако тоя, дето я върти, не е кръгъл идиот. Ако си наистина, ама наистина много добър в нея, и ако отстъпваш, ако не ти тръгне в първите няколко хвърляния, и удвояваш всеки път, когато имаш малко предимство с плоските камъчета, и ако много ти върви зарът, ще загубиш съвсем малко.

— Защо е така?

— Защото например в игра десет-петдесет плащаш дванайсет глобуса за камъчетата и ако загубиш, рискуваш петдесет глобуса, а ако спечелиш, получаваш само десет плюс петдесет, без да смятаме удвояването, което се изравнява при продължителна игра. Тъй че всеки път, когато играеш срещу някой добър колкото тебе, губиш два глобуса. Ако играеш срещу по-добър, е по-лошо, а ако играеш срещу някой, който не е толкова добър, факторът късмет винаги е по-голям от двата глобуса, които губиш. Обикновено с около четири медника по-висок.

— Изчислил си го толкова точно?

— Да.

Той поклати глава.

— Ами при лична игра, без някой да я върти?

— Това е друго. Тогава ако си по-добър, би трябвало да спечелиш.

— Ти как играеш тогава?

— Залагаш плоските си камъчета за високите точки и в края избиваш неговите високи точки с кръглите, а ако получи голямо предимство в първия рунд, си отстъпваш десетте и почваш отново.

— Аз обичам да избивам началните му точки с моите плоски. После може да извадя късмет с кръглите.

— Е, много хора играят така.

— И удвоявам, когато, нали знаеш — понякога просто имаш чувството, че ще направиш удар.

„Не се и съмнявам“. Казах:

— Не знам. Аз всъщност не играя много.

— Ами, действа като че ли.

Помислих си: „Знам точно как играеш, лапнишаран такъв“, но не го казах.

— И как се оправяш, като цяло?

— Горедолу съм наравно, или малко отгоре.

За малко да го кажа заедно с него. Постоянните губещи винаги казват „Горедолу съм наравно, или малко отгоре“. Но само кимнах и си замълчах.

— Може да пробвам по твоя начин — каза Елбър.

— Каж ми дали се получава.

— Добре.

— Та защо си тук?

— Тук? В смисъл, на служба?

— Да.

Той помълча известно време, след което отвърна замислено:

— Винаги съм мечтал да се бия под командата на Сетра Лавоуд.

— Аха. Това мога да го уважа.

— Във всеки случай, по-добро е от алтернативата.

— О?

— Последната ми служба беше в наемническа армия. Бяхме наети да се бием срещу нея. Не държа да ми се случва пак.

— И аз не бих държал.

След малко запалиха огънове и насядахме около тях. Явно на всеки три палатки имаше по един огън. Върт обясни, че обикновено на огньовете си готвели храната, но тъй като цялата тази операция се сглобила много набързо, минали на общи кухни, за да спестят допълнителни ръце за разделянето на порционите. Предполагам, че в това имаше някаква военна логика. Някой от другите палатки каза, че било логично само ако няма да се остава задълго. Върт каза, че ще се тръгва скоро, и обясни мотивите си, което предложи тема за много оживен дебат и доведе до спомени за минали кампании, включващи дълго чакане в бивака.

„Е, Лойош, какво мислиш за войнишкия живот дотук?“

„Храната е добра“.

„Ха“.

„И е много“.

„Не забелязах“.

„Това е, защото никой не ти подхвърля остатъци“.

„Всички ли те хранят?“

„И още как, шефе. Според мен си мислят, че им нося късмет“.

„Радвай се, че не те познават“.

„Хе!“

Разговорът около мен продължи и от време на време задавах въпроси, например как различават различните сигнали на барабана, на което ми се отговори с търпението, което аз мога да проявя пред потенциален клиент, който иска да разбере лихвата по заема, за който моли. Барабанът между другото се наричаше „цокача“ и странният звук, който издаваше, беше заради стоманените топки, които дрънчаха в стоманената рамка, когато го удряха.

После продължиха да си приказват какво ще правят след кампанията. Ако наистина вземеха да направят това, което казваха, във всичките ми бардаци щеше да се отвори доста работа. После продължиха да разправят анекдоти, повечето от които бях чувал и нито един не си струва да го повтарям, макар че някои бяха главно войнишки и ми се сториха интересни — повечето бяха свързани с наранявания на по-специални места, начини за изсушване от боя или смущаващи неща, ставали с офицери (но никога със сержанти, интересно защо). Лойош реши, че някои от историите са смешни, но пък той и храната беше харесал.

После барабанът заби отново и Върт обясни, че е време за лягане. Не бях свикнал да спя по график, но осъзнах, че съм достатъчно уморен, та това да не е проблем въпреки непознатото ми легло и гадното бодливо вълнено одеяло. И не беше — навих си наметалото на руло за възглавница, легнах и заспах.

Барабанът ме събуди на другата сутрин, за началото на първия ми пълен ден като войник. Дадоха ни десет минути при потока да се приготвим и едва ми остана време да се обръсна. Забелязах, че няколко от бойните ми другари ме попоглеждат, и останах доволен.

При кухненската палатка бяха запалени огънове, тъй че отидох там и разбрах, че не само нямат клавиша, ами няма и сметана или мед за кафето, и го заряхах. Изядох насила един сухар, защото реших, че може да ми потрябва, върнах се и чух, че сутрешните маневри са отменени.

— Чудно защо — каза Елбър.

— Бъди благодарен — изсумтя Напър.

— Имам предположение — каза Върт. Гледаше към палатката на капитана. Беше много студено. Придърпах тежкото си наметало. Мислех си, че съм готов да сменя половината си територия в града за една хубава чаша клава.

Раша дойде и ни пожела „добро утро“.

— Какво казват? — попита Върт.

— Ще го разберете, щом го науча аз — отвърна тя и продължи нататък из лагера.

Огледах небето с надежда, че ще завали, но не разбрах нищо. Знаех, че Черен замък е някъде над нас, но не можех да го видя през ръждивата пелена, макар да знаех, че Мороулан може да гледа надолу и да ни вижда. Стори ми се някак сбъркано.

„Лойош, какво правя аз тук?“

„Ако знаех, шефе, със сигурност щях да ти го кажа“.

На четиридесет крачки от нас знамето на ротата на Кропър се вдигна над палатката на капитана и заплющя на утринния вятър.

Барабаните забиха отново, но вече си бяхме изяли закуската, а беше много рано за обяд. Върт стана и се усмихна.

— Знаеш ли как се смъква палатка?

Реших, че няма предвид да я съборя с ритник, затова отвърнах:

— Не.

— Е, време е да се научиш. Тръгваме.

9. КРЪШКАНЕ

Лойош продължаваше да ме разпитва какво ще правя и аз продължавах да му отвърщам, че не знам. „Все ще измисля нещо“ — казах му.

„Защо не съм много убеден?“

„Да се приближиш достатъчно е половината... Какво е онова там?“

„Пак от същата битка, шефе. Само че не е нашата част“.

„Погледни внимателно, Лойош“.

„О!“

Вдясно от мен, на малко повече от сто разтега, се виждаше голяма маса източняци — явно наемниците, за които ми бяха казали. Бяха достатъчно далече, за да не мога да разбера, че са хора, освен че различавах едва-едва по някоя брада тук-там, но и това беше достатъчно.

Настъпваха срещу конен отряд и успях да различа фигурата на Мороулан, яхнал черен кон и размахващ... да, трябваше да е Чернопрът. С всеки удар на меча умираше по някой — и умираше завинаги, защото когато ударят някой с това оръжие, няма никакво връщане, никакво прераждане, никакъв живот в отвъдното. Вярванията сред човешките същества за това, което става след телесната смърт, са различни, странни и понякога глупави; но на стотина крачки вдясно от мен Мороулан правеше въпроса съвсем теоретичен.

Въпреки всичко, което бях видял досега, точно от това ми призля.

Открих, че съм стигнал чак до групата магьосници с тяхната почетна гвардия на билото на хълма. Преди някой от тях да успее да си отвори устата, рекох:

— Не можем ли да я спрем тази тъпотия?

„Браво, шефе — каза Лойош. — Привлече им вниманието“.

„Това беше тайният ми план“.

Гледаха ме и аз ги гледах, и осъзнах с почти дълбоко чувство за важност, че съм спрял. Бях стигнал до целта си. Каквото и да станеше, щеше да стане тук и щеше да свърши, и ме изпълни внезапна, страхотна радост, че за добро или лошо съм свършил пътуването си. А преди всичко това означаваше, че походът ми в дъжда е приключил.

Беше започнало да вали малко преди обяд още на първия ден, когато тръгнахме с ротата на Кропър, а понякога започва да ти се струва, че никога не е преставало да вали. Бяхме вървели около четири часа и още след първия бях решил, че никак не ми харесва. Дъждът с нищо не променяше мнението ми. Да вървиш в поход в калта съвсем не е толкова забавно, колкото твърдят някои, особено със сгънатото легло, натъпканата с багаж мешка и няколко части от палатката на гърба ти. Носех тежкото си наметало, защото на тръгване беше студено, но още на първата почивка го смених с лекото, защото маршът се оказа много по-трудна работа, отколкото бях очаквал, и се сгорещих и изпотих още на първата миля. После, разбира се, почна дъждът, тъй че докато вървахме, ми беше много горещо и много студено всеки път, когато спирахме заради някой затънал в калта фургон, било пред нас, за да запуши пътя ни, било зад нас, тъй че не ни разрешаваха да се отдалечим много.

Върт непрекъснато се оглеждаше, сякаш се мъчеше да отгатне къде отиваме и какво правим; от време на време споделяше много полезни наблюдения как инженерните щели да могат да поддържат пътищата проходими, стига в района да имало дървета. Напър така и не обелваше сваятна дума, а лееше постоянен поток от ругатни с нечленоразделно пръхтене и съскане. Елбър изглеждаше ведър, което всъщност беше дразнещо. Лойош понякога отдъхваше на рамото ми, а понякога политаше над ротата, наслаждавайки се на неочакваната си популярност, и, за щастие, без да ме заяжда с остроумните си шеги. Полагах усилия да запазя мислите си за себе си — въпрос на гордост най-вече.

Някъде по това време навлязохме във вражеската територия. В началото не го разбрах, но се досетих по-късно, когато забелязах, че интендантът ни вече не плаща за продуктите, които вземахме от местните. Години след това разбрах, че Сетра беше отрязала цялата армия от снабдителните линии — ход, с който много се гордееше.

Предполагам, че го е направила много успешно при това, защото храната така и не се промени.

Жалко.

Дъждът се усили. Странно, че в града почти не забелязвам промяната във времето — но там не е и толкова важно. Малка магийка, колкото да ме опази сух, и после съм си в офиса или там, закъдето съм тръгнал. Тук беше друго — повечето от нас притежаваха достатъчно магическа способност да пазят главите си сухи от дъжда, но нищо не можеше да се направи с пътя, а и такава заклинание можеш да го държиш само за известно време, преди умът ти да започне да се уморява, а тогава може да ти се изплъзне и енергията да остане без контрол. Би било унижително да си опържиш мозъка, защото едно проклето от Вийра заклинание-чадър е излязло от контрол.

Още по-лошо би било за един Господар на дракони обаче, защото той най-вероятно ще се яви в Пътеките на мъртвите и ще трябва да обяснява как си го е докарал.

Пътеките на мъртвите.

Тогава, докато вървах, си ги спомних; спомних си как си мислех, че така и няма да намеря изход, а после как спасих себе си и Алийра, и Мороулан, с помощта на малко домашно вещерство, за което така и не знаех, че мога да изпълня. А къде бяха Мороулан и Алийра сега? Сигурно на топличко и сухи в Черен замък, чакаха да се телепортират там, където щеше да свърши маршът ни, докато моите ботуши правеха „шляп, шльоп“ в калта.

Но изборът си беше мой и знаех, че ще се почувствам по-добре, когато най-после се срещнем с армията на Форния и им направя нещо гадно и съсипателно. Е, може би едно-две неща, след което щях да духна.

Мда...

„Шефе, май трябва да пуснеш заклинанието“.

Исках да му възразя, но няма смисъл да си имаш познайник, ако не го оставяш да си върши работата. Отвърнах му „добре, благодаря“ и станах мокър. Огледах колоната и останах доволен, като видях, че съм задържал моето много по-дълго от мнозина. Разбрах също така, че от този поход ще има известни жертви на мозъчно изпържване; зачудих се дали и това е едно от нещата, които Сетра отчита, когато планира

кампаниите си: „Е, ще губим по един процент дневно от мозъчно изпържване, ако времето е лошо...“

„Прав си, Лойош. Умът ми изтръпва“.

„И той е подгизнал, шефе“.

„Не си толкова забавен, колкото си мислиш“.

Тогава спряхме — този път официална почивка, вместо изчакването на затънали в калта фургони. С облекчение смъкнах товара си, разгънах столчето, което ми беше направил Елбър, и седнах.

— Навлизаме в интересна местност — каза Върт.

Огледах се. Бяхме на съвсем плоска равнина, без нито едно хълмче или дърво, което да наруши монотонния терен.

— Нима?

— Е, теренът е удобен за сражение, но не това имах предвид. Искам да кажа, че се придвижваме към хълмист район, а това ми дава повод да се замисля дали Сетра се кани да ни вкара директно в сражението, или сме резерви, защото ако сме резерви, бих очаквала скоро да тръгнем на север.

— Ами... аз знам, че сме в авангарда.

— Тъй ли? Откъде?

— Мороулан ми каза. Точно затова съм зачислен в ротата ви.

Тя ме погледна, сякаш очакваше да продължа.

„Шефе!“

„Проклетата смърт, Лойош. Мозъкът ми се е уморил, нали?“

— Все едно — казах на Върт. — Вече казах твърде много.

— Ясно.

— Не съм шпионин обаче.

— Не мислех, че си шпионин. И вече съобразих, че не си с нас само като войник.

— Права си.

— Но все пак сме авангардът, нали? В такъв случай мога да предположа, че нямаме повече от един-два дни поход. Три най-много, ако времето се задържи такава.

— И после битка?

— Не бих се изненадала. Ти ще останеш ли с нас за боя?

Погледнах я и разбрах какво си мисли — дали ще споделя опасността, или съм с тях само за разходката и ще изклинча веднага щом влязат в бой. Отговорът, разбира се, беше, че смятах да изклинча.

— С вас ще съм — отвърнах. Тя кимна.

Отново проклетият скапан „цокач“ — и станах, сгънах отново столчето и след малко тръгнахме. Дъждът се усили в последен напън, след което отслабна.

— Чародеите на Мороулан не могат ли да направят нещо с дъжда? — попитах.

— Май току-що направиха.

Изсумтях.

— Много време им отне.

— Започваш да говориш като Напър.

Напър й хвърли свиреп поглед.

— Започвам да го разбирам — казах.

Той с нищо не показва, че иска да го разбират.

— Мислех си, че роптаенето е универсалното право на войниците.

Тя се изсмя късо, макар да не смятах, че е смешно.

— Не и в елитен корпус.

— Ние елитен корпус ли сме?

— Не знаеше ли?

— Откъде да знам?

— Случайно да виждаш текла? Да виждаш мобилизирани?

— Е, не знаех, че трябва да има текла и мобилизирани.

— Вече знаеш. Как се чувстваш като част от елитен корпус?

— Ще се пръсна от гордост.

— Това е духът.

Напър изсумтя. Вятърът се усили и се разтреперих, но скоро след това дъждът спря съвсем, успях да спретна едно подсушаващо заклинание и се почувствах по-добре.

Оставихме зад себе си още няколко мили, спряхме и похапнахме солена кетна, сирене и сухари. Изядох три. Вкусът им беше по-добър, след като цял ден не бях ял като хората.

„Ако продължи така, Лойош, вкусът ми ще се развали като твоя“.

„Ще плача с горчиви сълзи“.

„Влечугите не плачат“.

„Имаме си други естествени предимства“.

Напълних си джоба с още няколко сухара, да ги ям по пътя. Всъщност не бяха чак толкова лоши, стига да не ги сравняваш с нещо

святно.

Сивите облаци, струпали се под ръждивата небесна пелена, вече се бяха разнесли и в далечината се виждаха няколко хълма. Това означаваше, че вероятно се изкачваме, много полека. При тази мисъл краката ми се почувстваха уморени. Капитанът периодично обикаляше колоната ни на кон, изглежда, за да ни накара да се чувстваме още по-уморени. Не бях виждал много коне и гледката с капитана, яздещ покрай нас, докато се тътрехме напред, не ме накара да ги заобичам особено.

Щом започна да се стъмва, барабаните забиха, спряхме и загледах как другите трима разпъват палатката — опитваха се да ми покажат как точно се сглобяват частите. После напалихме огньовете, изядохме си вечерята, която подозрително приличаше на вчерашната, и насядахме около огъня. Раша се приближи и каза:

— Елбър и Влад, първа смяна пост през нощта.

— Слушам — отвърна Елбър.

— Влад?

— Да?

— Чу ли?

— Да.

— Отговаря се: „Слушам“.

— Извинявай.

Раша продължи нататък, а аз попитах:

— Колко трае постът?

— Два часа — отвърна ми Върт, — освен ако не решат, че сме в неизбежна. Тогава времето се удвоява и съставът се утроява.

— Неизбежна какво?

— Неизбежна опасност.

— Аха.

— Не мисля, че сме — каза Елбър.

Погледнах въпросително Върт и тя вдигна рамене.

— Съмнявам се.

Елбър стана и закопча колана с меча си. Станах и аз. Той ме поведе покрай редиците палатки до едно място, откъдето знамето ни едва се виждаше на гаснещата дневна светлина. Краун беше там — идваха двойки и той ги разпращаше. На нас каза:

— Северният край, четиридесет крачки навън. — И посочи. Елбър отдаде чест, обърна се и тръгна. Аз също отдадох чест, при което ме изгледаха озадачено, след което тръгнах след Елбър. Но бях доволен: най-сетне успях да отдам чест.

— Сега какво правим? — попитах. — Стоим на място като тъпаци или обикаляме като тъпаци?

Той се изхили.

— Стоим на място. Почти. Стига да си отваряме очите и да не се отдалечаваме много, би трябвало да е все едно.

Останахме там два часа и не се случи нищо особено, но си беше страшно. Отначало се чуваше тихо жужене от лагера, но скоро заглъхна; стана много тихо и вече бях един от онези стражи, които толкова пъти съм се мъчил да реша как да заобиколя или да ги зашеметя, или да ги убия понякога. Всички тези случаи се заредиха в паметта ми с отмъстителен кикот. Не че бях притеснен, тъй като Лойош беше с мен, но положението не ми харесваше. Опитах се да подхвана разговор, но Елбър ми даде да разбера, че се очаква да напругаме слуха си и че ако ни хванат да си говорим, щели да ни се случат „лоши работи“.

— Какво се смята за „лоша работа“ във войската?

— Да те пратят да чистиш клозетите.

— Схванах — отвърнах и повече дума не обелих до края на смяната. Смениха ни точно навреме двама войници, които не познавах и които, изглежда, не държаха нито на разговори, нито на чистене на клозети. Тръгнах с Елбър към палатката, която нямаше да мога да намеря сам, проснах се на леглото и миг след това заспах.

След трийсет часа получих нагледно показно какво точно означава „неизбежна“. Стъпалата ми се бяха подбили с още един ден, краката ми се бяха уморили с още един ден и духът ми се беше вкиснал с още един ден. Върт изглеждаше леко развеселена било от киселото ми настроение, било от яда ми; Елбър изглеждаше потънал в размисъл, а Напър, все така навъсен както винаги, изглеждаше единственият трезвомислещ от всички ни. Във всеки случай цялата ни палатка беше уведомена, че ще дадем четири часа пост посред нощ, при което Върт закима мъдро, Напър се навъси заканително, а Елбър

философски сви рамене. После, след един час, Раша ме извика настрана и ме уведоми, че съм извинен и че в края на краищата не се очаква да давам пост, след което се обърна и си тръгна, преди да успея да я попитам защо. Изругах я под нос.

„Какво има, шефе? Толкова ти е харесало снощи, че искаш тази нощ двойна смяна?“

„Не, просто ме дразни намекът, че не съм толкова благонадежден като останалите“.

„Ставаме малко докачливи, а?“

„Млъквай“.

Някъде по това време в лагера нахлу смесена група непознати — някъде около стотина — на фургони, теглени от коне. Под „смесена“ имам предвид, че различих поне двама валиста, няколко текла и доста дракони. Погледнах въпросително Върт и тя ми обясни:

— Инженерни.

— Аха. И какво ще инженерстват?

— Отбранителни съоръжения. Насипи. Ровове. Явно ще поискат от нас да задържим тази позиция.

— Тази позиция? Къде сме, по дяволите?

— Като съмне, ще видиш Източните планини.

— О? Значи днес сме покрили добро разстояние.

— Така е.

Спомних си плановете на Сетра и съжалих, че изобщо ги знам, защото изведнъж добих впечатлението, че цялата ни рота е само някакъв жалон на игрална дъска, около който тя ще маневрира, без изобщо да се интересува за индивидите, които включва „жалонът“. За да се разсея, се загледах напрегнато на изток, но в сумрака не можах да видя никакви планини.

„Доста нависоко сме, шефе. Това поне мога да кажа със сигурност“.

„Как го разбра?“

„Забележимо по-трудно е да се лети“.

„Какво общо може да има трудното летене с височината, от която излиташ?“

„А, това е за вас, животните от по-висш клас, шефе. Ние, летящите, си я караме само на инстинкт“.

„Ти не си летящо. Ти си влечуго“.

„Не ми е ясно защо става така“.

„Може би ако имаше палци, щеше да ти е ясно“.

„Що не го зарежеш това с палците, шефе?“

Изведнъж ме обзе чувството, че трябва да направя нещо, че трябва да помисля за нещо, нещо... О! Да.

„Кой е?“

„Мороулан“.

„Какво искаш?“

„Няма ли да ми благодариш поне, Влад?“

„За какво?“

„Никога не е имало войник, който да не е благодарен, че са го освободили от нощна смяна“.

„Разбирам. Не, не мисля, че трябва да ти благодаря. Доколкото схващам, тази нощ е подходяща за действие?“

„Капитанът те чака. И аз ще съм там“.

„Тръгвам“. Испитах облекчение, че не са ме освободили от стражата, защото не ми вярват, и след това се ядосах, че това изобщо ме интересува.

Тръгнах през лагера натам, където трябваше да е палатката на капитана.

„Оттук, шефе“.

„Благодаря“.

Вече беше доста тъмно, но я намерих с указанията на Лойош и по плющенето на знамето. След това започнах да обикалям като кретен, докато намеря входа. Най-лошото в цялата тъпотия беше, че непрекъснато се хващах, че правя неща, в които не съм добър, а това означаваше, че изглеждам глупаво, пред себе си, ако не пред някой друг, а това винаги съм го мразил.

— Влез — каза капитанът и в същото време чух гласа на Мороулан:

— Влез, моля те.

— Добре — отвърнах и пристъпих вътре. — Колко приятно, че всички сме тук.

— Сядай, Влад — подкани ме Мороулан.

Послушах го. Опитах се да разгадая физиономията на капитана, но нещо не схванах. Във всеки случай от мига, в който влязох в палатката, нещата се промениха и мисля, че го усетих: вече не бях един

от войниците му — вече бях нещо друго, макар че не бях сигурен какво точно. Подозирам, че усещането бе по-приятно за мен, отколкото за него.

— Най-близкият им външен пост е на три мили североизточно от нас — почна без предисловия Мороулан. — Утре можем да очакваме атака.

— Което означава, че тази нощ трябва да свърша някои неща.

— Да.

— Какво точно искаш?

— Капитане? — каза Мороулан.

Капитанът се облеци, после изпръхтя, все едно че чак сега му светна.

— Да помисля. Все още планираме... въъ...

— Спокойно можете да говорите пред Влад.

Той пак изпръхтя.

— Все още планираме изтегляне на югоизток, нали?

— Да.

Капитанът помисли малко.

— Каква част от армията му е срещу нас?

— Около една трета. Знаем, че още една трета се придвижва за подкрепление и вероятно разполага с дивизион, с който ще се опита да ни заобиколи по фланга.

— А ако реши да не атакува? Може би ще изчака, докато пристигнат другите дивизиони. Функционално те са преден пост и губят голяма част от началното си предимство, ако предприемат атака.

— Може да не атакуват. Ако се въздържат, атакуваме ние.

Капитанът поклати глава.

— Ние сме авангард. Идеята да атакуваме не ми харесва.

— Няма да включим много сила. Само колкото да ги подтикнем да контраатакуват.

— Знам. Но ако не контраатакуват?

— Имаме достатъчно сила, за да завземем този преден пост. Ако не контраатакуват, ще го вземем и ще ги оставим да се опитат да си го върнат. Според Сетра това е също толкова добро.

— Тя е командващият.

— Да. Но тъй или иначе, Форния е много агресивен. Сетра смята, че утре ще ни подложи на изпитание.

— Добре. В такъв случай, ако приемем, че той замисля сутрешен щурм, всичко, което би могло да го забави дори за час или два, ще е от полза. Бих искал да дадем повече време на инженерните.

Мороулан кимна и се обърна към мен:

— Влад?

Свих рамене.

— Не ми е позната тая работа. Какво точно да направя?

— Има много възможности — каза Мороулан.

— Нещо против, ако разберат веднага, че е саботаж? — попита ме капитанът.

— При равна класация бих предпочел да не разберат, но не е приоритет.

— Добре. Какво ще кажеш, ако просто отидеш и им надупчиш буретата с вода? Ще им трябва кафе или поне вода за пиене, преди да тръгнат в атака. Това ще ги позадържи малко.

— Не е много елегантно — отвърнах. — Но бих могъл да го направя.

— Имам по-добра идея — каза Мороулан с весел блясък в очите. — Вярвам, че ще ти хареса, Влад.

— Бас държа.

Трийсет и два часа преди това бях на пост, за да не позволя някой да проникне в лагера ни незабелязан; сега бях от другата страна и се опитвах да направя точно това. Тази страна ми се струваше поестествена и придобитата ми наскоро симпатия към противника не можеше да ме спре.

Лойош летеше високо и следеше точно къде сме, докато аз бавно се придвижвах, натам, където ми казаха, че е бивакът на противника. Краката ми не издаваха звук, сивото ми наметало се сливаше с нощта, а в лявата си ръка стисках малка пръчка, която щеше да ме предупреди много преди да пресека линията на някое засичащо заклинание.

„Нещо особено, Лойош?“. Попитах само защото тишината започваше да ме изнервя.

„Още не, шефе“.

„Може да са събрали багажа и да са си заминали“.

„Ще го повярвам, стига да искаш“.

И малко след това: „Открих ги, шефе. Трима са. Точно пред теб“.
„Значи тръгвам наляво“.

„Натам е чисто“.

Продължих напред не много бързо, като избягвах всякакви резки движения. Вече можех да различа тлеещата жарава на огнищата, което не само ми осигуряваше ориентир, но и от лагера щяха да ме забележат по-трудно. Спомних си, че предната нощ рядко бях поглеждал към лагера — цялото ми внимание беше съсредоточено навън. Все пак се постарах да не заставам между някой от огньовете и постовете, които бе забелязал Лойош.

Трябваше да имат и вътрешна постова линия и сигурно имаше, но не я видях, нито постовите ме видяха. След като се озовах в лагера, стана по-лесно — огньовете бяха изтлели почти всички и почти всички бяха заспали. Крачех най-самоуверено и малкото обикалящи пазачи все едно гледаха през мен.

„Знамето им виждаш ли?“

„Четиридесет крачки, насам“.

Тръгнах. От голямата палатка, към която ме насочи Лойош, струеше трепкащата светлина на лампи. Щом се приближих, чух тихи гласове — офицери явно, обсъждаха планове за утре, когато нашият „авангард“ щеше да бъде „изпитан“ от техния „преден пост“.

Точно пред палатката имаше пост, много неподходящо място. Все едно.

„Добре, Лойош. Действай“.

„Готово, шефе“.

Излетя от рамото ми, стрелна се към часовия и изфуча само на три стъпки от главата му. Той изруга и се дръпна. Лойош налетя отново. Часовият извади меча си и го заразмахва глупаво във въздуха. Измъкнах нож от колана си и намерих пилоната на знамето.

Отне ми около секунда, докато срежа въжетото. Знамето се смъкна безшумно. Още една секунда и го държах в ръцете си. Шмугнах се в тъмното зад близката палатка и казах: „Добре, Лойош. Взех го. Едно на нула“.

„Ей сега идвам, шефе“.

„Лойош...“

„О, я стига, шефе. Забавлявам се“.

„Лойош“.

„Добре, добре. Идвам“.

Някой вътре в палатката извика: „Каква е тази врява?“, но не се задържах да чуя отговора.

Другите се оказаха по-лесни — все до тъмни палатки, пред които нямаше постове. Беше въпрос само на предпазливост и както винаги — да не ме спипат. Отне ми не повече от час, след което още двайсетина минути, докато се върна до нашите линии.

Само за упражнение се промъкнах покрай нашите постове и се запътих към палатката на капитана. Там също имаше пост, но на него се представих. Той погледна вързопа в ръцете ми, но май не разбра какво е. Съобщи за мен и дръпна платнището. Капитанът и Мороулан седяха около капитанската маса и пиеха вино. Хвърлих вързопа на пода и казах:

— Ако ви е останало малко, не бих отказал.

— Мисля, че можем да ти заделим някоя чашка — каза Мороулан.

Капитанът погледна знамената и се засмя.

— Браво. Колко взе?

— Единайсет.

— Добре, добре. Пленили сме единайсет знамена, без да извадим меч. Чудя се дали историята е записала такъв рекорд?

— Много се съмнявам — каза Мороулан.

Отпих от виното. Виното има много приятен вкус, когато си избил шубето и когато отпускаш мускули, за които не си и помислял колко са напрегнати.

— Някакви проблеми? — попита Мороулан.

— Нищо, с което Лойош да не може да се справи.

„Чух и си го записах, шефе“.

„Млъкни“.

— Значи сме получили няколко часа отдих, докато направят нови знамена каза капитанът. — Все пак трябва да видя как вървят изкопните работи.

— А ти, Влад, трябва да си отдъхнеш — подхвърли Мороулан. — Утре излизаш на бой.

— Ха! Какво те кара да мислиш така?

Той сви рамене и не отговори. Нямаше какво да кажа, освен да си допия виното и да отида да спя.

Мисля, че малката схема на Мороулан свърши работа. Тъй или иначе, щурмът срещу позицията ни започна чак в деветия час на сутринта.

10. БЯГАЙ! БЯГАЙ!

Огледах лицата пред себе си. Виждах най-вече воители, всички много едри и всички — хм — много опасни на вид. Повечето бяха Господари на дракони, но различих и няколко Господари на дзури. Не забелязах никаква симпатия към скромната ми особа. Зад тях бяха магьосниците и макар и да не можех да го видя, знаех, че Форния е някъде зад тях и наблюдава хода на битката — клането де — и взима решения така, че неговите сили да могат да свършат повечето работа в касапницата. Нали за това беше цялата война.

Някой излезе напред — Господар на дракони, когото не бях срещал никога — и каза:

— Аз съм Джург'н е'Тенит. За условията ли сте дошли?

Не изглеждаше убеден. Вероятно не мислеше, че Мороулан би изпратил източник.

— Не точно — отвърнах.

— Значи за преговори?

Обмислях как да отговоря на това, когато друг си проби път между войниците — Ори.

— Този не е парламентьор. Наемен убиец е. Убийте го.

Е, това явно поставяше преговорите в друга плоскост. Моментът беше много подходящ да чуя барабана със сигнал за атака и ротата ми изведнъж да се появи да ме спаси. За съжаление ги бях оставил много назад и ако изобщо се чуеше барабан, сигурно щеше да е в подкрепа на тия пред мен; не че имаха нужда.

Всичко това ми напомня, че никога не ме е интересувало особено какъв звук издават барабаните, което ми предлага нова чудесна възможност да ви обясня някои неща. Не се притеснявайте, след малко ще се върна на битката.

Та докъде бях стигнал? А, до звука на барабана, или „цокача“.

Много го бях намразил още от първия път, когато зовът му ме беше събудил по-рано, отколкото ми се налагаше да ставам, откакто

престанах да въртя ресторант. Заранта преди атаката дори ме беше събудил още по-рано. В този ден наблизко нямаше поток, затова дежурните бяха поставили пред палатките ведра с вода. Обръснах се насила. Бръсненето със студена вода между другото не е толкова забавно, колкото твърдят някои. Реших обаче, че това, че не се порязах, е добра поличба. Върт, която беше следващата зад мен на опашката пред ведрото, ми обясни, че една от разликите между елитен корпус и обикновените мобилизирани била в това, че на нас разчитат, че ще станем сами сутринта — в армия от мобилизирани ефрейторите минавали из палатките, изхвърляли всички навън и ги биели с пръчки, ако се моткат.

— А не ги ли убиват?

— Наборниците рядко посягат на ефрейтори. Виж, офицерите трябва да внимават.

Поисках да ми го обясни, но барабанът отново запердаши и с известен ужас осъзнах, че познавам особения ритъм на сигнала за закуска. Разбира се, част от известния ужас беше свързана със самата закуска.

Помъчих се да излея голото кафе в гърлото си насила, но едва преглътнах първата глътка и се отказах. Всички около мен гълтаха мътнокафявата течност все едно че е бренди. Свих рамене и изядох няколко сухара, после ги отмих с малко вода. Върнах се при палатката ни и чак тогава забелязах, че през нощта между нас и вражеския лагер се издигнала пръст — образуваше нещо като стена. Добре, вече знаех и земно укрепление какво е.

Един непознат мина пред палатката и хвърли на земята купчина къси копия. Елбър, който стоеше наблизко, се наведе и си взе три. Върт направи същото. С което останаха шест. Погледнах ги, после погледнах Върт и си взех три. Елбър попита:

— Знаеш ли как се използва това?

Помислих, че ме пита за копието, докато не видях, че ми подава брус. През ума ми минаха няколко солени шегички, но отвърнах „да“ и го взех. Подаде ми и едно шишенце с масло. Вече отвсякъде се чуваше стържещият звук от точенето на оръжия. Включих и своя глас в хора, но наточих само копията и сабята си; чувствах се малко неудобно да си показвам колекцията от гадни неща.

Проклетият барабан заби отново. Този сигнал не го бях чувал и се подразних, че го различавам като непознат. Попитах Елбър какво означава.

— Нарича се „Сълзите на ефрейтора“. Означава отделонните ефрейтори да се явят при капитана. Получават последни указания за битката.

Сърцето ми прескочи един удар, но запазих безизразна физиономия.

„Лойош, отваряй си очите, докато се изпаря. За предпочитане преди да започне боят“.

„Разбрано, шефе“.

Продължих с точенето на копията.

— Колко далече го хвърляш това? — попита Върт.

— Около шейсет и пет — седемдесет крачки.

— Добре. Пропускаш първата команда „огън“. Ако изчакаш до втората, ще са горе-долу в обсега ти. Първият залп бездруго е само за объркване; последните две ги хвърляме бързо и можеш да се прицелиш.

— От толкова далече би трябвало да имаме време за повече хвърляния.

— Така изглежда, нали? Но на такъв терен ще се изненадаш колко бързо покриват разстоянието при атака. Зависи какъв вид войска имаме пред себе си, разбира се.

— Тези копия вършат ли някаква работа?

— Малко. Е, ще поочукаме няколко щита.

— Щитове? Те имат щитове? Ние защо нямаме щитове?

— Можеш ли да боравиш с щит?

— Тъъ... не. Но те все пак ще имат.

— Вероятно. Както казах, всичко зависи срещу кого ще сме. Ако са конница, тогава няма да имат щитове, но ние ще имаме проблеми.

— Конница?

— Или може да е фаланга с тежки копия и тогава мятането на късите ще е пълна загуба на време, и ще трябва да контраатакуваме и да ги обкръжим по фланга. Врагът решава какво да хвърли срещу нас. Това е предимството на атаката.

— Та какво имаме вместо щитовете?

— Ние сме лека пехота. Имаме късите копия и възможността да маневрираме бързо.

— О, ясно.

„Шефе, какво ти пука? Нали няма да си тук“.

„Знам. Но не мога да престана да мисля как ще изглежда. Това не е място за уважаващ себе си убиец“.

„Знаеше го през цялото време“.

„Но не по този начин“.

Появиха се инженерните, разтовариха още пръст, започнаха да вдигат насипа и да го утъпкват. Чак сега забелязах, че копаят ров пред него, и попитах Върт:

— Какво правят, когато вали?

— Надяват се наоколо да има дървета.

— За какво?

— За па...

„Цокачът“ заби отново.

— Това вече съм го чувал — казах.

— Вдигай лагера.

— Знам.

Този път можах да помогна повече и скоро мешките ни и останалият товар бяха на местата си и след като столчетата ни бяха прибрани, насядахме или наклеяхме по земята. От лагера нямаше и помен, освен пепелта от огнищата. Последва нов сигнал. Този път не го познах.

— Да тръгваме — каза Върт. — Оставяме багажа си тук и се подреждаме.

— Ясно.

Раша ни посочи позицията и се озовах между Върт и Напър. Напър вече не се мръщеше; очите му блестяха и видях как облиза устни, после ги ухапа, първо горната, после долната, отново ги облиза и повтори.

— Добре ли си? — попитах.

— Ето това е — отвърна той. — Заради това е всичко.

— О!

— Ето ги. Идват — рече той и устните му се изпънаха в усмивка.

О, добре. Вече се канех да направя стъпка назад и да се скатая зад редиците, но забелязах, че Върт ме гледа. Забих копията в насипа

отпред, извадих сабята и я преместих в лявата си ръка. Може би щяха да хвърлят нещо по нас, щях да се престоря, че съм ударен, да се изтъркалям назад и така да се измъкна. Не, не звучеше практично. Може би...

Върт ме потупа по рамото.

— Ще се справиш чудесно, източняко. Всеки — поне всеки, който не е пълен идиот — е малко нервен преди първата си битка. Притесняваш се, че няма да издържиш изпитанието. Нормално е. Но когато се разгорещиш, ще се справиш. Повярвай ми.

Тая фраза не я бях чувал, но все пак ми прозвуча банално. За колко ли войници подобни думи са били последното, което им е казал някой? Адски успокоително.

Появиха се в редица пред нас, всички изведнъж. Много и много. Много повече от нас. Като че ли настъпваха с уверена крачка и прецених, че разстоянието е около двеста разтега. Далече.

— Тежка пехота — каза някой.

— Цели се ниско — подвикна друг.

Върт ме потупа по рамото. Подскочих, но тя беше достатъчно учтива да не обърне внимание на това. Каза само:

— Щитовете им няма да са достатъчно дълги, за да пазят краката им, и естествено ще ги вдигнат, когато хвърлим копията, тъй че...

— Схванах.

Предположих, че са поне пет хиляди, което надвишаваше нашата рота с повече от десет пъти. Разбира се, на линията имаше повече от нашата рота. Зачудих се колко ли сме всичко. Не толкова, колкото тях. Скоро вече бяха достатъчно близо, за да видя, че носят дълги копия.

— Мобилизирани — каза някой. — Ще се прекършат, ако ги ударим здраво.

Напър до мен скърцаше със зъби, сякаш едва се сдържаше да не хукне в атака. Елбър до него потупваше с копие по пръстта и си подсвиркваше.

„Шефе, какво чакаш?“

„Не мога да се обърна, докато тя ме гледа“.

„Защо не?“

„Защото... Не знам. Не мога“.

„Шефе...“

— Хвърляй! — извикаха отнякъде и всички освен мен замахнаха. Врагът се беше приближил много повече, примерно на сто крачки, и когато нашите копия полетяха, се понесе напред в бяг. Летящите копия ми заприличаха на огромен метален къс, хвърлен от всички като един, по враг, който...

— Хвърляй!

... който все едно че изобщо не ги забеляза, толкова беше ползата от тях, и аз хвърлих моето и моментално го изгубих от погледа си, и си спомних, че трябваше да се целя ниско, но идеята изобщо да се целя ми беше непосилна, надигнах второто, приготвих го за мятане и...

— Хвърляй!

... хвърлих и кой знае къде отиде, защото вече бяха ужасно близо, когато вдигнах третото...

— Готови за щурм!

... и го преместих в лявата си ръка, докато прехвърлях сабята в дясната, а те се изсипаха през рова, преминаха го и запълзяха по насипа, и всички ревяха, включително и моя милост, и се появи онзи гаден дървен щит в лицето ми, тъй че забих копието в него и го избутах като с лост, после разпрах нечие лице и продължих да намирам напред, но ми се изпречи онази проклета купчина пръст и замахнах отново, ударих нечий щит, после паднах на колене и посякох нечий крака, а после Върт ме теглеше назад и говореше:

— Влад! Влад! Свърши се! Не чу ли барабана?

Стоях така, задъхан, а после, тласнат може би от изтощението или от отвращението, и аз не знам от кое, паднах по очи, превъртях се на гръб, зяпнах небето и задишах. Странно, едва тогава чух писъците и призивите към разни богове отвсякъде. Някъде отблизо се чуваха и потихи стонове, но не обърнах глава да погледна. Имах представа какво ще видя, ако погледна: нападали тела, много от които все още живи, много — останали без една или друга част от цялото. Звукът казваше всичко.

— Да не си ранен?

— Не — чух собствения си глас и ми се доця да се изсмея, защото въпросът си беше смешен. От всички неща, които можех да кажа, че съм — пребит, съсипан, унищожен — ми беше задала единствения въпрос, на който трябваше да отговоря с „не“.

Лицето на Напър изведнъж се появи над мен. Не можах да разгадая физиономията му, защото лицето беше обърнато наопаки. Целият беше оплискан с кръв — лицето и дрехите. Изглеждаше естествено. Каза ми:

— Ще се справиш, източняко.

Ако можех да се движа, мисля, че щях да стана и да го убия.

Полежах така десетина минути, преди да дойде някакъв непознат и да коленичи до мен.

— Това яке трябва да го свалим.

— Моля?

— Трябва да свалим якето.

— Не е ли редно първо да се запознаем?

Усмивката му се появи и изчезна, сякаш беше чувал подобни шепи и преди, а някой зад мен ме хвана за раменете, надигна ме и започна да сваля коженото яке.

— Чакай малко — рекох.

— Предпочиташ да ти изтече цялата кръв ли?

— Но... — Погледнах надолу и видях прореза на якето. Кръвта, която течеше от него, си беше много. Проклятие. Бях ранен. Е, това поне ми даваше някакво оправдание за лежането по гръб и зяпането на небето.

Смешното беше, че все още не чувствах нищо. Но да, успял бях все пак да се порежа. Не погледнах по-внимателно, но беше на около пет сантиметра от същото място, където ме бяха порязали преди няколко дни. Дядо щеше да каже, че четвъртата ми позиция гард поддава. Дядо несъмнено щеше да е прав. Трябваше да...

— Якето? — попита лекарят.

— Давай.

Той го смъкна и на земята изпопадаха четири ножа, два шурикена и три стрелички. Изгледа ме странно.

— Какво има?

Той поклати глава.

— Легни и се отпусни.

— Това го мога.

Изсипа нещо на хълбока ми. Беше студено, но болка все още нямаше. Усетих обаче няколко капки дъжд на лицето си, после още

няколко. Първите две бяха приятни. След това намразих дъжда и исках само да се измъкна от калта.

Кал.

Богове, колко мразя калта. Дотогава не го бях забелязвал, но сега си мисля, че ще я мразя, докато не ме заровят в нея. Винаги бях смятал, че ботушите ми са удобни, докато калта не почна да се опитва упорито да ми ги смъкне от краката на всяка стъпка. Понякога успяваше дотолкова, че трябваше да излизам от колоната, да ги намествам и после да тичам да си догоня хората, а дори и без това имах чувството, че оставам без дъх само заради допълнителното усилие. Водата, процеждаща се в ботушите ми, също не беше кой знае колко приятна. А сега лежах в нея.

Започнах да треперя, което повече от знанието за раната ме накара да се почувствам слаб и уязвим. Лекарят направи някакви неща, не знам точно какви, може би магически, а може би не, след това лепна на хълбока ми бандаж и го уви с някакъв парцал, за да се задържи. И парцалът, и бандажът моментално подгизнаха; може би щяха да ме отнесат някъде на сухо, ако нямаше по-сериозно ранени или ако изобщо имаше такова място.

Дъждът премина в порой и го намразих още повече.

„Защо не ми каза, че съм ранен?“

„Страхувах се, че ако ти кажа, раната ще те заболи“.

„О! Много си умен за същество без палци“.

„Благодаря“.

— Това трябва да свърши работа — каза лекарят. — Пази си тази страна следващите няколко дни.

Лекарите винаги казват такива неща. Какво точно имаше предвид? Да избягвам да ме дупчат на същото място? Добър план. Става.

— Добре — казах му. — Благодаря.

Той изсумтя и тръгна нанякъде. Повече писъци не се чуваха, но още имаше стонове, които чувах през пляска на дъжда върху дървените щитове, металните мечове и по каквото там още можеше да пляска. Тоя, който беше помогнал със смъкването на якето ми, сега ми помогна да се надигна, при което хълбокът ме заболя, но нищо, на мен от болка не ми пука много. Оказа се, че е Елбър.

— Някой друг ранен ли е? — попитах, което беше тъп въпрос, разбира се, но той разбра какво имам предвид.

— Напър е изгубил малко кожа на лявата си ръка, но нищо повече.

— Някой от магьосниците ни не може ли да спре тоя проклет от Вийра дъжд?

— Подозирам, че магьосниците ни са по-изтощени от всички други на бойното поле.

— Сигурно. Сега какво?

— Прибрахме ранените и копията си, което винаги е първото нещо. Сега, предполагам, ще се престоим и... — Проклетият от Вийра барабан заби отново. Започваше да ми омръзва. — Или може би ще се оттеглим на подготвена позиция.

— Това пък какво означава?

— Ако имаме късмет, означава, че началниците са предвидили всичко това от самото начало. Ако не — бягаме и гледаме да не се пръснем.

— Аха. Нямахте нужда да питам: предвидили са го.

— Откъде знаеш?

— Ами... нали съм източник. Ние знаем разни неща.

Не изглеждаше убеден, но все пак ми помогна да си намеря мешката, да извадя тежкото наметало и да го навлека, а после я надяна на гърба ми. От това също ме заболя, но можех да я нося.

— Носи я на ранената страна — каза Елбър.

— Моля?

— Ако я носиш на здравата, раната ще се отвори.

Изглеждаше логично, тъй че го послушах, изкачих се по разкаляния насип, който се стапяше в дъжда, и се огледах. Едва успях да различа противника в ситната дъждовна пелена, строен в плътна неподвижна линия на няма и сто и петдесет крачки от нас.

Командата дойде малко след това, този път с прости думи: „Отстъпвай!“ Идеята ми се стори добра. Появи се Раша и ни строи в някакво подобие на редица, после Краун изрева нещо и всички се обърнаха кръгом, и аз с тях; тръгнахме в дълга редица, с капитана най-вдясно и с гръб към врага. Започнахме на бегом и спокойно мога да кажа, че всички в ротата бяха по-добри от мен, но все пак издържах.

След малко по команда минахме в бърз марш, който задържахме много дълго, а после спряхме, обърнахме се и зачакахме.

Дъждът най-после спря, последван от вледеняващ вятър, който подгизналото ми наметало едва спираше. Реших, че щастието е в един хубав лагерен огън, което за пореден път доказваше, че щастието е само една по-малка мизерия след доскорошната голяма мизерия, ако това изобщо трябва да се доказва. Но огън нямаше, само стояхме и чакахме.

Нямах представа какво става, нито как нашата част се вмести във великия план на Сетра, нито, нека да съм честен, изобщо си помислих за това. Но е рядкост един прост пехотинец да получи шанса да задава въпроси на своя главнокомандващ над чаша червено вино, а имах тази привилегия, тъй че ще ви удостоя с това, което научих покъсно, когато бях достатъчно свободен, за да задоволя любопитството си.

По-голямата част от дивизиона, командван от Мороулан, бил през цялото време на половин ден път от нас и докато ние сме се изтегляли след първата атака, те настъпвали. Инженерните части се бяха изтрепали да подготвят отбранителна позиция точно заради това обстоятелство и надеждата на Сетра била (макар че според собственото й твърдение тя не го очаквала) целият им корпус да бъде въввлечен в бой срещу нашата и другите роти в авангарда, което щяло да ги задържи достатъчно дълго, за да може дивизионът на Мороулан да дойде и да ги разпръсне, да ги заклеци или да ги разбие. Разбира се, не се получи точно така, а вместо това ние се оттеглихме на „укрепената“ позиция и останахме там цял ден, убедени, че всеки момент ще ни атакуват, след което изведнъж вдигнахме лагера и отстъпихме съвсем в друга посока, която се оказа право на изток, вместо на югоизток, както била замислила първоначално Сетра. Така и не разбрах какво е довело до тази промяна; пък и не е моя работа, нали?

Стори ми се досадно, но за всички останали, изглежда, беше част от ежедневието. На следващия ден дъждът продължи да ни измъчва и повечето разговори бяха за некадърните магьосници, които не могат да се оправят с нещо толкова просто като контрола над климата, и предложения дали цялата работа не е дело на магьосниците на Форния. Всички разбирахме, че системата с климата над главите ни е

доста сложно нещо, но въпреки това подмятанията не спираха. Ако бях магьосник, щеше да ми писне. Ако бях магьосник, сигурно щях да убия някого.

В края на поредния дневен преход — дъждът продължаваше да се излива и всички бяхме подгизнали до кости, а медицинските фургони вече бяха откарали ранените ни в тила, отдадохме последна почит на деветимата убити войници от ротата ни. Капитанът ни строи с лице срещу предполагаемия враг (не знам дали в този момент той беше на петстотин крачки, или на двайсет мили от нас) и застанахме мирно, с високо вдигнати факли от двете страни, за да можем да виждаме труповете. Те лежаха голи пред нас, с покрити рани и торсове, лъснали от дъжда и балсамиращите масла, които щяха да ги съхранят оттук до Портата на смъртта. Знаех, че са мъртви, защото от всички присъстващи само те не трепереха.

Капитанът заговори за гордостта на дома Дракон и обеща, че душите на всички мъртви ще бъдат пратени до Пътеките на мъртвите, където, беше убеден, щели да ги посрещнат с почести. Назова ги един по един, с чиновете (никой не беше по-висок от ефрейтор), и помоли боговете съдници да бъдат милостиви към тях, а накрая каза няколко думи на древната реч на дома Дракон.

Чувствах се съвсем не на място и продължавах да чакам вроденият ми цинизъм да ме спаси, но той нещо се ослушваше или беше задрямал. Лойош също си мълчеше. Нямах много приказки, докато се разделяхме по отделения и се връщахме към палатките. Всъщност попитах тихо Върт как се правят тези неща и тя ми обясни, че телата ще ги откарат на фургони и с почетен ескорт до Пропадите при Портата на смъртта, и добави:

— А по нататък, кой знае.

Е, аз знаех. Най-малкото имах доста добра представа, но ми се стори нередно да ѝ го казвам. Бях единственият в ротата с личен опит за това, което е отвъд Портата на смъртта; също така бях единственият в ротата, който нямаше право да го знае, и единственият, който, ако го убиеха в бой, нямаше да бъде изпратен там.

Вроденият ми цинизъм най-после се появи отново, но по това време вече трябваше да се ляга, за да мога да се събудя, отпочинал и бодър, за поредния ден в поход през дъжд и кал и ядене на гадна храна.

След още два такива дни дъждовете най-после решиха, че няма да спрем, затова спряха те и дори небесната пелена стана по-висока и изтъня. Пред нас вече се виждаха планини: Източните планини като цяло и връх Клин в частност — спомних си го от картата. Вече нямаше никакъв дъжд, тъй като бяхме стигнали сухите земи на запад от планините; по някакъв каприз на боговете или по прищявка на природата източните склонове на планините бяха тучни и гористи, докато западните щяха да са пустинни, ако не бяха планинските потоци, дерета и реки, които ги пресичаха.

След като дъждът беше спрял обаче беше много горещо, или поне много горещо за вървене. Бях скатал и двете си наметала, мешката ми тежеше милион фунта, плюс-минус два, и дори малкото униформено кепе ме дразнеше; първото, което направи всеки, когато спряхме, беше да го свали. От друга страна, най-после разбрах за какво служи: пазеше очите ни от прахта, докато вървим. Явно охлаждащите заклинания и дори заклинанията за вятър бяха твърде много за ротните ни магьосници и тези от нас, които разбираха малко от магия, каквито за щастие бяха повечето от нас, се редуваха с опити да докарат малко ветрец. Това престана още на втория ден от похода, понеже се примирихме.

Вече изяждах по шест сухара на ядене, което показва до какви дълбини може да пропадне животното, наречено „човек“. А все още няхаме никаква представа накъде вървим, нито защо. Е, аз имах някаква смътна идея, доколкото бях присъствал на военния съвет, но едно е да слушаш подробни стратегически планове, а съвсем друго цяла неделя да маршируваш в строй, без изобщо да ти е ясно какво те чака, освен най-общо, че вероятно някъде ще се бием. Спиранията бяха облекчение, но иронията бе, че вече няхаме причини да спираме. Вървахме по хубав път, прокаран от някого някога по някаква причина през суров каменист терен, но дори каменистият терен щеше да е проходим, така че се тътрехме и се мъчехме да се доберем до следващия водоизточник, преди да заревем или да се задавим от прахта, вдигана от ония пред нас. Хълбокът ми обаче се оправяше.

Най-сетне, късно вечерта, стигнахме до Източна река. Бях решил, че ще спрем там, но командващият — Сетра Лавоуд, кой друг — не искаше и да чуе. Казаха ни, че трябвало веднага да прехвърлим

реката. Огледах я на гаснещата светлина и за малко да се намръщя, но не исках да приличам на Напър.

Отсрещният бряг беше покрит със сиви, огладени от водата камъни, а откъм нашата страна брегът беше гладък и песъчлив — готов съм да чуя обяснения, ако имате такива. Връх Клин и приятелите му оттатък реката изглеждаха високи и непроходими. Непроходимостта не ме притесняваше, защото не мислех, че ще ги преминаваме, за разлика от реката, край която инженерните вече сглобяваха разни талпи и надуваха овчи мехури за понтон. Реката беше широка и бърза, но, както ни успокоиха, не повече от четири стъпки дълбока. „Не повече от четири стъпки дълбока“ не ми прозвуча добре. По ирония, същата вечер застудя, тъй че да газиш през вода, за което само допреди ден бях готов да заменя най-добрата си кама, не беше много препоръчително.

— Сега ще ни накарат да я изгазим ли? — попитах Върт и многозначително посочих импровизирания мост.

— Аз бих направила точно това — подразни ме тя. — Трябва да имаме сила на другия бряг, преди да почнем да прехвърляме фургоните, и колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Защо?

— Ами защото трябва да разберем дали врагът е наблизил. Толкова дни вече обикаляме покрай територията му, че няма да ни остави да се мотаем така.

Разгънах наум картата на района. О, ето значи къде бяхме. Да, логично беше. Щом преминехме реката, можехме да тръгнем надолу по течението, дълбоко в територията на Форния. Ако Сетра искаше да го принуди да ни нападне, точно това беше начинът.

Барабанът заби и този път много лесно познах сигнала да се строим и да се приготвим за марш. Направихме го с ръмжене — от всички в ротата като че ли само на Върт и Елбър им беше все едно. Да му се не види и късметът ми — да попадна в единственото отделение в ротата с двама дразнещо ухилени кашици. Подхвърлих нещо в този дух на Напър и той ми кимна навъсено.

Малко преди да нагазим, Раша дойде и каза:

— Талтош, ти си малко по-нисък от останалите, така че можеш да изчакаш за някой фургон, ако искаш.

— Нищо ми няма.

„Шефе, наистина не мога да те разбера“.

„Млъкни“.

Капитанът поведе — слезе от коня и го хвана за юздите. Тръгнахме след него, намокрихме се, простирахме, борихме се с течението, изкатерихме се през камънаците от другата страна и се отдалечихме на около сто крачки от брега. Най-сетне напалихме огньовете, вдигнахме си палатките на светлината им, донесоха храната и насядахме да се стоплим и изсушим, което се превежда с „щастие“, чийто превод съответно е „да не си съвсем зян“.

При съседния огън играеха на камъчетата Сянг и знаех, че Елбър ще е там: може би следваше съвета ми и печелеше, или пък играеше неговата си игра и губеше. Напър беше зачезнал някъде — според клюката беше заформил връзка с някаква женска в друга рота. До мене се беше настанил Тибс, който се мъчеше да ми пробута смешни анекдоти, за да види дали ще ме разсмее. Когато стигна до оня с редника без глава, дето мъкне при лекаря ефрейтора без крака, Лойош каза: „Е, хайде де, шефе. Това беше смешно“.

„Щом казваш“.

„Шефе, ако се задържиш много дълго в армията, чувството ти за хумор съвсем ще се изпари“.

После дойде някакъв младолик дракон. На светлината на мигащите пламъци приличаше на момче.

— Ей, Дън. Къде се загуби? — попита Тибс.

— Риба лових.

— Хвана ли нещо?

— Не.

— Казах ти.

— Длъжен бях да опитам.

— И опита, нали? Това е Влад. Влад, това е Дън.

— Виждаш съм те.

„Добро е момчето, шефе. Хранил ме е“.

„Добре, Лойош. Значи няма да го убивам“.

Двамата с Дън си стиснахме ръцете и Тибс го попита:

— Защо си толкова намусен?

— Краун казва, че пак не мога да нося знамето в следващия бой.

— А ти защо толкова напираш да те убият?

Дън не отговори. Тибс поклати глава и подхвърли:

— Трябваше да си дзур.

— За тия думи бих те предизвикал на дуел — каза Дън. — Но не ми стигааш.

Тибс се изсмя късо.

После дойде Раша, пожела ни лека нощ и каза:

— Може би няма да е зле да си наточите оръжията тази вечер.

— Мислиш ли, че ще има бой утре? — попита Тибс.

— Нищо не е сигурно, но така изглежда.

Кимнахме и благодарихме за информацията. Отидох до палатката, взех бруса на Елбър, после се върнах при огъня и почнах да си точа сабята.

„Шефе, какво стана с целия план да се скатаем, като почне битката?“

„Млъкни, Лойош“.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ЗАЩИТА

Предната нощ прекарах с Коути, едно източняшко момиче, което се беше съгласило да се омъжи за мен. Има чудесна усмивка, умее да борава с кама и може да слуша. Лежахме в леглото ми, приятно изтощени, косата ѝ бе разпиляна по гърдите ми, бях я прегърнал и ѝ говорех за предложението на Сетра Младшата. Тя ме изслуша без да каже и дума, но накрая все пак каза:

— И?

— Какво „и“?

— И защо си очаквал нещо друго?

— Да де, всъщност не би трябвало.

— Още ли си ядосан?

— Не чак толкова. Както каза, трябваше да го очаквам.

— А предложението ѝ?

— Какво? Можеш ли да си представиш, че ще го приема?

— Разбира се.

— Можеш?

— Имам доста голямо въображение.

— Наред с другите неща — да. Но...

— Но ако не беше толкова противна, какво щеше да си помислиш?

— Защо трябва да ме интересува?

— Алийра.

— Какво Алийра?

— Заради нея трябва да те интересува.

Надигнах се, ръката ми намери чашата сухо бяло вино, което бях запазил студено във ведрото с лед. Отпих и я подадох на Коути. Тя стисна рамото ми за „благодаря“ и казах:

— Мислиш ли, че ѝ дължа нещо?

— Не ѝ ли дължиш?

— Хм. Да де — мисля, че да.

— Тогава може би трябва дай кажеш за предложението, за да реши сама.

— Никак не ми харесва да правя услуги на Сетра Младшата.

— Знам. Не мога да те виня, но...

— Да. Но.

Виното ми дойде добре. От прозореца лъхна свеж вятър.

— Май ще завали — каза Коути.

— Утре ще поговоря с Алийра.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Много.

— Добре. Ох, вече ми се спи.

— Спането в такива случаи е силно препоръчително лекарство.

— Сериозно? Остава да ми кажеш, че яденето е добро лекарство срещу глад.

— Временно, но се справя със симптомите. Гладна ли си?

— Да, но повече ми се спи.

— Тогава утре закусваме. Едно по едно.

— Добра идея — промълви тя сънено и се сгуши в рамото ми.

— Интересно какво ще каже Алийра. Не мисля, че харесва Сетра Младшата повече от мен.

Коути не ми отговори. Или вече беше заспала, или заспиваше. Оставих чашата на масата и придърпах завивките. Наистина заваля. Помислих да затворя прозорците, но ме домързя, а и дъждът миришеше приятно.

Това бе вчера. Тази сутрин двамата с Коути намерихме Алийра в библиотеката на Черен замък. Ходенето там, след толкова мислене, след спомена за няколкото пъти, когато бях озовавал между стените на това странно място, ме възбуди. Гледах го, все едно че го виждах за

първи път — както го бях гледал преди години, преди война, любов и пак война. Черен замък винаги ми беше изглеждал пищен, с величественото, виещо се нагоре мраморно стълбище и трите огромни канделабъра, осветяващи преддверието, и трите — великолепни произведения на изкуството, каквито човек можеше да очаква в Имперския дворец, изкуство едновременно страховито и красиво, каквито, предполагам, могат да бъдат драконите в най-добрата си форма.

В най-лошата си форма са брутални и грозни.

Алийра стана — държеше книга — и каза:

— Добре сте дошли.

Двамата с Коути се поклонихме.

— Как е Ноуратар? — попита Коути.

— Приспособява се. Започва да се примирява. Добра императрица ще се получи от нея.

Погледнах крадешком годеницата си, но дори темата да беше болезнена за нея, а бях сигурен, че е така, тя не го показва с нищо. Понякога се чудех как домът Дракон преглъща това, че следващата им императрица е била джерег и убиец, но най-вероятно отдавна щях да съм умрял, докато цикълът се обърне, така че какво толкова да му мисля, а и това бе едно от нещата, за които ни беше трудно да говорим с Коути, тъй че не знаех какво точно изпитва.

— Имам предложение за теб — казах.

Алийра остави книгата — не успях да видя заглавието — и килна глава.

— Да? — Явно очакваше, че ще е нещо добро, ако можеше да се съди по тона ѝ.

— Идва от Сетра Младшата.

Зелените ѝ очи се присвиха и леко посивяха.

— Сетра Младшата?

— Да.

— Какво иска?

— Меча на Кийрон.

— Нима? Мечът на Кийрон Завоевателя? Исква да ѝ го дам?
Колко мило!

— Само предавам думите ѝ.

— Аха. И какво предлага в замяна?

— Мисля, че можеш да се сетиш, Алийра.

Алийра ме изгледа и кимна замислено.

— Да, мисля, че мога. Защо не седнете?

Загледа ни мълчаливо с присвитите си сиви очи. Държеше чашата с вино, великолепно кристално изделие, така, че светлината на канделабъра да прави дъга през нея върху изящно резбованата маса.

— Вие какво мислите? — попита накрая.

— Радваме се, естествено — отвърнах. — Какво по-хубаво от това Сетра Младшата да изколи няколко хиляди източняци.

Тя кимна и каза:

— Тук има нещо повече обаче.

— Да. Има.

— Изненадана съм, че точно ти ми носиш това предложение.

— Нямах да го направя, но Коути ме убеди.

Алийра я погледна въпросително и Коути сви рамене.

— Трябваше да го научиш.

Тя кимна отново.

— Мороулан твърди, че има идея какво е, но Сетра Младшата настоя да го задържи и той не намери... добре де, реши да не оспорва решението ѝ.

— Ако го получиш — казах аз, — пак няма да настои. Освен ако не му го дадеш сама.

— Може би, каквото и да представлява — Велико оръжие, както си мислим, или нещо съвсем друго — да се е опитвал през цялото време да стигне до мен.

Спомних си за сериола и за случилото се на Стената, и за всичко останало, и казах:

— Ужасна мисъл.

Алийра ме изгледа намръщено, все едно че бях проговорил на чужд език, но продължи мисълта си, без да ми отговаря.

— Ако е така, отказът да го взема може да ми навлече още по-големи неприятности.

— От друга страна, доколкото си спомням, Кийрон Завоевателя се заклани да те подгони, ако отстъпиш меча му на друг.

— Да. И това, разбира се, е още едно предимство.

11.

ЗАКУСКА С ШЕФА ВЛАДИМИР

В очите на войниците пред мен имаше известно съмнение, било защото не горяха от възторг, че трябва да убият един невъоръжен източняк, или, по-вероятно, защото Ори не беше упълномощен да им дава заповеди. Но каквато и да беше причината, се поколебаха. Не и самият Ори обаче. Той пристъпи напред и щом вдигна ръка, пуснах Маготрепача да падне в ръката ми — и нещо черно се понесе с гадно прашене към мен.

И тук паметта отново ми върти номера, защото знам колко бързо се движат такива неща, така че знам, че всъщност нямах време да направя хладното, безстрастно наблюдение, каквото помня, че направих, и със сигурност нямах време съзнателно да падна назад, да размахам Маготрепача пред себе си и да чуя пукота във въздуха, и да усетя особената миризма, придружаваща гръмотевиците, и в същото време да умувам какво да кажа, ако все още съм в състояние да кажа нещо, но си го спомням точно така и макар паметта ми да се опълчва на здравия разум, какво пък, все пак моя си е, така че имаше ги и пукота, и миризмата, претъркалянето и дори усещането за тежестта на Маготрепача в ръката ми, и усещането за земята под мен, даже за едно камъче, което се наби в рамото ми, когато паднах и се претърколих, и усетих, че лявата ми ръка е изтръпнала, а мозъкът ми правеше „цък-цък-цък“, докато си вадех изводи и взимах решения, и успях да запазя гласа си спокоен и разсъдлив, когато казах:

— Това е възмутително, Ори. Ако го направиш още веднъж, ще те унищожа. Дошъл съм тук да разговарям, не да убивам, но ако ме ядосаш, ще те изгоря на място, дори охранителите ти да ме накълцат на кайма в следващия миг. Хайде, престани и да поговорим.

Улових погледа му, задържах го и за миг дори не забелязвах двайсетината Господари на дракони, които можеше да са готови, или пък не, да скочат и да ме накълцат на кайма. Зачаках. Пред мен се простираха ниски зелени хълмове; зад мен се издигаше скалната

стръмнина, наречена „Стената“, с грубия плосък паметник в чест на Барит, „гробницата“ му, отпред; а наоколо бяха Източните планини; всички сякаш бяха затаили дъх заедно с мен. Зачудих се дали ще загина тук. Щеше да е подходящо, ако бях имал някакво предчувствие, но мен не ме спохождат предчувствия, или поне не такива, на които може да се разчита. Във всеки случай не бях имал предчувствие, когато стигнах до Източните планини.

Още когато стигнахме до подножията им, на много мили от мястото, където се намирах в този момент, бях разбрал, че денят там настъпва изведнъж. Този път почти се зарадвах, че ме карат да ставам рано, защото иначе нямаше да мога да видя червеното и златистото, озаряващи зъберите на връх Клин преди разсъмване, с небесната пелена много високо и изтъняла, творение сякаш на самата планина, и сноповете лъчи, превърнали лагера в гигантско поле от гъби, и реката — като пурпурна лента.

Извинявайте; нали знаете, ние, старите кучета, сме философи, а всички философи са поети. Е, всъщност ние, старите кучета, обикновено сме пияници и курвари, но философията е добър начин да убиваш времето между едното и другото.

Поетично казано, същия ден ми бяха дали клозетен наряд. Раша ми обясни с извинителен тон, че нямало достатъчно „издънки“, които да вършат работата, тъй че хвърляли чоп и името ми излязло. Но съм можел първо да закуся. Приех го философски.

Няма да ви хабя времето с дълго описание на клозетния наряд, но мога да кажа, че не беше толкова лошо, колкото си мислех — главно копаене, а все едно, всички останали бяха включени в копаене на ровове под наставленията на инженерите, тъй че моята работа не беше повече от тази на всички останали, само малко по-неприятна. Предизвиках смеха на няколко от другарите си, като взех парче осолена кетна, хвърлих го в току-що изкопаната дупка и го зарових.

— Реших да прескоча междинния етап — казах им.

Но пък научих нещо изключително ценно, което се запечата в съзнанието ми много повече, отколкото по време на похода — тогава за първи път бях започнал да го подозирам: един Господар на дракони, клекнал над полеви клозет, не изглежда по-величествено от който и да било друг в същата поза. Това знание ми радва душата и до ден днешен.

Задържахме се на позиция край речния бряг три дни, три относително приятни дни всъщност. Беше горещо и нямаше какво толкова да правим, освен да си почиваме или да се къпем в реката, а най-хубавото беше, че никой не се опитваше да ни убие. Мислех си, че чакаме да ни атакуват, но по-късно разбрах, че всъщност сме изчаквали другите дивизиони да се придвижат на позиции за тризъба атака в самото ядро на владението на Форния. Форния, разбира се, беше зает с маршове и контрамаршове, за да се защити точно от това. Чухме слухове за сражения по фланговете и се оказаха верни, но бяха само дребни, маловажни малки сондажи на отбраната ни — в смисъл, маловажни освен за онзи, когото са убили или осакатили по време на акцията. Тъй като жертвите бяха все от други роты, няхаме погребални служби в тяхна чест.

Повечето време прекарвахме в седене и дърдорене — или в случая с Напър и мен, в оплаквания. Повечето разговори бяха на много ниско ниво: секс и поркане, с дрога и храна на втори план. Останалото беше на много високо ниво — средно положение нямаше. Философстването, както вече казах, е много уважавана дейност. В един момент казах на Върт:

— Проблемът с вас, драконите, е, че за вас убиването е нещо съвсем безлично.

Тя ме изгледа учудено.

— Това не го очаквах от един джерег.

— Защо?

— Мислех, че някои от колегите ти имат навика да поръчват убийства по бизнес причини.

— Да. Но не повече от едно наведнъж.

— Тази разлика много ли е важна за убийтия?

— Е, не е. Но е много важна за всички останали в квартала.

— Може би за дома Дракон мащабите са по-големи, защото целите са по-грандиозни.

— Моля?

— Ние не се бием за контрола върху разни бардаци, а за баронства. Макар и да не са по-добри, все пак са по-големи, тъй че е естествено и вложените сили да са по-големи.

— Мислиш ли, че това обяснява нещата?

— Поне е най-широко възприетата теория и аз ѝ вярвам.

— Хм... „най-широко възприетата.“ Нима има теории за това?

— О, разбира се. Има теории за всеки аспект на войната.

— Разбирам. Полезни ли са?

— Някои — повече от другите. Но пък онези, които не са полезни, обикновено са забавни.

— Аха. Не мислех, че „забавното“ може да има нещо общо с войната.

— Наясно съм. Дори самата идея, че е възможно, сигурно те отвращава. — Замълчах си и след малко тя продължи: — Никога ли не си изпадал в смъртна опасност, а когато свърши, си казваш, че си преживял най-великолепния миг в живота си? Никога ли не си изпитвал удоволствието да съставяш подробни планове, удоволствие, което няма нищо общо с това колко добър или лош, или важен ще е резултатът? Не би ли могъл да си представиш удоволствието да се заловиш с някакъв сложен проблем и да гледаш как се наместват отделните части, как силите се събират и нещата започват да се получават точно така, както си ги искал?

Това, разбира се, ме накара да се замисля.

— Всъщност да.

— И?

— Но все пак...

Изведнъж ми хрумна, че разговорът ѝ допада. После осъзнах, че същото важи и за мен. Важно ли беше това за нещо?

Оставих ума си да се зарее и погледа си да се заскита; тя чакаше търпеливо.

— Е, може да е само бройката. Но изглежда, че колкото повече жертви има, толкова по-важна би трябвало да е каузата. Не мислиш ли?

— „Би трябвало“ е опасен израз. Също и „по-важна“.

— Не мога да отрека онова, което каза за опасността. Да, разбира се, въпреки че се старая да не се излагам на опасност, знам какво имаш предвид: чувството, че...

— Че си напълно жив?

— Да, точно това. Но това е за мен, или може би и за онзи отсреща, ако и той е доброволец. Но какво да кажем за мобилизираните, за които ми спомена?

— Те са текла — отвърна тя.

— Вярно — отстъпих. — Добре, да се върнем на „би трябвало“ и „по-важна“ тогава...

Върт изведнъж се разсмя.

— От теб може да излезе добър тактик. За стратег не знам, но тактик — със сигурност.

— Май не държа да знам защо.

— Е, добре. Да се върнем на „би трябвало“ и „по-важна“. Това са морални оценки, нали?

— Незаконно ли е това в тази област?

— Ни най-малко. Но по традиция оценките са твърде важни, за да се поверят на редови пехотинци.

— Ах, традицията! Добре, ти вярваш ли в това?

— Разбира се, че не. Най-малкото на никого не може да се забрани да мисли защо и за какво се бием. А и не вреди, стига да не мислиш за това точно когато някой се опитва да те изкорми.

— Добре тогава. Да минем на детайлите. Форния е жаден за власт като... добре, жаден е за власт. — За малко щях да кажа „като всеки дракон“, но се овладях. — Същото е и с Мороулан. Владенията им са едно до друго и Мороулан иска да отнеме на Форния възможността да го заплашва, а Форния, разбира се, не иска да му завладеят земите, тъй че двамата си измислят повод за обида и няколко десетки хиляди души почваме да се трепем едни-други. Как се връзва това с „би трябвало“ и „по-важна“?

— Ти си тук по същата причина, нали? Форния те е обидил и затова си готов да убиеш няколко съвсем непознати.

— Аз съм сам. Не командвам армия, която да убива заради мен.

— Смяташ, че Мороулан трябваше да го предизвика на дуел?

— Не. Мисля, че трябваше да го убие.

— Как? С убийство по поръчка?

— Защо не? Всеки може да бъде убит по поръчка.

— Чувала съм — сухо отвърна тя. Очаквах да ми подхване песничката колко ужасно е да бъде убит по поръчка враг в сравнение с достойната битка, а аз се бях настроил за дълга тирада за смъртта на един срещу смъртта на стотици или хиляди, но тя не стигна дотам, а каза: — И ако успее, какво ще стане? Нима си въобразяваш, че Форния няма приятели, няма близки, които няма да искат да отмъстят?

— Ако никой не разбере...

— Така ли става обикновено, скъпи ми джерег? Когато някой в твоя дом бъде убит, не се ли знае обикновено кой се облагодетелства от смъртта?

Нямах добър отговор на това — беше права. В дома Джерег обикновено искаш да се разбере кой е поръчал да светнат типа; по този начин предупреждаваш следващия тип, който може да реши да извърши същото деяние, заради което е светната жертвата.

— Добре. Тук съм съгласен. В случаи като този поръчаното убийство може да е непрактично.

— Е, тогава?

Ухилих се.

— Винаги може да се преговаря.

— Разбира се. Стига да можеш да заплашиш с война, винаги можеш да преговаряш.

— Пошегувах се.

— Знам. Но аз говоря сериозно.

— От теб може да излезе добър рекетъор. Едва ли бих ти отстъпил от територията си, но бих те наел да ми събираш дълговете.

За миг тя като че ли се подразни, но после ми се усмихна и каза:

— Добре. Върна ми го.

— Кой е оня? — попитах и посочих с очи.

— Кой? А, това е Дортмонд. Не му знам рода. В ротата е почти от двеста години. Разбира от кампании.

— Но пък трябва да мъкне цялото това снаряжение.

— Достатъчно едър е. Убедена съм, че знае как да подкупи водачите на фургони да му взят част от излишъците.

Въпросният мъж беше през две палатки от нас. Наистина беше много едър, на средна възраст, с дълга коса и хубави черти за дракон. Беше придърпал кепето над очите си и седеше пред палатката си на нещо като стол от платно и дърво, с облегалка при това. Краката му бяха вдигнати върху столче със същата конструкция, а лакътя си беше отпуснал на маса, на която бе сложена бутилка вино; държеше бокал и пушеше голяма черна лула. Гледах го с любопитство. Войник от главата до петите. Цялата си излишна енергия бе посветил на това да изтръгне колкото може повече лукс от досадния лагерен живот.

— Да можеше да видиш палатката му отвътре — каза Върт.

— О, така ли?

— Двойно легло, с дюшек, възглавници и мрежа против насекоми. При това си е изрисувал мрежата — планински пейзаж с виещ вълк.

— Наистина е много багаж.

— Леглото обаче е страшно удобно.

— Ти откъде... Е, няма значение.

Върт не отговори на въпроса, който почти зададох, а загледа мълчаливо Дортмонд. Той сигурно очакваше цял живот да служи като войник, може би някой ден да стигне до чин ефрейтор. Създаваше впечатление на човек, напълно доволен от съдбата си. Върт, която изглежда, споделяше мислите ми, по някое време каза:

— Има и по-лош живот от войнишкия, знаеш ли.

— Явно. Но ти няма да си доволна от него.

— Аз ли? Разбира се. Ако ме убият в битка, то ще е на път към високите рангове.

— А Напър?

— Той ли? Знаеш ли, мисля, че е точно толкова доволен от живота си, колкото и Дортмонд.

— А за нея какво ще кажеш? — попитах и посочих с очи една слабичка дама, която тъкмо се беше спряла при Дортмонд. — Изглежда ми, хм, не знам. Миролюбива. Мила. Дружелюбна. Нещо такова.

— Нийра е'Ланя. Да, такава е. Най-милото момиче, което познавам. Тя е умиротворителят всеки път, когато двама в отделението почнат да си късат нервите.

— И сега ще ми кажеш, че в битка се превръща в свиреп воин, нали? Обзема я драконски гняв, запенва се и убива с голи ръце?

— Схвана.

— Наистина ли е такава?

— Наистина.

— Странни сте това драконите.

След вечерята, няма да ви я описвам, отново ме повикаха при капитана и той отново беше изнервен, и Мороулан отново беше там.

— Е, Влад — каза той. — Готов ли си да нанесеш още един удар в името на свободата?

— Това ли правим?

— Не, но звучи по-добре, отколкото да помогнеш на един богат и влиятелен аристократ да си запази богатството и влиянието.

— Да не би да си подслушвал разговорите ми?

— Не, защо?

— Все едно. Какво искаш да направя?

— Форния — каза Мороулан — обича да праща бойците си на бой с пълни кореми...

— Гледай го ти, кучия му син.

— Та ако това се окаже невъзможно, може да е изгодно за нас.

— Може би. Очакваш да атакуват ли?

— Изглежда вероятно. Довели са много части, а нашите тепърва пристигат. Колкото повече чакат, толкова по-силни ставаме. Бригадата на Мил би трябвало да пристигне утре сутринта, между осмия и деветия час; ако са тук преди да започне акцията, ще можем да направим хубава контраатака.

Въздържах се да му кажа какво мисля за „хубавите контраатаки“.

— Добре, ще им пообъркам закуската. Имаш ли нещо конкретно наум?

Имаше. Разсмях се, макар че за войниците от другата страна сигурно нямаше да е толкова смешно.

— Това няма ли само да ги ядоса?

— Да. Несъмнено офицерите им ще обвинят нас и ще им дръпнат хубаво конско. Но също така това ще ги обърка и ще забави атаката им. И, разбира се, няма да помогне много на бойния им дух, като разберат, че можем да си влизаме и излизаме от лагера им, когато си поискаме.

— Какво пък, нали затова се записах във войската. Те къде са?

— На половин миля надолу по реката.

— Точно до реката?

— Да. По същата причина като нас.

— Бихме могли да го използваме това, знаеш ли. Можем да им размътим водата или...

— Има си традиции, Влад. Това не го правим. Официално.

— Официално?

— В смисъл, нищо организирано. Но не съм чувал някоя част по-нагоре по течението от врага да се е въздържала да направи някоя и

друга шегичка поне.

— Трябва да ми разкажеш за тия шегички.

— Друг път.

— Добре. Във всеки случай не би трябвало да е много трудно, щом са до реката. Колко са?

— Повече от нас. Но пък ние сме се окопали много добре. Защо питаш?

— Трябва да знам с какво се захващам, нали?

— О, да. — Пресметна нещо наум. — Повече от един фургон, вероятно повече от два, по-малко от шест.

— Аха. Точна наука, така ли?

— Плюс онова, което вече са разтоварили от фургоните, естествено.

— Естествено. Плюс него.

— Но едва ли ще са разтоварили много; няма да знаят кога точно ще тръгнат. Разбира се, твоята цел ще е тилът.

— Добре. — И аз си направих няколко сметки. Как можех да го направя? Трудно, без пълна информация. — По-лесно ще е, ако разполагам с малко помощ. Много по-лесно.

Капитанът проговори чак сега:

— Колко помощ?

— Двама би трябвало да са достатъчно. Просто още два чифта ръце, за да ускорим нещата.

— Не искам да губя ценни бойци.

— Радвам се да го чуя. Съмнявам се, че ще се загубят. Сигурен съм дори, че няма.

Той отвори уста да отговори, погледна към Мороулан, окашля се и рече:

— Може би някои от другарите ти по палатка, за да не се разчуе?

— Стават.

— Кой ви е ефрейторът?

— Раша.

— Добре, ще поговоря с нея.

— Хубаво. Ще тръгна някъде към полунощ.

Той кимна.

„Това сигурно ще е забавно, шефе“.

„Естествено, Лойош. Може да ми докара и повишение“.

Върнах се до палатката и измъкнах наметалото от мешката. Върт и Напър седяха до огъня и точеха оръжията си. Елбър беше вътре, дремеше. Отвори едното си око и рече:

— Няма ли да поспиш като разумен човек?

— Разулният човек нямаше да е тук.

Той се ухили и пак заспа. Излязох навън и седнах до другите двама.

— Хубава ноц — каза Върт.

Всъщност наистина беше хубава. Не го бях забелязал. Май не забелязвам времето, освен когато е лошо. Напър обаче уточни:

— Искаше да каже, че тази ноц няма патрул.

— А ти?

— Не. Сигурно утре обаче.

— Утре ще сме на друго място — каза Върт. — Или нагоре по течението, или надолу.

— Все пак ще има патрул, нали. И времето сигурно ще е лошо.

— Така си е — измърморих, защото бях съгласен с него. Опипах разните шашми дали са си по местата под наметалото, после проверих за часа и разбрах, че имам да чакам още няколко часа, тъй че се хванах да си наточа сабята.

Малко по-късно дойде Раша. Изгледа ме странно, отвори и затвори няколко пъти уста, все едно че имаше трудности с говора, и накрая каза:

— Елбър! Върт!

— Нали виждаш, че съм тук — измърмори Върт.

Елбър надникна от платнището.

— Кажи?

— Двамата сте назначени към Талтош за тази ноц.

Усетих, че ме гледат, и се загледах в покрива на палатката отсреща само да видя дали е прав.

— За какво? — попита Върт.

— Той ще ви обясни — отвърна кисело Раша и бързо си тръгна.

Двамата ме изгледаха въпросително. Напър — също. Покривът на палатката си беше съвсем прав. Свих рамене.

— Нищо особено. Помолиха ме да сготвя за утре.

Напър направи физиономия, а Върт изсумтя:

— Премълчаваш нещо.

— Уф. Да. Ще ви обясня по-късно.

— Колко по-късно? — попита Елбър. — Това ще обърка ли графика ми за спане?

— Приеми го като нощен патрул. Нещо подобно.

Тримата се спогледаха.

— Добре де — каза Върт, — кога все пак ще обясниш?

— Някъде към полунощ ще се поразходим. Ще подминем постовете ни. После ще ви обясня.

— Аха. Авантюра значи — каза Елбър. Не изглеждаше доволен.

— Не знам дали ме бива много в дебненето и промъкването — каза Върт.

— Не е нужно да си безшумна или невидима; трябва само да не те чуят, че се промъкваш, и да не те видят, че дебнеш.

— Моля?

— След като стигнем, въъ, където отиваме...

— И къде отиваме?

— ... се криеш зад каквото ти попадне, но докато стигнеш до него, просто си вървиш. Не пълзиш и не се опитваш да стъпваш безшумно. Ако се наложи да се прави нещо такова, ще го правя аз. И ще тръгнете без мечове.

— Откъде ще извадим толкова късмет? — попита Върт.

Свих рамене.

— Извадихте достатъчно късмет, че спите с мен. Не само че слушате как хъркам, но сега ще тръгнете и ще ви убият с мен.

Напър се окашля и ме погледна с присвити очи.

— Разбира се, и ти можеш да дойдеш, ако искаш — казах.

Той кимна.

Веднага след полунощ тръгнахме бавно покрай реката. Някъде по средата между предните постове спрях и шепнешком им нахвърлих плана, после им магнах да тръгнат след мен, преди да са почнали да ми задават въпроси, на които не исках да отговарям и — по-важното — не исках да се замислят какво правят. Ако почнеха да мислят, нямаше да е добре за никого.

Лойош забеляза вражеските постове и ни преведе през тях. Не мисля, че някой от малката ми банда разбра какви точно ги върши Лойош — просто вървяха след мен. Така беше най-добре. След като

минахме през охраната, те трябваше да се скрият, докато двамата с Лойош намерим кухненската палатка. Снабдителните фургони бяха до нея — трапезария, което беше и добре, и лошо за целите ми. Кухненската се оказа на трийсетина крачки от реката, което беше добре.

„Е? Добре ли ги пазят?“

„Четирима пазачи, шефе. Обикалят надясно около фургоните и палатката. Искаш ли да пробваме същия номер като последния път? Много забавно беше“.

„Не. Твърде рисковано е, ще се сетят. И не искам да обсъждам представата ти за «забавно»“.

„Тогава какво?“

„Изчакваме“.

„Умно, шефе. Мислиш ли, че ако имах палци, щях да мога да измислям такива гениални планове?“

„Млъкни, Лойош“.

Върнах се при скритите си съратници и на мигащата мъждива светлина на вражеските лагерни огньове им посочих, че трябва само да поседим малко. Не можех да видя физиономиите им. Толкова по-добре.

Не беше нито топло, нито приятно, но те бяха свикнали да изчакват преди акция, както и аз, впрочем. Чакахме малко повече от два часа, докато сменят стражата, с което си осигурихме няколко часа до следващата смяна. Бях изучил движението им. А и нямаше проверяващ. Лойош каза: „Ако беше твоя операция, шефе, щеше да събереш всички подробности, преди да почнеш работа“.

„Ако беше моя операция, Лойош, щях да наема някой друг“.

Дадох знак на временното си отделение да остане на място и се приближих още малко до стражите. Извадих от наметалото си стреличка, изчаках часовият да ме подмине и я метнах в гърба му. Той изруга.

— Какво има? — попита някой.

— Нещо ме ухапа.

— Осите спят нощем.

— Е, успокой ме.

— Казвах само, че...

— Май трябва да потърся лекар — нещо почна да ми се гади.

— Да нямаш алергия?

— Не, доколкото знам. Какво ли може да хапе тука?

Не получи отговор, защото жената, с която говореше, вече беше изстинала. Най-малкото изстинала, може и да беше умряла, защото един удар по темето с твърдата дръжка на кама може да убие, дори да не си го искал. Случайностите на войната и прочие. А после, след като мъжът се присви и рухна на земята, за всеки случай забих стреличка и на жената — отровата на стреличката сигурно нямаше да я убие, но нямаше и да я накара да се почувства по-добре. Във всеки случай и двамата нямаше да се събудят скоро. Надявах се, че не съм ги убил — мразя да убивам хора, за които не са ми платили. Ако това беше джерегска операция, нямаше да стане така. Джерегските операции са по-чисти.

Е, добре, не ви трябват подробности. Погрижих се и за другите двама стражи и никого от тях не убих със сигурност, макар че може би ударих единия много лошо...

Върнах се при останалите и им магнах да тръгнат след мен.

Останалата част от работата предполагаше решение: кое от двете е по-безопасно и по-лесно — да подходим към водата или откъм водата? Едното беше по-бързо, другото — по-безопасно. Заложих на по-бързото. Бях напълно сигурен, че ще мога да изчезна в нощта, ако ме видят, но за приятелите си се съмнявах. Накарах ги да се съберат и прошепнах:

— Ако се вдигне тревога, тръгваме право към реката, зарязваме всичко и плуваме по течението колкото може по-бързо, разбрано? И не забравяйте да си свалите ботушите.

Кимнаха. Не мисля, че останаха доволни от перспективата. Влязохме в трапезарията и си свършихме работата там, което отне само няколко минути. През това време накарах Лойош да подуши фургоните, за да ми каже кои представляват интерес.

„Три са, шефе“.

„Добре се представяш“.

Излязох от палатката пръв и огледах наоколо въпреки уверенията на познайника ми, че всичко е чисто, после поведох малката си банда към фургоните и им посочих тия, дето ни трябваха. Тук беше малко по-светло и успях да видя, че са учудени как съм разбрал. Реших да не им казвам.

Изляхме газ и върху тях. Сега вече трябваше да се бърза, защото никой няма да ти обърне внимание, ако те зърне за миг как обикаляш из лагера все едно, че си тукашен, но миризмата на газ е силна и светва алармите на всеки.

Отне ни само около минута, докато полеем фургоните добре, след което дадох знак за оттегляне към нашия си лагер. Върт ме изгледа въпросително, в смисъл „Как ще ги подпалим?“ Усмихнах ѝ се и ги поведох.

Минахме през постовете без инцидент, след което Върт попита:

— Сега как ще ги запалиш оттук?

— О, де да знам. — Взех една пръчка, дръпнах от връзката си с Глобуса и я подпалих. — Ще измисля нещо. — След което я връчих на Лойош и той полетя в нощта.

Тримата зяпнаха смаяни. Мисля, че дотогава никой от тях не се беше досещал за интелигентността на Лойош. Само за по-весело ги преведох незабелязано през нашите постове.

След като се прибрахме, и тримата реагираха точно както трябваше да очаквам: смях на ръба на истерията, което беше малко плашещо в случая с Напър; а заедно с полуистерията — и едно необяснимо желание да продължаваме да мълчим, сякаш навикът за това се бе насадил за цял живот за няколкото напрегнати часа.

По едно време се укротиха и Елбър прошепна:

— Дано да ги обичат печени.

И всички отново избухнаха в кикот, запушили уста с шепи, за да не вдигат шум, от което, разбира се, ставаше още по-смешно. Усетих, че и аз се смея с тях, докато не ни предупредиха, че ако не престанем веднага, ще ни докладват. Напър, който чак се беше разревал от смях, се опита да прошепне нещо смешно точно по този въпрос, но не можа и се разсмя още по-силно.

Върт обаче въпреки цялата истерия не гореше от желание да ни докладват, затова ни махна да тръгнем с нея. Затича към реката, после свърна назад, в границите на лагера. Зачудих се какви са я прихванали, но въпросът скоро намери отговора си: трудно е да се хилиш истерично, когато си останал без дъх от бягане, и е трудно да бягаш, когато си останал без дъх от смях. След няколко минути спряхме да се смеем и Върт ни поведе обратно.

Наистина подейства. Аз поне заспах бързо, мисля, че останалите — също, и цялата случка приключи до закуската на другата сутрин, когато всички си взехме по един сухар и го загледахме.

— Да — рече Напър. — Днес са по-вкусни от вчера, не мислите ли?

Реших, че каквото и да се случи през следващите няколко часа, една шега от устата на Напър може да се смята за морална победа.

12.

МАЛКО ПЕРДАХ И НЯКОЛКО ЦИЦИНИ

Зяпането ни с Ори бе прекъснато от викове: викове на източняци, които ги колят. По-скоро писъци — при това писъци, неприличащи на обичайните ридания на ранените, защото в тях се долавяше ужас. Дори оттук можех да усетя присъствието на Чернопрът. На полето долу и вдясно от мен умираха източняци и моята страна печелеше; душите на моя вид изчезваха, поглъщаха ги, изпаряваха ги завинаги, унищожаваша ги; а моята страна печелеше сражението. Може да се каже, че изпитвах смесени чувства.

От друга страна, ако исках да се представя за парламентъор, това ме поставяше в по-силна позиция. Докато го обмислях, последва ново прекъсване, този път от страна на един тип, който си пробиваше с лакти път през почетната гвардия, за да се добере до Ори.

Точно в този момент всичко се ускори и се забави едновременно; в смисъл, че нещата започнаха да стават по-бързо, но като че ли разполагах с повече време да ги наблюдавам и да ги премислям, да претеглям възможности, да си отбелязвам опасности и да ме е страх.

— Я виж ти — казах. — Милорд Форния. Не очаквах да ви заваря тук.

Не изглеждаше по-благоразположен към мен от последния път, когато се срещнахме, което всъщност стана само на около четвърт миля от мястото, където стояхме в момента. Съвпадение, ако така ви харесва. На мен ужасно не ми харесваше. За миг си помислих дали да не го светна; причините да не го направя бяха безброй, в това число — че шансът да го убия беше минимален. Още по-малък беше шансът ми да се измъкна жив, и при това бях сигурен, че Мороулан нямаше да ми благодари. Но си го помислих все пак.

Ори си повтори репликата:

— Той е убиец. Убийте го.

— О, стига вече — отвърнах.

— Не — рече Форния. — Не е дошъл тук, за да ме убие. Колкото и да ме заплашва, Мороулан не би позволил такъв акт.

— Във война ли, милорд? По време на битка?

— От друга страна — продължи Форния, — не вярвам, че си парламентър. Мороулан не би изпратил източник за парламентър, точно както не би изпратил джерег да ме убие. Тъй че какво все пак си точно?

Воините ме гледаха втренчено; зад тях несъмнено гъмжеше от магьосници. Обърнах се и посочих към битката, която се вихреше вдясно от мен. Съвсем ясно виждах Мороулан, а около него, макар и отдалече — камари трупове. Или тела, да речем — не беше нужно да съм там, за да разбера, че са мъртви. Обърнах се отново към Форния.

— Приближават се. Мороулан и бригадата му. И Чернопрът.

Той не изглеждаше особено притеснен. Продължих:

— Мороулан не ме е изпратил да преговарям, нито да ви убивам. Изобщо не ме е изпращал. Сам реших да дойда тук.

— Виж ти. И какво, смяташ, че можеш да ме убиеш ли? Тук? Сега?

Защо не беше притеснен? Ако Чернопрът заплашваше мен, щях да се притесня. Щях да съм повече от притеснен. Щях да изпадна в ужас.

— Не — отвърнах му. — Или може би да. Бих могъл, но нямам намерение да опитвам.

Погледът му се плъзна към касапницата долу — вече бе много по-близо. Не изглеждаше притеснен.

— Тогава какво?

— Искам да спра тази касапница.

Той се изсмя късо.

— Наистина си станал войник. Войниците искат да спрат касапницата, откакто съществува тази професия.

Това го повярвах. Във всеки случай точно това беше единственото ми желание, откакто за първи път влязох в бой. Не, по-скоро втория път. Първия път бях твърде объркан. Втория път, на заранта след като изгорихме вражеските сухари, е битката, за която имам най-ясен спомен, както и най-голямото чувство на отвращение, поне до този момент. Всичко сякаш ставаше много бавно, с един много спретнат низ от образи, които се връзваха в паметта ми.

По това време инженерните, вместо да копаят ровове и да вдигат насипи, ни връчиха лопатите и ни изкомандваха да го правим ние. Помня, че пръстта беше мека и се копаеше лесно, факт, който инженерните ни напомняха непрекъснато. Въздухът беше сух — толкова сух, че раздираше гърлото — но студен. С онзи студ, от който те щипе всяка цицина или мазол. Надявах се, че няма да се бием, но очаквах да се бием и се оказах прав.

Тъй че копаехме дълбокия ров и трупахме пръстта, докато не стигна до гърдите ни, а дали тайнствената ни дейност през нощта имаше нещо общо с факта, че можахме да я свършим, преди да ни нападнат, не знам, но бих искал да мисля така. Кара ме да се чувствам полезен.

„Цокачът“ подаде сигнал „Търкане на лакти“, който означаваше да се строим, и го направихме, под командата на Раша. Връчиха ни по три копия, които забихме в земята пред нас. Раша имаше далекоглед и първата ѝ дума, след като огледа врага, който все още беше много далече, за да го види човек с просто око, беше:

— Конница. — После каза: — Предай за пиконосци. — И след малко: — Не. Остави. Престрояват се.

Тоя път Лойош не ми предложи да се скатая — вероятно не знаеше повече от мен защо предния път останах в строя, но беше решил, че няма полза, а аз бях също толкова решен да остана за този бой.

Раша продължи да оглежда редиците им, като от време на време махаше безцелно с лявата си ръка; предположих, че е някакво заклинание, с което искаше да контрира заклинанията, които врагът можеше да трупа срещу нас.

— Не е конница — каза Върт. — Късмет имаш — и този път няма да се биеш срещу своя вид.

— Това е добре — отвърнах, и то съвсем сериозно.

— И умно при това. Аз не бих пратила коне срещу ровове и насипи.

— А какво би пратила срещу нас?

— Е, във всеки случай не фаланга копиеносци — те не обичат рововете и мразят насипите. Бих казала конна пехота или тежка пехота, като последния път.

— Конна пехота?

— Препускат до рова кучите му синове, слизат и го минават. Могат да се приближат адски бързо, а конете ще ги пазят от копията, щом слязат. Защо питаш? След няколко минути ще разберем.

— Просто да убия времето.

— На мене да убивам ми дай — подхвърли Напър. Очите му блестяха и се беше озъбил. Поклатих глава.

— Май наистина ти харесва, а?

— Да. Както и на теб. Само че не искаш да си го признаеш.

— Конна пехота — обяви Раша.

— Позна — подхвърлих. — Е, и какво правим сега? Мислите ли, че капитанът ще извади нещо хитро от ръкава си?

— Нищо хитро не може да се направи тук, уви. Трябва само да задържим позицията. Сетра може да хвърли нещо по фланговете им, а може би — не. Зависи колко от силите ѝ са включени и, хм, от много неща, които няма откъде да знаем.

Изсумтях.

Краун, в другия край на редицата, извика:

— Пригответи се!

Извадих сабята си, прехвърлих я в лявата ръка и дръпнах едно от копията.

— Май наистина трябваше да си вземеш по-тежко оръжие — каза Елбър. Отново изсумтях. Върт подхвърли:

— Тоя път ще имаме късмет, ако ни остане време за две копия, преди да ни връхлетят.

— Да — съгласи се Елбър. Което значеше едно копие за мен.

— Цели се в конете! — извика Раша.

Смешно ми прозвуча: в какво друго можех да се целя? Фронтът им вече се виждаше съвсем ясно; изпъваше се по-дълъг от нашия, значи бяхме обкръжени от двете страни. Но това, естествено, не беше моя грижа. Тоя, дето командваше битката, трябваше да се погрижи да не ни обкръжат, а ако се издънеше, не беше моя грижа.

Моя грижа не беше, но ставаше въпрос за живота ми, нали така. Спомних си какво ми бе казал дядо — да вярвам на офицерите си дори ако не вдъхват доверие. Ръката ми изтръпна от стискането на копието и се постарах да я отпусна.

Не бях свикнал с това. Аналогичните ситуации в дома Джерег просто не бяха аналогични.

„Знаеш ли, Лойош, май не държа много да правя кариера в армията“.

Отговорът, който се канеше да ми избълва, се замъгли от нечия намеса в главата ми. Цяла минута ми отне, докато се сетя какво е, после разбрах, че е Крейгар, избрал точно този момент да се свърже с мен.

„Какво има, Крейгар?“

„Не че е толкова важно, Влад, но...“

„Зарежи го тогава, в името на Вийра. Малко съм зает в момента“.

„Ясно. Ще се свържа след малко“.

Погледнах отново напред. Срещу нас върхлитаха коне. Раша извика:

— Пригответи копията!

Всички се приготвихме за мятане; аз се приготвих да изчакам, докато получа поне някакъв малък шанс да улуча нещо. Чудех се някак разсеяно дали този път ще мога да проследя траекторията на копието си, след като излети от ръката ми. Чудех се дали...

— Хвърляй! — извика Раша и небето отново потъмня.

Изчаках миг, после метнах копието, моментално забравих, че искам да видя къде ще стигне, и прехвърлих сабята в дясната си ръка.

Чуха се писъци, а някой зарева с цяло гърло:

— Магия! Пази се!

Пуснах Маготрепача да падне в ръката ми и забелязах, че ужасно много коне се гърчат по земята. Отначало помислих, че някой е опънал жица, след това осъзнах, че са нападали от копията, и се зачудих защо сам не се сетих да опъна жица или някой друг поне да се беше сетил, а после някакъв тип изпълзя от рова точно под мен, тъй че забих сабята в шията му и го върнах долу.

Имаше викове и писъци, и трясък на мечове, но всичко се сля сякаш в безшумен шум и помня, че ме обзе илюзията, че съм в собствената си вселена, без никакви посоки освен напред; всичко от двете ми страни беше проблем на някой друг. Беше странно и също така странно беше с колко време разполагах да мисля, да наблюдавам, да съставям планове и да действам. Някой залитна, изваден от равновесие, сякаш нещо го бутна отзад, и помня, че успях да избира целта си, да я изчакам да ми влезе в обсег и да я поразя. После се появи някаква ръка и я посякох, а след това прихванах с Маготрепача

някакво заклинание, не знам как го бях засякъл. После ми излязоха двама наведнъж и единия го пернах хубаво със сабята през краката, а другият замахна към мен. Измъкнах се странично, като задържах сабята под остър ъгъл — помня дори, че пресметнах ъгъла, за да не се счупи — и след като отклоних удара, намушках противника си в корема. Той залитна напред, тъй че пуснах една кама в ръката си от левия ръкав, забих я в гърлото му, докато падаше по гръб, и си прибрах Маготрепача от гърдите му, където беше паднал.

Обърсах чело и Маготрепача се повлече пред очите ми. Златните му брънки вече бяха малки — не се съмнявах, че това означава нещо. Зачаках следващия да се опита да се промуши покрай мен, но следващ нямаше — атаката беше приключила.

Стоях като дърво и се оглеждах за рани, докато Лойош не каза: „Отпусни, шефе. Нямаш и драскотина“.

„Добре“.

После потърсих с очи приятелите си по палатка. Върт беше паднала на колене, дишаше тежко, но не забелязах да ѝ тече кръв. Напър се беше подпрял с една ръка на насипа, в другата държеше меча си и се беше вторачил в отстъпващите врагове. Останах с впечатлението, че му се ще да се върнат. Елбър седеше на земята ухилен, клатеше глава и беше стиснал лявата си ръка с дясната. Видя, че го гледам, и измърмори, но не сърдито, а по-скоро все едно, че обсъждаше времето.

— Кучи син! Изкълчи ми рамото.

— Следващия път — обади се задъхано Върт — гледай да ги посечеш, вместо да ги мяташ насам-натам. Така няма да бързат много да изпълзят отново.

— Ще го имам предвид — отвърна той.

Погледнах я въпросително, но не ми предложиха подробности. След малко пристигна хирургът. Отдалечих се, защото не обичам да гледам хирурзи, лекари и знахари, чиято работа е да развалят онова, в чието правене съм толкова добър.

Някъде по това време дойде и Раша и нареди на онези от нас, които нямахме нужда от грижите на хирурга, да приберем копията и да гледаме да са здрави, което е по-скоро затъпяващо, отколкото отпускащо след бой.

Изглежда, не бяхме най-закъсалите в сражението — на някои места касапницата се бе оказала много по-жестока, а горе кръжаха джереги — нормални на ръст. Понякога някой се спускаше много близо и го замерваха било с камък, било с копие.

„Лойош, защо толкова мразят джерегите, а тебе толкова те обичат?“

„Сигурно заради характера ми, шефе!“

„Мда. Това трябва да е“.

Докато се върна, трупове бяха струпани грижливо, тежко пострадалите ги нямаше, а за леко пострадалите общо взето се бяха погрижили. Напър беше надвил бойната си ярост и отново приличаше на себе си.

— Трябва да нападнем — каза той кисело.

— Добра идея — отвърна му Върт. — Превъзхождат ни само три към две.

— Все едно — измърмори Напър.

— И да изоставим защитата си? Само заради нея оцеляхме.

— Все едно.

— А може да хвърлят срещу нас и фаланга копиеносци.

— Хм. Това — да.

— Какво е фаланга копиеносци? — попитах.

— Част, предназначена специално да ликвидира части като нашата.

— О!

— Представи си здрава стена от много големи щитове, с редици стърчащи от тях копия, а тези зад тях, които дори не са изложени на опасност, бутат предните към теб.

— Ясно. Е, не съвсем, но не съм убеден, че искам да го видя на живо.

— Била съм се с такава фаланга. Не е голямо удоволствие. Сигурно нямаше да съм тук, ако не бяхме получили помощ.

— Каква помощ?

— Не обичат да ги удрят по фланга, когато се бият във фронт. Особено когато е тежка конница.

— Имаме ли тежка конница?

— Сигурно. Все пак бих я пропуснала тази битка.

— Добре. Няма да я поръчвам тогава.

— Благодаря. Което ми напомни нещо. Онази работа снощи...

— Какво по-точно?

— Ти да не си...

Усилието да се измъкна от поредния въпрос ми беше спестено от барабана, който отново ни нареди да се строим за отбрана.

— Пак идват — каза Раша.

— Мамка им!

Напър се надигна и тръгна към насипа, с блеснали очи.

— Пак конна пехота — каза Раша. — Пригответи копията.

Няма нужда да ви разправам за втората атака, нито за третата. Мнозина умряха, ние оцеляхме. Върт я прободоха в левия крак, но не беше кой знае какво, аз получих цицина на челото, при което за малко щях да падна и сигурно щеше да е фатално, ако в този момент не бях налетял на противника си — беше жена. Перна ме добре, но с плоското на меча. Нещата се поразмътиха и не знам какво стана с нея, но после всичко свърши и докато чакахме четвъртата атака, получихме заповед за оттегляне. На Напър не му хареса, на мен — много.

Раша дойде и ми връчи ново кепе, тъй като старото си го бях изгубил в боя, а Върт, която куцукаше до мен, заяви, че превръзката на челото ми ми придавала вид на истински воин. Отвърнах с няколко не особено прилични изрази.

„Лойош, само искам да знаеш, просто за да разполага познайникът ми с пълна информация, че кракът ме боли“.

„Според мен хитруваш, шефе. Всички останали трябва или да търпят, без да мърморят, или да ги знаят като мърморковци. А ти мърмориш така, че никой да не разбере“.

„Защото предвидливо дойдох с един, който с охота слуша мърморения“.

„Тази работа е нова за мен. Ще получа ли повишение?“

„Току-що ти удвоих заплатата“.

Същия ден тръгнахме късно и за моя радост спряхме рано, поставихме постове и се настанихме във вдигнатия набързо, но добре организиран лагер. Предполагам и че зад изкуството да се вдига организиран лагер стои цяла теория. Може би беше защото Краун бе толкова добър — не знам.

Назначиха ме втора смяна патрул, със съмнителното удоволствие да спя няма и четири часа, да пазя още четири и после да дремна още час и половина, преди да трябва да ставам. През нощта не ни атакуваха, което ме учуди. Всъщност зачудих се защо ние никога не атакуваме нощем. Зачудих се дали не е нещо като споразумение между драконите, както в джерег не могат да те убият в дома ти или пред семейството ти.

Оказа се, че не е така, а е въпрос на стратегия и на военно изкуство, от което и сега нищо не разбирам, а тогава — още по-малко. Виждате ли, не знам защо си бях създад представата, че доброто пълководство има много общо с ръководенето на бизнеса и че има голяма прилика между бойните тактики и например планирането на убийство. По-късно разбрах, че греша. О, в най-общи линии прилика има, разбира се, но не особено съдържателна. Докато си говорех със Сетра Лавоуд за Стената при Гробницата на Барит и свързаната с нея кампания, я попитах:

— Виж, ти имаш тази репутация, нали? В смисъл, на велик пълководец. Била си Главнокомандващ на Империята не знам си колко пъти и...

— И какво?

Трябваше да си подбирам думите. Трудно е да кажеш на най-могъщата магьосница и може би най-великия генерал в историята, че не си особено впечатлен от начина, по който си върши работата. Току-виж се засегнала. След като изломотих нещо несвързано, най-сетне казах:

— Не знам. Просто през цялото време, докато вървах насам-натам, изчаквах, промъквах се, биех се и отново тръгвах нанякъде, все очаквах, че ще направиш някаква гениална маневра, ще нанесеш някой съкрушителен удар или ще извъртиш някакъв трик, нещо такова.

— Ти колко трика използваш в работата си?

— Аз ли? Готов съм да използвам трикове всеки път, когато номерът може да мине.

— Аз също — каза Сетра.

— Но обикновено не го правиш?

— Триковете, хитрините, лъжливите атаки, нощните атаки, всички те вършат по-добра работа, ако са в малък мащаб. Една част, рота например, не повече. Ако включиш нещо по-голямо, рисковете от

лоша комуникация и грешки стават по-големи. И винаги има по-голям риск за грешка при атака, отколкото при защита, дори в най-простите операции, тъй че ако добавиш и някоя хитрост, става още по-лошо. Това е една от причините да предпочитам отбраната, когато е възможно.

— Затова ли държахме позиции и след това се оттегляхме, след като сме победили?

— Онези малки сблъсъци, за които говориш...

— Малки сблъсъци?!

— Добре, Влад. Онези битки, които спечелихте, всъщност нямаше да ги спечелите, ако бяхте оставали. Форния нямаше да атакува, ако не беше съвсем сигурен, че рано или късно ще превземе позициите ви. Трябваше непрекъснато да го притегляме след себе си.

— Това минава за хитрост, така ли?

— Може би. Само дето той знаеше много добре какво правя, разбира се.

— Тогава защо игра твоята игра?

— Защото и той искаше същото. Искаше да се опита да подмине предните ни позиции, за да може да раздели силите ни, което щеше да ме постави в много неудобно положение. Беше като надбягване, ако сравнението ти харесва. Аз трябваше да го задържа достатъчно, за да могат всичките ни сили да се изнесат на позиции; той трябваше да пробие и да ни раздели, за да не можем да се съединим. След което, разбира се, идва голямото, решителното сражение. Колкото и да планираш, не можеш да си сигурен в нищо, преди армиите да се срещнат и да го решат. Дори позицията ти да изглежда идеална на хартия или да изглежда съвсем неудържима, не знаеш нищо, преди някой да подаде сигнал за атака и боят да почне и да свърши.

— Ясно. — Помъчих се да формулирам следващия въпрос, но се отказах, защото тя вече се бе досетила.

— Причината да успявам толкова е в това, че обръщам внимание на подробностите. Колкото по-малко подробности пропуснеш, толкова по-голям е шансът ти за успех.

— Добре, това наистина прилича на професионалното убийство. Или така поне съм чувал.

— Не се съмнявам. Това означава винаги да си оставяш отворени врати за отстъпление и за комуникации и винаги да си сигурен, че ще

можеш да нахраниш и напоиш бойците си, къде ще се спрат на лагер и какъв терен ще преминават във всеки един момент, и да познаваш характера на офицерите си, кои са техните качества и слабости, и колко значение да придадеш на разузнавателните сведения, и докъде да стигнеш и къде да спреш в една конкретна победа, и как да спасиш колкото може повече при едно поражение, и прочие, и прочие. Подробностите — дребните неща, които водят до мир при твоите условия, а не при условията на врага.

— Водят до мир?

— Мирът е целта на всяка война. Не го ли знаеше?

— Ами...

— Стига, Влад. Докато има мир, не си победил. В смисъл, не си постигнал целите си. От друга страна, струва си да не забравя човек, че докато има мир, също така не си и загубил.

— Никога не съм гледал на войната по този начин.

— Не ти се е налагало.

— Всъщност да.

— Другата причина да успявам, според мен, е това, че съм много агресивна. И репутацията помага, разбира се. Мислят за мен като за велик пълководец, което кара врага да не смее да бъде агресивен, което ме прави велик пълководец. — Изсмия се късо. — Но обичайният ми подход е да дам на противника всички възможности да направи грешка, а после да го накажа. Най-голямата грешка може би е да не си достатъчно агресивен — тази грешка не я допускам никога.

— Агресивна в отбраната?

— Разбира се, Влад. В края на краищата винаги отбраняващият се е този, който започва войната.

— Моля? В такъв случай Форния е този, който започна войната с Мороулан, така ли?

— Естествено. Той беше отбраняващият се и точно затова беше нужно толкова голямо усилие да го принудим да атакува.

Поклатих глава.

— Не разбирам как така отбраняващият се започва войната.

— Не е толкова сложно. Нападащият не иска война. Той иска да завладее. Ако отбраняващият се просто му го позволи, няма да има война.

— Тъж... Сетра, струва ми се, че логиката ти нещо е объркана.

— Не е. Противоречи на интуицията, но не е.

Премислих всичко това, припомних си битките, отстъпленията и походите и въздъгнах.

— Убийството е по-лесна работа. Поне така съм чувал.

Тя се усмихна и не ми отговори.

Но както вече казах, това беше чак след месеци. А тогава просто си седях в лагера с всички останали, давах наряд в дневни и нощни патрули, извършвах преходи и мърморех. За този период от живота си мисля като за „дългия поход“, макар да ми е ясно, че изобщо не беше дълъг по ничии мерки, освен по собствените ми. Не знам точно накъде вървахме — все още си мисля да намеря карта и да проследя маршрута, — но обикновено Източната река се падаше вляво от нас и винаги Източните планини бяха вдясно, и вървахме все на север; а после, един ден, без никаква явна причина изведнъж обърнахме обратно на юг, почти по собствените си следи. Това като че ли на никой освен на мен не му се стори дразнещо, но аз се ядосах колкото за всички останали. Забележките ми по този повод се приемаха със свивания на рамене и учудени погледи, тъй че престанах да говоря за това.

Климатът общо взето си оставаше сух и студен. Със студа как да е, защото вървенето ме стопляше, но се уверих, че засухата не е чак толкова по-добра от дъжда, защото сега минавахме през район, който от много време не беше виждал дъжд, и щом излезехме на път, което ставаше почти винаги, бойците отпред вдигаха прах, която трябваше да гълтаме през целия ден. Толкова гъста прах, че крачиш напред, нахлупил кепето си до ушите, и се мъчиш да държиш устата си затворена, но не можеш, защото носят ти е запушен. Някои от приятелите ми си бяха покрили устата и носовете с кърпи; и аз го пробвах, но дишането беше още по-трудно и се отказах. От време на време някой спретваше лек ветреца, колкото да ни облекчи за минута-две, но не можехме да продължим цял ден без по-трайна работа с времето, което беше изрично забранено от капитана — щяло да попречи на „стратегическите цели на бригадата“.

Доколкото имаше възбуждащи моменти, идваха главно от набезите на врага, обикновено по кервана на обоза, който се тътреше на няколко мили назад. Научавахме за тях, защото изведнъж ни

заповядваха да спрем, да заемем бойни позиции, после да изчакаме и отново да се строим в походна колона и да продължим.

След това един ден рязко завихме с гръб към реката и поехме към планините. Тогава чак започнах да изпитвам усещане за нещо спешно, или цел беше може би по-точната дума, но не знам от какво произлизаше. Изкачвахме се все по-високо и ставаше все по-студено, а Източните планини се извисяваха около нас все по-големи. Един определен връх като че ли беше крайната ни цел — много висок ръждивочервен връх, по който сякаш нямаше никаква растителност. Една вечер, преди да се стъмни съвсем, спряхме на няколко мили от него и видях колко е стръмен — като че ли се издигаше вертикално направо от земята и се губеше в небесната пелена.

Смешното беше, че го разпознах едва на другия ден, когато след двучасов преход стигнахме до подножието му и Лойош се сви под наметалото ми и изписука жално, а аз се огледах и казах:

— Проклет да съм!

— Тогава се пази да не те убият — подхвърли Върт. — Сега пък какво има?

— Знам къде сме.

— Браво. И къде сме?

— Онази скала там е Гробницата на Барит.

Тя кимна и се огледа: няколко разпръснати хълма, на югозапад плоска равнина, покрита с камъни и ниска трева, а зад нея — висок хълм. Изведнъж си представих воини на всички тези хълмове и други, връхлитащи през равнината.

— Много хубав терен за битка — каза Върт.

13. ВОЙНИШКА ЯХНИЯ

Само допреди няколко кратки минути приближаващата се битка беше ужасяваща. Сега вече беше и шумна. Изпитвах ужасно усещане за спешност, по-точно, че трябва веднага да направя нещо, но само си стоях, както и Форния. С което постигнах едно — дадох си време да помисля. Какво постигаше Форния, като не правеше нищо? Защо позволяваше на мен, врага, да си стоя пред него ей така?

И той ли отлагаше? Ако да, защо? Единственото, което можеше да иска, беше битката да се приближи към него, а това какво щеше да му донесе! Цял свят бях готов да дам, за да разбере какво се върти в ума му. Искаше ми се да...

Проверих бързо. Да, телепортна преграда наистина имаше. Но все пак може би...

Време. Трябваше ми време. Трябваше ми време, за да разбере защо на Форния му трябва време. Е, добре, може би беше готов да ми го даде.

— Какво ще направиш, като дойдат тук? — подхвърлих.

— Ще видиш.

— Очакваш ли, че ще стоя тук и ще чакам?

— Твоя работа.

„Крейгар!“

„Влад?“

„Крейгар, трябва ми Деймар. Веднага“.

„Деймар ли?“

„Веднага!“

„Ъъ... как да...?“

„Давам ти координатите, предаваш ги на Деймар и го предупреждаваш, че има телепортна преграда“.

„Как може да mine през телепортна преграда?“

„Проклет да съм, ако знам. Но той каза, че...“

„Да, може и да успее. Разбирам, че е спешно“.

„Може и така да се каже, да“.

„Ще видя какво мога да направя“.

„Побързай“.

Да. Деймар. Той може би щеше да ми помогне. Не се радвах кой знае колко, че го виках — това, което бе направил при последната ни среща, не беше никак забавно. Стана преди... Какво?! Само преди две недели? Или по-малко? Невъзможно. През това време се бих в три сражения, обиколих в поход половината свят през дъжд, кал и прах и дойдох тук, точно на това място — при Стената при Гробницата на Барит.

Отначало нищо не показваше, че спирането ни тук е с нещо по-различно от другите ни временни спирания, освен очевидния факт, че бяхме спрели рано през деня. Но нямаше никаква припряност с вдигане на отбранителни съоръжения, нито някакъв признак, че трябва да задържим позицията срещу вражеска атака. По-късно разбрах, че е станало, защото според първоначалния план е трябвало да бъдем част от масирана атака срещу част от армията на Форния, но това се променило, след като Сетра в последната минута разбрала как Форния е развърнал силите си.

„Развърнал“. Военна дума. Научих я от Сетра. Трябва да я пробутам някой път на Крейгар, просто за да видя реакцията му.

Върт и Елбър ровеха дупка за огнището, а двамата с Напър вдигахме палатката.

— Няма дърва — каза Елбър.

— И какво? Ще мръзнем ли сега? — попитах.

Не ми обърнаха внимание. Върт каза:

— Фургоните трябва да дойдат до час-два.

Погледнах Напър.

— Въглища — обясни той.

Почувствах се тъпо и замълчах.

Минахме през ритуалите с вдигането на лагера, но непрекъснато поглеждах към върха, който се издигаше и се губеше в пепелявото небе. Понякога от висините се спускаха гигантски джереги и Лойош се свиваше под наметалото ми. Стената бе посветена на паметта на Барит и докато съществуваше, щеше да напомня за него, щом човек я види или дори само я спомене. Спомних си за срещата ни. Дали някой тепърва щеше да спомене Стената? Щеше ли да го интересува?

Изглеждаше срамно, да не кажа иронично, че няма да знае, че на паметта му е посветен такъв грандиозен монумент.

От друга страна, не ми беше допаднал особено.

След три часа огънят вече гореше и водата в казана кипваше. Елбър забърка нещо, което нарече „войнишка яхния“ — включваше много натрошени във вряла вода сухари с всичко останало от порционите ни и щеше да е отвратително, ако не беше добавил малко босилек, меласа, гъби и люто орехче, което извади не знам откъде, и гозбата си беше съвсем добра: цял ден му пяхме възхвали.

Патрула си го отбихме рано вечерта, тъй че можехме да поспим добре, а патрулният наряд не показваше, че врагът е наблизо. На другия ден няколко души от ротата очертаха игрално поле, навиха въже около един кръгъл камък за топка и завъртяха една хубава игра, а ние стояхме наоколо, ревахме окуражително и сипехме псувни. Раните бяха не толкова тежки като при бой, но достатъчно лоши, та Краун да ни се развика и ротният лекар да ни запсува. Аз обаче твърдо реших да не влизам в честен бой с Дортмонд. Все едно де, нямах намерение да влизам в честен бой с никого. Като се стъмни, хвърлихме и камъчетата Сянг, а един извади тръстикова флейта, цяла тайфа около него подхвана мръсни песни, а Елбър отново спретна „войнишка яхния“.

После намерих Раша, Върт, Дън и Елбър — стояха и гледаха хълмовете отвъд равното поле.

— Там ще е — говореше Раша. — Ще се развърнат между онези хълмове, Дориан и Смоукър, ще ги овладеят и ще ни задържат оттам.

— Ако се бием тук — уточни Елбър.

— Е, да — каза Раша. — Но сержантът с нищо не показва, че ще ходим някъде.

— Мисля, че ще е тук — каза Върт. — Само дето не разбирам защо ние не захемме позиции на хълмовете.

— Ти си експертът — каза Раша. — Какво мислиш?

— Мисля, че единственото, което може да задържи алчните ръчички на капитана от онези хълмове, са заповеди отгоре.

— Правилно.

— Чула ли си за това? — намеси се Дън. — Имаме ли изрични заповеди за тях?

— Само слух, но точно това чух.

— Но защо?

Раша погледна Върт и тя кимна и каза:

— За да ги предизвикаме за атака. По същата причина не вдигнахме насипи. Сетра иска да ни атакуват и го прави колкото може по-съблазняващо.

— А те ще се хванат ли? — попитах.

— Не е въпросът дали ще се хванат. Ще разберат как сме се разположили. Щом им предлагаме благоприятни условия за бой, ще го приемат.

— Но тогава условията няма да са благоприятни за нас.

— Не е толкова просто — каза Върт.

— Е, не се опитвай да ми обясняваш.

Отдалечих се. Денят бе твърде хубав, за да мисля за боеве. Покрай стръмнината духаше вятър и носеше хладен въздух, но все още не беше студено и беше сухо, и дори не беше ужасно прашно. Спрях се при Дортмонд, пак седнал в стола си, изпънал крака и запалил лулата. Той отвори едно око и избоботи:

— А, източникът, който се бие като дракон. Вино?

— С удоволствие.

Той извади красиво резбован дървен бокал от платнената торба до краката си, вдигна бутилката и ми я подаде. Опитах. Не беше вино — беше бренди: още по-добре, мен ако питаха.

— За войнишкия живот — каза Дортмонд.

Не държах да пия точно за това, но да пия държах, тъй че вдигнах чашата, отпих и попитах:

— Как го намираш това?

— Интендантът е мой човек, а и на някои снабдители съм правил разни услуги. Винаги ще се намери малко свободно място в обоза.

Отпих пак. Лойош, който прехвърчаше наоколо и събираше трохи храна, дойде и кацна на рамото ми. Дортмонд го изгледа. Попитах го:

— И ти ли вярваш, че носи късмет?

— Ами да. Защо не? През цялата кампания имахме късмет, нали?

— Тъй ли?

— Добре де, не си ли жив?

— Не съм проверявал напоследък.

Той се въздържа от неизбежните остроумия и ми наля още бренди, като пак го нарече „вино“.

— Според мен в тая кампания общо взето ни върви. — Бръкна отново в торбата, извади самун хляб и голяма буца сирене, отчупи и от двете и ми подаде парчетата. Сиренето беше сиво и кораво, много солено и добро. Хлябът беше клисав, но не плесенясал и много, много по-вкусен от сухарите. Той отчупи още една бучка сирене, вдигна я и Лойош литна и я взе с нокът. Държеше я деликатно, докато се хранеше. Гледах го как яде: клъвне, сдъвче, преглътне, избърше си устата с крило. Беше доста по-цивилизован от мен.

— Късмет — каза Дортмонд.

„Прилошава ми, Лойош“.

„Сиренцето е добро, шефе“.

— Е, а ти какво ще правиш, като свърши кампанията? — попитах.

— Аз ли? — учуди се Дортмонд. — Ще ида да се бия в друга.

— Но защо, по дяволите?

— Защото ми харесва.

— Не търсиш ли повишение?

— Не. Добре си ми е така.

— А ако те халосат по главата в някоя от тези битки?

Той затвори очи и килна глава на една страна.

— Хитрееш, а?

— Просто съм любопитен.

Той сви рамене.

— Е, всеки ще умре някога.

— Това съм го чувал. Не ми се струва добра причина да си го търсиш.

— Още сирене?

Приех. След малко при нас дойде някаква жена, непозната. Дортмонд ѝ даде сирене и бренди. Схванах намека и побързах да се разкарам. При палатката ни намерих Напър, който се навъси, сигурно само заради принципа, и рече:

— Няма ли да ходим пак на някоя от твоите експедиции?

— Що, хареса ли ти?

— Да.

— Не знам. Може би. Знаеш ли...

— Какво?

— Чудил ли си се някога за какво е всичко това?

- Кое, войната ли? Защо, ти знаеш ли?
— Да. Донякъде.
— Е, за какво е?
— Форния открадна нещо, на което Мороулан държи.
— Изглежда логично. Трябва да го откраднем обратно, нали?
— Съмнявам се, че ще е толкова просто.
— Сигурно си прав.

Помислих си нещо, но го премълчах, „Пък и това ще сложи край на войната, а на теб няма да ти хареса“. След което си помислих: „Да, това наистина ще сложи край на войната. Може би трябва да го направя“.

„Да бе, шефе. Проста работа“.

„Мда. Но може да се окаже възможно“.

„Как?“

„Ако ни дадат решително сражение, Форния ще е там, а ако Форния е там, значи и мечът ще е там“.

„Ми да. Просто отиваме и го взимаме“.

„Не знам, Лойош. Може пък...“

„Може пък най-после да си докараш смъртта, шефе“.

„Всеки ще умре някога“.

„Ха!“

„А и сигурно ще е по-безопасно, отколкото да стоя в центъра на битката“.

Затапих го — повече не се обади.

Събраха се Дън, Тибс, Върт, Елбър и Раша, насядахме и заслушах разказите им, повечето смешни и не много ласкателни за офицерите, за различни предишни кампании. Раша отново обяви наряда, изкарах го и си легнах.

Беше един от най-приятните дни в живота ми.

На заранта дойде един конен ескадрон и вдигна лагер наблизко; видяхме към нас да се придвижва и още пехота. Познах Алийра — яздеше пъстър кон покрай пешата колона. Зачудих се дали се сеца колко мразят крачещите до нея прахта, която вдига. Устроица се западно от нас.

С пристигането им нещата бързо се промениха. Нищо драстично, но не можеше да се сбърка. Жестовите станаха по-отсечени, отдаването на чест — по-често, сякаш за да се покаже добра форма пред запасняците. Побратимяване между корпусите нямаше.

Късно следобед се пръсна мълвата, че е пристигнала Сетра Лавоуд — Елбър твърдеше, че я видял лично. Скоро след „вечерята“ до палатката ни дойде някакъв непознат младок, Господар на дракони, и каза да го последвам. Върт ме погледна с любопитство. Свих рамене, прибрах Лойош от поредната му уборка и тръгнахме.

Прекосихме лагера и нагазихме в бивака на мобилизираните. Опитах се да забележа някакви разлики между нашия и техния, но нямаше кой знае какво; освен че бяха повече от текла, отколкото от дракон, разбира се, и че бяха определено доста повече от нас. Но използваха същите походни столчета като нас, а късчетата от разговори, които улавях, като че ли бяха същите, а и израженията им не се различаваха много от тези в нашия лагер. Обяснете си го както искате.

В другия край имаше голяма палатка-павилион и точно натам ме упъти безименният ми придружител. Отметнах платницето и чух гласа на Сетра — покани ме да вляза. Влязох и ми посочиха стол между Мороулан и Алийра — между другото, не беше ужасно удобно място. Сетра и Некромантката седяха срещу мен. Явно бях прекъснал някакъв спор: Алийра се беше запенила и още малко от устата ѝ щяха да захвърчат слюнки; Сетра беше свъсила чело, а Мороулан поглеждаше към братовчедка си все едно че е някаква неидентифицирана твар, случайно попаднала в супата му. Некромантката все едно, че я нямаше — зачудих се за какво ли си мисли и веднага реших, че предпочитам да не знам.

— Е, Влад — каза Мороулан, след като седнах и отпих глътка лошо вино. — Харесва ли ти войнишкият живот?

Свих рамене.

— На Лойош му харесва повече, отколкото на мен.

— Чух, че в ротата ти са го осиновили като талисман.

— И е станал неизлечимо самодоволен.

„Хайде сега, шефе. Не е честно“.

„Истината никога не е честна, Лойош“.

— Казаха ми, че си свършил много добра работа — подхвърли Сетра.

— Да бе. То пък една полза.

— Смятам, че има полза — каза Мороулан.

— Може би. Не знам. Не ми е много ясно как се вмести малката ни рота във всичко, което става.

— Ти спаси живота на много хора в ротата ви.

— Това добре, но никоя от тези битки не беше решаваща.

— Следващата ще е — подчерта Сетра.

Преглътнах го някак и попитах:

— Значи си готова?

— Надявам се. Но по-важното е, че Форния е готов. Той трябва да се спре и да ни окаже отпор някъде, а това място има символично значение. Не може да го подмине.

— Символично значение — повторих.

Сетра ми отвърна с полуусмивка.

— Хайде не започвай пак. Освен това е и с голяма стратегическа важност — от негова гледна точка, ние сме притиснати в планините и...

— От негова гледна точка?

— Имаме пътища за отстъпление, Влад. На север. Нека това да си остане моя грижа.

— Извинявай.

— Тъй или иначе, за него мястото е добро за спечелване на битката. Той ще се бие тук. Длъжен е. Оттук мога да навляза направо в ядрото на владението му. Освен това, ако успее да ни задържи за няколко дни, насам идва друг негов дивизион.

— Нима?

— Изпратил е третия си дивизион да заобиколи от другата страна на Ченгри, за да ме откъсне от снабдителната база.

— Не изглежда добре.

— Е, ако ни отцепи тук за три-четири дни, наистина няма да е добре. Ще започнете да гладувате. Но не мисля да се задържам толкова. Смятам да пробия през силите му, докато имам числено превъзходство. Той знае това. Ще се сражава тук.

— Вярвам ти. Какво точно се иска от мене?

— Искаме — каза Мороулан, — или по-точно аз искам точно това, което каза, че не би направил, още когато започна всичко. Искам да вземеш оня меч от Форния.

— Колко странно. Точно за това си мислех преди малко.

— Все пак не ми харесва — заяви Алийра, явно в продължение на спора, чието начало бях пропуснал. — Ако ще го правим това, защо не стигнем до края? Просто да наемем крадец и да се приключи.

— Първо, не познаваме крадци — каза Сетра.

— Влад може да ни свърже с някой.

— Второ — добави Мороулан, — така няма да се постигне онова, което целя. Не ми е нужен просто мечът. Моят си е съвсем добър. — И потупа дръжката на Чернопрът. — Искам да му бъде отнет.

— Искаш да го унизиш — каза Алийра.

— Наречи го поражение. При това — поражение на всички равнища. Военно, и с това, че ще загуби самия предмет, станал повод за войната.

— Ако го победиш — намесих се и аз, само колкото да се включа в дискусията — той няма ли да ти го отстъпи?

— Военното поражение не е въпрос на „всичко или нищо“ — обясни Сетра. — Убедена съм, че мога да нанеса решително поражение на армията му. Това не означава, че той ще остане безсилен, нито че ще е принуден да предаде всичките си сили. За да стане това, ще е нужна много по-мощна кампания от тази, много по-скъпа във всяко отношение, по-рискована и с опасност от имперска намеса.

— Обсъждаме го вече от доста време — каза Мороулан. — И не можем да му позволим да притежава меча, тъй че трябва да му го отнемем. След като му го отнемем, трябва да му пуснем кръв, иначе ще се опита да си го върне. Така че трябва да му го вземем и в същото време да му разкъравим носа.

— И искаш да го взема аз.

— Ако желаш.

— Защо не? Как предлагаш да го направя? Подозирам, че промъкването в палатката му нощем ще е по-сложно от другите пакости, дето ги направихме, а и честно казано, нямам нужното образование и тренировка за крадец.

— Да — каза Мороулан. — А и това бездруго няма да постигне желаното. Трябва да му го вземем по време на битката.

— Моля?! Защо?

— Защото не знам как бихме могли да го направим след битката. Той няма да се остави беззащитен; ще се оттегли, сигурно ще се прибере в дома си и тогава наистина ще трябва да наемем крадец, за да му го вземем.

— Идеята може би не е чак толкова лоша.

— Аз не наемам крадци.

— Не ми ли предложи току-що да открадна нещо?

— Да му го отнемеш по време на битка, да. Ние не одобряваме и убийствата, но прицелът в старши офицери по време на бой не само е допустим, но и препоръчителен.

— Разликата е твърде сложна за мен, Мороулан. Аз съм най-обикновен черноработник, джерег. Но какво ще кажеш за преди битката?

— Ако направиш това, няма да има битка, Влад. Той ще се отдръпне, ще се престрои и ще предприеме своя кампания, за да си го върне, може би след години.

Поклатих глава.

— И как си представяте, че ще тръгна за това нещо, докато се бием? Как изобщо ще го намеря, да оставим настрана въпроса как ще стигна до него?

Сетра се намеси.

— Първо, ще поставим ротата ти на такава позиция, че да си колкото може по-близо до командния му център.

Зачудих се как ли ще се почувства Върт, ако разбере как пълководецът ѝ решава реда на битката. Реших да не ѝ казвам.

— Все още не виждам как ще се измъкна от сражението, ще стигна чак до командния им пост, ще намеря Форния и ще му свия оръжието.

— И аз — каза Алийра. — Смятам, че цялата тази идея е идиотска.

— Колкото до „свиването“ на оръжието, както казах преди малко, прицелът в старши офицери е приета тактика — заяви Мороулан.

— Значи вече искаш да го убия?

— Ако се наложи.

Поклатих глава.

— Ако исках да го убия, Мороулан, вече щях да съм го направил. Преди дни. Не ми е ясно...

— Няма да си сам — прекъсна ме той.

— Тъй ли?

— Ако ти трябва помощ, мога да ти осигуря толкова подчинени, колкото пожелаеш.

— Това вече е друга работа.

„Шефе, да не си луд?“

„Някои смятат така, Лойош“.

„Включи ме в списъка. Не можеш да...“

„Може и да мога, Лойош“. На глас попитах:

— Колко време ми давате да го обмисля?

— Не знам — отвърна Сетра. — Форния продължава да трупа войски. Ние също, разбира се, и по-бързо. В момента забавянето работи в наша полза, така че очаквам скоро да започнат атаката.

— Какво значи „скоро“?

— Вероятно утре сутринта.

— Мда. Скоро е.

— Предай ми съобщението си чрез капитан Кропър — каза Мороулан. — Той да ми го предаде. Не ме търси психически — искам това да стане по надлежните канали.

— Защо, в името на всички богове?

— Защото така се прави.

— Добре. — Станах. — Приятен съвет.

— Трябва ли ти придружител? — попита Мороулан.

— Не, благодаря.

Излязох от палатката. Беше станало тъмно и студено. Трябваше да си взема наметало. Лойош ме поведе обратно и се зарадвах, като намерих огъня — почувствах се като у дома си.

— Е, видя ли я? — попита Върт.

— Сетра ли? Да.

— И?

— Утре най-вероятно ще има бой. Голям.

— Дадоха ли ти нова задача? — попита Напър.

— Не съм сигурен.

— Ами, ако ти трябва някой...

— Записах си. Благодаря.

— Битката е утре, а? — каза Върт.

— Така изглежда.

— Не сме вдигнали насипи.

— Да.

— Значи или сме острието на атаката, или сме стръв.

— Или и двете — отвърнах. — Подозирам, че и двете.

Върт поклати глава и попита:

— Е, и как изглежда тя?

— Не знам. Не съм срещал други вампири, за да мога да я сравня. Извинявай, искам да се поразходя малко.

— Не се отдалечавай — предупреди ме тя. — В бойна готовност сме, а след половин час е нарядът.

— Ще се върна дотогава.

Задържах се отсам външните постове и тръгнах да обикалям из лагера. Мъчех се да се съсредоточа върху решението, което трябваше да взема, но никога не ме е бивало много в мисленето за определени неща, тъй че не стигах доникъде и се въртях в кръг; мислите ми кръжаха около преживяното наскоро: боеве, маршове и седене край лагерни огньове. По тези неща също не стигнах до никакви заключения, а после половината час изтече и се върнах при палатката, откъдето взех Елбър, Напър и дебелото си наметало и отидохме на патрул, където ни беше забранено да говорим, и толкова по-добре.

Патрулът мина без инциденти, а моето време — без да стигна до никакви заключения. На другия ден ни събудиха ужасно рано дори за войската и ни наредиха да си преместим бивака на сто разтега към Стената и леко на север, на билото на един хълм. Върт отбеляза:

— Другата възможност, разбира се, е, че не е имало смисъл да вдигаме насипи за позиция, която не са очаквали да държим.

Изглеждаше доста обнадеждена, докато Елбър не подхвърли:

— Тогава защо не се окопаваме тук?

— Може пак да ни преместят. — И се вгледа на север, където явно кипеше оживена дейност, но не можехме да видим каква.

Върт посочи падината вляво и рече:

— Две фаланги копиеносци.

— Което значи?

— Значи, че не браним фланга. Което е добре, ако държиш на дълъг живот.

— Радвам се.

— От друга страна, ако атакуваме, може да ни пуснат срещу техния фланг.

След това закусихме, най-после. Сдъвках два сухара, полях ги с няколко глътки вода и тръгнах към знамето на ротата, където заварих капитана — наблюдаваше с далекоглед врага и си приказваше с Краун. Щом се приближих, ме погледна и каза:

— Да?

— Снощи Мороулан ми зададе един въпрос. Каза да ви предам отговора и вие да му го изпратите.

Изглежда ме намръщено. Явно не беше много доволен, че трябва да става вестonosец на един джерег.

— Е, добре. Какъв е отговорът?

— Предайте му, че съм казал „да“.

Той отвори уста, пак я затвори, кимна рязко и се обърна към Краун.

— Погрижи се лорд Мороулан да получи съобщението.

— Слушам, сър.

Краун отдаде чест и тръгна да търси вестonosец. Капитанът отново се загледа към противника. Отдадох чест — просто ми се дощя — и се върнах при моите хора.

14.

УДАРИ И ГАФОВЕ

Все си мислех, че сигурно щях да мога да спретна нещо, ако бях по-умен. Каквото и да беше намислил Форния, трябваше да е резултат от логичен извод, но не можех да стигна до него. Разбира се, давах си сметка, че досещането може да се окаже безполезно; само да знаеш какво се кани да направи някой още не значи, че можеш да го спреш. Това беше подходът на Сетра — в тази битка тя действаше съвсем праволинейно, без никакви хитрости, и май се получаваше, ако можеше да се съди по натиска на войската на Мороулан, със самия него и Алийра между тях, срещу командния център на Форния.

От друга страна, източняшките му наемници, макар и да отстъпваха, не бяха разбити. Все още нищо не беше решено, освен че умрели имаше колкото си щещ и тепърва щяха да умрат още повече.

Вгледах се в лицето на Форния. Видях как се съсредоточи и след миг на ръба на хълма зад нас, на стотина разтега, се появи дълга редица конници.

Зяпнах ги, забравил временно за положението, в което се намирах. Колоната подкара надолу по хълма. Опитах се да преценя броя им, но не ме бива много в тези работи. Бяха обаче поне няколкостотин, може би хиляда, и щом приближиха, видях, че носят дълги копия.

Докато се приближаваха, се развърщаха в редица и неволно се възхитих как го правеха — престоиха се изрядно и прецизно, готови за атака срещу силите на Мороулан. Потърсих го с поглед и го видях, вече малко по-назад: говореше с някой и сочеше към тях.

— Гледай внимателно — каза Форния. — Вече става интересно.

Продължих да гледам и видях зад конницата безброй пехотинци — вече се спускаха по склона.

Казано по военному, Форния „вкарваше резервите си“. Казано по моему, нещата щяха да станат още по-гадни. Щях да направя нещо, стига да имаше какво да се направи. Признавам, хрумна ми да убия

Форния, но личната му охрана не се разсейваше от битката — всички продължаваха да ме гледат бдително.

Решителният миг приближаваше — не най-добрият момент да съм нерешителен.

— Е, готов ли си да чуеш условията ми? — попита Форния.

— Не. Не съм упълномощен да ги приема.

— Значи не си най-подходящият парламентъор.

— Парламентъорът скоро ще пристигне, ако смъкнеш телепортната преграда...

Той се изсмя.

— Не разчитай на това, джерег.

— Не е номер.

— О, вярвам ти. Твърде грубо е, за да е номер. Но нямам намерение да се излагам на риск. Ако парламентъорът ви иска да дойде, да го направи по трудния начин.

Докато се мъчех да измисля отговор, се появи Деймар — или беше изтърбушил телепортната преграда, или я беше заобиколил. Не разбирам много нито от магия, нито от психика, за да ви кажа как точно стана. Но се появи — кръстосал крака и зареян във въздуха на две-три педи над земята.

— Е, добре — рекох на Форния. — По трудния тогава.

В един миг не бях сигурен дали няма да ни ударят и двамата, но всички бяха добре обучени и чакаха заповед. Каквато не последва.

Изведнъж почувствах присъствието на Деймар в ума си. Стъписващо и не особено приятно. Първо, не съм свикнал хора, които почти не познавам, да се свързват с мен психически. Второ, ами представете си, че лекичко ви хваща за рамото някой общо взето непознат, за когото знаете, че може да ви смаже с един шамар, ако поиска. Е, да, казах „лекичко“, но все пак е непознат и все пак би могъл да ви смаже. Както казах вече, не изгарях от желание да го изпитам.

„Какво искаш?“ — попита ме той с нещо като психичен шепот — явно внимаваше да не ми изгори мозъка.

„Оня там. Това е Форния“.

„Е, и?“

„Искам да ми кажеш какво е намислил“.

„Разбира се“ — отвърна ми той все едно, че го бях помолил да ми подаде подноса с мезето. Зачудих се колко ли е добър. В смисъл, умът му беше силен и явно го беше тренирал, но дали беше достатъчно добър, за да изтръгне нужната ми информация от ума на Форния? От друга страна, беше изтръгвал информация от ума на Крейгар...

Като си помислих за Крейгар, разбрах колко отдалечен съм бил от моя си свят. Беше избрал най-неподходящия момент да се свърже с мен, а след това така и не се обади, докато не се сетих за това след няколко дни, когато ни строиха пред Стената било за да нападаме, било да се отбраняваме. Изведнъж си помислих за това и се свързах с него.

„Крейгар, аз съм“.

„А, Влад. Как я караш? Как е армейският живот?“

„Би трябвало да знаеш“.

„Опитах се да те предупредя“.

„Общо взето го мразя, но пък все се опитват да ме убият, тъй че наистина го мразя“.

„Аз не го харесвах не заради това с убиването, а за всичко останало“.

„Имаш пълното ми съчувствие. Какво искаше?“

„Един тип иска да отвори нова игра на наша територия“.

„Тип ли? Кой е?“

„Не го познаваш. Джерег, дребна риба. Готов е да ни пуска обичайния дял и е готов сам да си осигури гарда, но не знам дали няма да станат много игрите в района“.

„Това беше преди. Какво направи?“

„Казах му да действа“.

„И?“

„Всичко е наред засега“.

„Хубаво. Нещо друго?“

„Не. Всичко е кротко“.

„Да можех и аз да кажа същото“.

„О?“

„Тук се заформя голяма битка“.

„Надявам се, че стоиш настрана от битките“.

„Не точно“.

„Какво? Биеш ли се? В строя?“

„Не мога винаги да се измъквам“.

„Направи нещо по-забележително и може да те повишат в ефрейтор“.

„Шегите ги остави за Лойош, Крейгар. Той е по-добър“.

„Ясно, Влад. Нещо друго?“

„Не. Ще поговорим по-късно“.

Загледах се отново към трупациите се вражески сили. Изведнъж ми хрумна, че ако Крейгар беше направил нещо забележително, никой нямаше да забележи. Това може би обясняваше някои неща, за които така и не съм го питал. Обяснение, не по-лошо от всяко друго.

Усетих, че Напър ме гледа. Май не винаги успявам да скрия, когато си говоря с някой психически.

„Ако не мърдаше устни, шефе...“

„Млъкни, Лойош“.

— Е? — каза Напър. — Получихме ли работа?

Поклатих глава и продължих да гледам трупация се враг. Вече на повечето хълмове се вееха знамена, включително и на тези, които според Върт трябваше да завземем, стига да стигнем до тях.

Някой мина по редицата и раздаде сухари и сирене. Сдъвках няколко сухара, изядох сиренето и пих вода. Обърнах се към Напър да го питам защо толкова напире да го убият и тогава барабанът заби отново — пак непознат за мене сигнал. Разбрах обаче, че няма да ми хареса, защото Напър се ухили широко.

— Какво означава? — попитах.

— „Време да си жив“. Означава да се строим за атака.

— „Време да си жив“. Нечия представа за ирония ли е това?

Не ми отговори.

Раша дойде и ни строи както й харесва — лакът до лакът, едва имаше място да мръднеш. Осъзнах, че за първи път взимам участие в атака; досега всичко, което бях правил, бе да стоя на място и да преча на врага да ни надвие — ако се съдеше по успеха ни, не държах да бъда от другата страна. Напър беше вляво от мен, Елбър — вдясно.

Капитанът се появи пред редицата ни, яхнал черен кон, който изглеждаше много малък за него; стъпалата му не стигаха до земята, но имах чувството, че ако изпружи малко крака, ще стигнат. Ефектът беше леко комичен. Заговори ни с висок глас и се чуваше лесно, макар че не викаше чак.

— Ще атакуваме лека пехота, почти като нас — заяви той. — Нямаат нито насипи, нито окопи, а броят им е значително по-малък от нашия. Както виждате обаче, ще атакуваме нагоре по хълма. Тръгваме в бърз марш, последните сто разтега — бегом. Взимаме хълма и го държим, докато не дойде подкрепление. — Никой не изтъкна факта, че предния ден можехме да си го вземем като на разходка и да си забием знамето.

Той продължи:

— Очаквам да поддържате строя, докато стигнем до фронта им. Ще имаме допълнителна подкрепа от магьосническият корпус, главно защита. Ако държим редиците стегнати и ударим бързо, не очаквам трудности. Това е всичко. Слушайте отделноните си.

Подкара към другия край на редицата и извади меча си. Функционален меч — може би щеше да го използва. Не помнех да съм го виждал да влиза в бой досега. Но пък може би го бях пропуснал.

Краун застана по средата, малко пред нас. Той също си беше извадил меча. Пулсът ми се учести. Попитах Върт:

— Имат ли копия?

— Вероятно. Почти сигурно. — После ме изглежда. — Копията притесняват ли те?

— Изобщо не. Изгарям от нетърпение да хвана някое със зъби.

— Точно това ни трябва — боен дух.

Реших, че си прави майтап, но не можех да съм сигурен. Краун даде сигнал и знамето тръгна напред. Ние — след него.

— Войната — обясни ми веднъж Сетра Лавоуд — се състои от пропуснати възможности, редуващи се с измъквания на косъм, и обикновено свършва, когато някой някъде не успее да направи своевременна грешка.

Ако тази беседа с нея я бях провел преди Стената при Гробницата на Барит, може би щеше да ми помогне. Или — не знам — може би щеше да ми навреди. Във всеки случай нямаше да се изненадам толкова от това, което стана.

Крачихме право напред срещу неподвижното множество войници. Те стояха рамо до рамо някъде по средата на склона. Склонът между другото беше дълъг и полегат, измамно полегат. Изглеждаше възможно да го пробягаш чак до вражеската позиция, без изобщо да се задъхаш. Оказа се обаче, че случаят не е такъв. Вече дишах тежко,

преди да преминем в бегом, Върт и Елбър също. Продължавахме да се приближаваме и продължавах да се чудя как се очаква от мен да се бия в това състояние. А в същото време хем бях настроен от ужас, хем горях от нетърпение да чуя сигнала за атака.

И тогава те хвърлиха копията си срещу нас.

Когато ги хвърляхме ние, ми се струваше, че сме пуснали срещу врага един-единствен огромен метален лист. Сега бях от другата страна и изглеждаше по същия начин. Тогава се бях чудил как въпреки всичко врагът продължава да настъпва. Все още се чудя. Сега, след като всичко свърши, все още се чудя.

Но настъпвах.

После Краун размаха меча си, знамето се понесе напред и чух гласа на Раша някъде отляво:

— Атака!

По-бързо не можех да продължа нагоре, но всички около мен можеха, тъй че — и аз с тях, и усилието ми попречи да забележа ефекта на копията върху нашите сили, ако изобщо имаше ефект. Последва втори бараж и този път забелязах: Върт залитна и падна, и си спомних, че ми се прииска да мога да спра и да ѝ помогна. И до днес не знам защо не можех, но продължих да тичам напред. Последва страховит рев и осъзнах, че и моят глас се е включил в него.

После — още един бараж, който нанесе щети, ако се съдеше по писъците наоколо, после — четвърти, при който някой изпищя до ухото ми и Лойош изскимтя психически, след което се срещнахме с врага.

Шумът — единственото, което помня от онзи миг — бе тежък, задъхан, стържещ в черепа ми грохот, който скоро се превърна в нещо много повече от шум, надви болката в ушите ми. Обгръщаше цялото бойно поле като траурен саван и всичко, което ставаше наоколо, заглъхваше във врявата — човек не можеше да различи един звук от друг и кое ги предизвиква; всичко се беше сляло в оглушителен рев. И аз се мъчех да продължавам напред, през него, и не можех.

Вижте сега, мисля, че мога да се оправя с всеки майстор на меча, който ми посочите. Първо, много съм добър със сабята, но по-важното е, че не се бия както са свикнали драгарите: ние, източниците, си имаме свои стилове, с които мога да използвам като предимство факта, че съм по-дребен на ръст и по-бърз от тях. Включва най-вече да стоиш

настрана от големите чудовищни мечове, които използват те, като не им предлагаш добра мишена, и никога не се докарвам до положението да им се противопоставям със сила.

Тъй. След като ви го казах това, предполагам, че вече сте наясно с проблема. Бях там не за да се бия срещу друг дуелист, с цел да го убия или да го разкарам от бойното поле: бях там, за да се опитам да премина от една точка до друга заедно с още няколкостотин като мен, и в нито един момент нямах възможност наистина да се сбия с някого. Снишавах се, притичвах напред-назад, от време на време мушках вяло в посока на някой от противниците, но нямаше как да се възползвам от бойните си предимства — а през това време всичките ми недостатъци се мултиплицираха.

Цяло чудо си беше, че не ме убиха в първите двайсет секунди след сблъсъка. Още в първия миг някой замахна с грамаден стар меч към главата ми и още не знам как се измъкнах. Със сигурност щеше да ме убие, ако беше повторил замахата си, но предполагам, че нещо го е отвлякло. Надигнах се (а не помня да съм падал или да съм залягал, или нещо такова) и отново се втурнах напред, и някой ми изръмжа как щял за ме изкорми. Не помня да съм се задъхвал през цялото това време, но помня, че си помислих, някак разсеяно: „Това беше вторият; третият сигурно ще ме убие“.

В този момент Лойош извика в ума ми: „Отляво, шефе!“, което постигна две неща. Първото и най-непосредственото беше, че ме накара да погледна наляво, където един ме беше взел на мушка и въртеше меча над главата си. Второто беше, че гледката по някакъв начин ме превърна от войник в това, което си бях. Или, с други думи, напомни ми, че освен сабята си имам и други оръжия — макар че и това не е точно, защото не че си го спомних, нито имах време да вземам решение, просто разбрах, че съм забил три шурикена в гърдите му, което го позабави, и докато той се мъчеше да реши колко тежко е пострадал, някой — мисля, че беше Елбър, но не съм сигурен — го посече през краката.

Отново погледнах пред себе си и когато привлякох вниманието на една жена, я замерих с нож. Не улучих, но предполагам, че я накарах да си потърси друго забавление.

Колко продължи атаката ни ли? Ами, по-късно видях в бойния дневник, че е записано четири минути. На мен ми се стори по-дълго и

по-кратко. По-дълго, защото времето сякаш се точеше безкрайно: все си мислех, че поне нещо трябва да спре, но всичко си продължаваше все така. По-кратко, защото нямам спомен за повечето неща. Обикновено помня добре битките, защото умът ми не спира да работи, следи движенията, станали инстинктивни от тренировките, и си отбелязва поучителни примери за в бъдеще, но в тези боеве беше по-друго, а точно от този мога да опиша не повече от една минута, след което вече отстъпвахме към позицията си и Раша ни крещеше да запазим строя. Помня, че видях знамето ни и си казах: „Добре, не ги надвихме, но и те не ни разбиха“. Не знаех, че знаменосецът е паднал, както и заместникът му, но предполагам, че не е било толкова важно; важното беше, че отстъпвахме в ред и изглеждахме достатъчно заплашително, та командирът на ротата, която ни беше отблъснала, да се откаже от контраатака.

Което е свързано с казаното преди малко за грешките. Напълно съм убеден, че ако ни бяха атакували веднага, щяха да ни разбият. Това, че бяха по-нависоко, работеше в тяхна полза, а и все пак бяхме малко объркани, но може би защото привидно се оттегляхме в ред или защото бяхме убили някой офицер, или защото на командира им не му е стискало, не ни атакуваха.

Чак след като се изтеглихме до подножието на хълма и още стотина разтега в добавка, разбрах, че боят около нас продължава. Изглежда, сме били само част от голямото сражение, нещо, което е трябвало да зная, но изобщо не си го бях помислил, докато не забелязах, замръзнал на място и едва дишащ, облаците прах от няколкото хълма наоколо и знамената на двете воюващи страни, ужасно близко едни до други.

Не се загледах обаче, защото не можех да видя кой знае какво, а и не държах много да гледам. Чух няколко подхвърляния кой къде печелел, но всичките си противоречаха и заключих, че никой не знае нищо.

След малко Върт изникна до мен и чак тогава си спомних, че беше паднала.

— Браво, кръшкач — каза Елбър.

— Браво на тях — отвърна тя. — Ако не ме бяха свалили, щяхме да победим.

— Да бе. Ти сама щеше да им завземеш позицията.

— Адски си прав.

— Какво стана? — попитах.

— Копелетата не улучиха коляното ми, това стана. Рана в бедрото, съвсем чиста. Можех да продължа, но нещо ми се доспа.

— Като Напър — каза Елбър и чак тогава се сетих, че след боя не го бях видял, и го забелязах моментално, зад Елбър, изпружен на земята и потънал в здрав сън, доколкото можех да преценя.

Опитах се да реша какви чувства трябва да буди у мен тази гледка, но бързо се отказах и се проснах на земята до него.

— Това са то трагичните последици от битката — отбеляза Върт.

Лойош твърди, че съм поспал доста, и не мога да докажа, че греша. Все едно, „цокачът“ ме вдигна с „Търкане на лакти“, сигнала да се строим за отбрана. Огледах бойното поле, нали очите ми бяха малко отпочинали, и видях, че сцената се е променила: знамената ни се вееха на един хълм, който не беше наш преди. Някъде далече вдясно кипеше бой. Предположих, че атакуват фланга ни. (Не било това, както се оказа; било някаква много сложна отвличаща маневра, за да прикрие подготвяния „чувал“, който така и не се получил, но това го разбрах много по-късно.)

Лойош се беше смълчал странно след атаката и го попитах добре ли е.

„Мястото ни не е тук, шефе“.

„Знам. За какво намекваш?“

„Трябва да се чупим“.

„Не можем“.

„Защо?“

„Първо, съгласих се да свърша една работа“.

„Случайно да виждаш начин?“

„В момента — не, но...“

— Къде според теб може да е командният им център, Върт?

Тя посочи един хълм, на около четиристотин разтега южно от нас.

— Аз бих застанала там. Предлага добра гледка и, добре, не мога да твърдя със сигурност, но мисля, че е доста стръмен. Лесен е за защита, за оттегляне, както и за настъпление. Със сигурност бих

поставила магьосниците си там, а вероятно — и командния пост. Защо питаш?

— Просто от любопитство.

Напър ме изгледа и попита:

— Получи ли нещо?

Поклатих глава и не отговорих.

Елбър седеше на земята, свил дългите си крака и клюмнал глава. По-нататък по редицата Тибс беше в същата поза. Върт, макар и да стоеше права, изглеждаше не по-малко оклюмана. Напър не беше намръщен — само се беше зазяпал напред.

— Добре ни напердашиха, а? — казах.

Върт кимна.

Напър ме погледна през рамо и подхвърли:

— Може пък и да ни нападнат. А дано.

Съгласих се с него, но не се почувствах обнадежден и си замълчах.

След малко Раша тръгна по редицата.

— Гости ли чакаме? — попита я Върт и тя кимна. — Много ли сме пострадали?

— Можеше да е и по-лошо.

— Колко?

— Четиринайсет убити или изчезнали, двайсет и шест ранени. Можеше да е и по-лошо — повтори Раша и продължи нататък.

— Да бе — измърмори Върт. — Можеше...

— Защо нямаме копия? — изведнъж попита Елбър и вдигна глава.

Върт му отвърна с думи, дето войниците ги използват в подобни случаи. Наистина ме впечатли.

За човек, който не е пипвал копие допреди две недели, определено се бях привързал към копията. Вече знаех как изглежда от другата страна и предполагам, че имаше нещо общо с това. По-неприятен беше въпросът, ако нещата са се издънили толкова, че и копия да нямаме, какво още може да се издъни?

Отговорът беше, че се е издънило нещо много голямо, но за щастие — във вражеския лагер: не ни атакуваха. Поредното доказателство за думите на Сетра може би. След време питах и за това, но Сетра не знаеше защо не ни атакуваха него ден. Колкото до мен,

наблюдавах ги няколко часа, напрегнат и доста уплашен. Боевете около нас продължаваха, но беше ден на пропуснати възможности и маневри, или така ми обясниха поне, а това, което виждах, бяха дребни сблъсъци, но не и истински сражения, освен нашата атака срещу хълма.

Голям късмет.

След два часа ни раздадоха копията, а малко след това — пак сухари и сирене, и този път — по парче солена кетна за дъвчене. Вече изпитвахме надежда, че няма да ни атакуват, и опасения, че нас ще ни накарат пак да ги атакуваме. Но минахме пас. Късно следобеда Раша отново се появи и каза:

— Размърдаха се.

— Напускат хълма? — попита Върт.

— Вече можем да го вземем — каза Елбър.

— Предполагам, че ги сменят. Утре ще разберем срещу кого сме.

— Утре — въздъхна Елбър.

— Утре — повторих аз. — Обичам тая дума. Хубава дума. Утре.

— Но трябва да сме нащрек за нощна атака — каза Раша. —

Усилени патрули и прочие.

Напър изпъшка.

— Какво има? — попита Върт и Напър погледна ядосано копията пред себе си.

— Пак трябва да вдигаме бивака.

— Животът е суров, какво да правиш — каза Елбър.

Надигнахме се уморено.

— Утре ще е гадно — каза Елбър.

— А дано — отвърна Напър. — Ще го вземем ли утре оня хълм, как се казваше?

— Хълмът на Дориан — каза Раша. — Да, мисля, че ще ни накарат.

И тръгна надолу. Двамата с Лойош си премълчахме циничните реплики.

ИНТЕРЛЮДИЯ: КОНТРААТАКА

В деня след срещата ни с Алийра изпратих съобщение до Сетра Младшата от името на лорд Мороулан.

— Ще остане доволна — казах на Коути.

— Няма никакви обещания — отвърна тя.

— Да. Но знаеш, че Алийра ще се съгласи. Рано или късно.

Коути кимна.

Това беше завчера. Вчера си разказах каквото имах за разказване и се върнах вкъщи да сготвя вечеря за Коути. Смятах да я нагостя с рибешка плакия с люти чушки, праз лук и бяло вино — никоя жена с вкус не може да устои на това. О, добре, май преувеличавам. Но е добро. Тъй че напазарувах (обичам да пазарувам за ядене и ако някога наистина забогатея, ще правя само това), върнах се вкъщи и почнах да приготвям стридите (добре, добре, знам, че стридите не са риба), а Лойош ме прекъсна с предупреждението, че някой чукал на вратата. Отворих уста да извикам: „Влез!“, но Лойош каза: „Не е Коути“.

Отворих вратата и се озовах пред Сетра Младшата. Зяпнах. Тя ме изгледа отвисоко. Преглътнах и рекох:

— Нещо против да влезеш и да седнеш? Боя се, че не отговаря на стандартите ти за домашен уют.

— Спокойно — отвърна тя и пристъпи вътре. — Не съм дошла да критикувам обзавеждането ти. — Спря, огледа се и каза: — Макар че трябва да призная, изненадана съм, че домът ти е подреден с толкова вкус.

С вкус? Имах мебели, на които може да се седи, и подове, които бяха чисти, и стени, които криво-ляво крепяха тавана. Плюс един рафт с разни дреболии със сантиментална стойност. Домът ми беше мястото, където спя; единствената стая, на която отделях повечко внимание, беше кухнята. Все едно. Сигурно беше очаквала да завари гнездо на кетна с олющени стени, петна от кръв и разхвърляни по пода ръждясали оръжия, не знам.

Но казах:

— Добре, защо си дошла?

— Не се ли сецаш?

— Не. Ако е за размяната, която искаш да уредиш с Алийра, по-скоро бих очаквал да ме повикаш.

— Щеше ли да дойдеш?

— Не.

— Така и предполагам. — Тя разкопча колана на меча и тутакси забелязах колко е голям. Сложи го грижливо на масата и седна.

Скръцнах със зъби и отидох да донеса вино. — Може би трябва да повикаме Алийра и да се приключи.

— Всъщност имах си планове за тази вечер — отвърнах.

Направо видях как на устните ѝ се оформи „Ще ги отмениш“, обаче се отказа и рече:

— Възможно ли е да се отменят?

— Може би. Стига да ме убедиш.

На вратата се почука.

„Лойош?“

„Да“.

— Плановете ми за тази вечер — обясних, отидох до вратата и пуснах Коути.

Погледът ѝ обхвана сцената наведнъж. Видях, че забеляза меча в ножницата на масата, и обясних:

— Не беше мой план. Иска тази вечер нещата да се решат.

— Защо не? — отвърна Коути.

— Защо не, наистина? — каза Сетра Младшата.

Не можах да измисля отговор, но реших, че въпросът е риторичен.

— Добре. Тогава някой трябва да се свърже с Алийра. Кой иска да поеме високата чест?

— Защо не ти? — каза Сетра Младшата.

— Добре — отвърнах и настроих ума си за контакта.

Свързах се с Алийра по-бързо, отколкото очаквах. Явно бях започнал да я опознавам. Испитах смесени чувства от това.

„Какво има?“ — отзова се тя без поздрави, предисловия, учтивости или нещо друго. Не го очаквах.

„Сетра Младшата е тука“.

„Тука? Къде тука?“

„В жилището ми“.

„Какво иска?“

„Да приключите с транзакцията“.

„Още не съм се съгласила на транзакция“.

Казах на глас:

— Още не се е съгласила на транзакцията.

— Тогава да дойде да го обсъдим — каза Сетра.

„Тогава предлага да дойдеш да го обсъдите“.

„А... добре. Можеш ли да ми дадеш образ?“

Вложих цялата си дарба. Дотолкова, че съм сигурен какво мисли за цялата ми дарба.

„Хубаво. Идвам веднага“.

— Е? — сопна се Сетра Младшата.

— Идва веднага.

Тя кимна.

Поседяхме няколко минути в неловко мълчание. Коути седеше до мен и ме държеше за ръката. Алийра почука на вратата и я пуснах.

Сетра Младшата стана. Двете се поклониха една на друга и се изгледаха с гняв.

— Знаете каква сделка предлагам — заяви Сетра.

Алийра отвърна:

— Не трябваше да приемате оръжието.

— Да го приемам? — И тогава си спомних последния епизод при Гробницата на Барит. Не се беше запазил в ума ми, защото още не я познавах. — Аз не съм го приемала, лейди Алийра. Аз го взех. Използвах го. Аз...

— Помня. Там бях.

— Бяхте, нали? — Сетра се обърна към мен. — И ти също, струва ми се.

— Мисля, че да.

Тя кимна.

— Но, лейди Алийра, убедена съм, че оръжието трябва да е ваше. Вашето мнение какво е?

— Моето мнение е, че искате меча на Кийрон Завоевателя. Моето мнение също така е, че не се пазаря.

— Тогава?

— Тогава, щом толкова го искаш, ела и си го вземи.

— Бих могла — каза Сетра Младшата и пипна дръжката на меча до себе си.

— Моля ви се, не в къщата ми — казах, но те не ме слушаха.

Силно се съсредоточих и много, ама много бързо се свързах с Мороулан.

„Какво има, Влад?“

„Една услуга“.

„О?“

„Грабвай си Чернопръта, вдигай си дебелия задник и веднага идвай тук. Веднага!“

Нито попита защо, нито какво става, нито нещо друго. Каквото и да ми разправяте за драконите, разбират кога е време за действие.

Същото, разбира се, може да се каже за Алийра и Сетра Младшата. Бяха извадили мечовете си и обикаляха една срещу друга из дневната.

„Дано не изпочупят много мебели“, рекох си.

15. ДРАСКОТИНА НА ЯКЕТО

Мигът след появата на Деймар беше поредният миг, в който си помислих, че ще ми помогнат да гушна букета. Но не беше. Една част от мозъчето ми, която обича да коментира това, което прави останалата част, ми намекна, че е започнало да ми писва да очаквам да ме накълцат на кайма на всеки няколко секунди, след което сама си отговори, като изтъкна, че това във всеки случай е по-добро, отколкото наистина да ме накълцат на кайма.

„Мислиш ли, че може да го направи, Лойош?“

„Вероятно. Но ще трябва да му дадеш достатъчно време, шефе“.

„Колко време ще му стигне според теб?“

„Представа нямам, шефе“.

— Това е Деймар, мой приятел — казах на Форния. — И само за да сме наясно: прав си. Не съм парламентър. От друга страна, не съм изпратен, за да те убия, и нямам намерение да го правя. Надявам се само, че ще си също толкова сдържан спрямо мен.

Той се изсмя.

— Защо трябва да съм?

— От любопитство. Да разбереш какво търся тук.

— Не съм чак толкова любопитен. Други причини да не направя това, което предлага Ори?

— Защото не обичаш да убиваш пленници, а аз се предавам.

„Шефе!“

„Някаква друга идея?“

Форния кимна и каза:

— Така става. — Обърна се към охраната си. — Обискирайте го внимателно. Особено държа на златната верига в ръката му. Вържете го добре и го пратете в тила за разпи...

Някой му зашепна нещо. Той го изслуша внимателно, после лепна далекогледа до окото си и огледа бойното поле някъде над лявото ми рамо.

— Изчакайте — сопна се той на тримата си телохранители, които пристъпиха да изпълнят заповедта му, при което ми даде възможност да си кажа: „Е, а сега какво, умнико?“

Предположих, като съдех по посоката, в която гледаше, че съобщението, което току-що бе получил, има пряка връзка с Хълма на Дорион, на който преди малко бях оставил ротата си в сражение, за което бях сигурен, че не е по-забавно от вчера, когато след цял ден бой накрая се оказа, че са ме подредили добре.

Щом се събудихме предния ден заранта, разбрахме, че хълмът е изоставен. Празен. Очистен. Това осигури темата за разговор на закуска. Всички дърдореха и думичката „капан“ непрекъснато изпъкваше на фона на общото бръмчене.

„Какво мислиш, шефе?“

„Хълмът, който вчера цял ден се мъчехме да превземем, е празен, а те смятат, че може да е капан? Много подозрителни мозъци“.

„Имах предвид мислиш ли, че ще заповядат да го превземем все пак?“

„О!“

Огледах хълма на утринната светлина: зелен, безопасен, с няколко храста на върха, само висока трева и остри камънаци по склона. Единствената следа от вчерашните действия беше леко отъпканата трева. Хълмът просто си беше там. Ако беше човек, сигурно щеше да суче палци, да зяпа небето и да си подсвирква. „Най-вероятно“ — казах на Лойош.

Добре поне, че не ни накараха да чакаме. Раздадоха ни закуската и няколко минути след ядене ни строиха и капитанът, яхнал коня, излезе напред, обърна се към нас и каза:

— Заемаме хълма и веднага започваме да го подготвяме за отбрана. За тази цел инженерните ще дойдат с нас. Можем да очакваме, че ще се наложи да го отбраняваме веднага.

— Мамка му — измърмори Напър под нос.

Капитанът приключи със словото и Краун ни поведе нагоре. Този път се оказа по-лесно. Разходката дори не беше уморителна.

— Щом се качим горе, ще има бой.

— А дано — каза Напър.

— Искам да кажа, че сигурно са ни спретнали нещо. Магия или капанчета някакви. Нещо.

— Все едно. — Той сви рамене. Трудно беше да се спори с Напър, затова помълчахме известно време.

— Само ние сме — подхвърли Върт, щом приближихме върха.

— Моля?

— Само ние сме тук. Само ротата.

— И инженерните — каза Елбър.

— И инженерните.

— Няма да стигнем, а?

— Няма.

— Двоен капан? — обади се Елбър.

— Може би — съгласи се Върт. — Което значи, че сме стръв.

— Страхотно.

— Все едно — пак изсумтя Напър.

В известен смисъл беше дразнещо просто така да си крачим по склона, който предния ден ни костваше толкова мъки, но не казах нищо, защото знаех какво ще ми отвърне Напър, а ако го кажеше пак, щеше да се наложи да го убия.

Стигнахме билото и преди да сме успели да си поемем дъх, Краун извика:

— Пръсни се в кръг и се окопавай. Инженерите — отпред.

Връчиха ни лопати, дадоха ни указанията и почнахме да ровим ровове и да трупаме насипи, през което време ни раздадоха копията. Спряхме работата, щом се спусна мъглата. Гъста мъгла — загърна целия хълм. Падна много бързо. Залутахме се за оръжията, а Върт подхвърли:

— Дали е магическа, а? — Шега, между другото.

Гласът на Краун се извиси над всичко:

— Безопасна е за дишане!

С което отново ми изкара ума — не ми беше хрумвало, че може и да не е. Една камара мечове изсвистяха от една камара ножници.

— Къде ни е редицата?

— Тука, според мен — каза Върт.

Чух ругатня до себе си и познах гласа.

— Какво има, Напър?

— Паднах в скапания ров!

— Удари ли се?

— Не.

— Не мога да докарам вятър — рече някой. — Блокирали са го.

Пуснах Маготрепача в ръката си и затърсих нещо, на което да го използвам, не намерих нищо и го увих отново около китката си.

Точно в този момент осъзнах, че съм боец от елитна част, и се почувствах благодарен. Трябваше да са изплашени колкото мен — сама, изолирана рота, влязла в нещо, за което се знаеше, че е капан, а вече бяхме и заслепени; но и помен нямаше от страх у никого. Просто стискаха мечовете и чакаха.

Е, нямаше аз да съм първият, който ще изпадне в паника, я.

Самата тишина беше ужасяваща, докато не осъзнах, че макар никой да не казва и дума, всички се вслушват напрегнато. Беше си съвсем логично и трябваше да се сетя и сам, ако не си бях изкарал ума, Изругах се наум. Да съм уплашен не беше новост за мен, но да позволя да ми пречи на ефикасността — виж, това беше ново. И много лошо. Какво ли щеше да каже Лойош? Лойош...

„Лойош, можеш ли да...“

„Тръгвам, шефе“.

Излетях от рамото ми безшумно. Обикновено мога да чуя пляска на крилето му, но той умее да лети и безшумно, когато се наложи. И аз съм така всъщност. Въздухът беше замрял и нямаше никакъв звук освен птичи крясък от време на време, високо над главата ми. Интересно, защо птичият крясък в планините звучи толкова ужасно? След малко Лойош докладва и казах:

— Ефрейтор!

— Тихо! — предупреди някой.

— Я си го наври — посъветвах го. — Ефрейтор!

— Какво има? — прошепна тя в ухото ми.

— Спокойно — казах с нормален тон. — От тази страна не могат да ни чуят.

— Как...

— Петдесетина са, от западната страна на хълма, изкачват се тихо. В момента са на шейсет-седемдесет крачки под рова. Повечето са в подножието на югоизточната страна, изчакват.

— Как...

— Лойош — обясних.

— Ясно.

Потупа ме по гърба и се отдалечи. Дори Лойош да не беше популярен до този момент, помислих си, вече беше герой. И щеше да стане непоносим.

След малко героят се върна на рамото ми.

„Браво“ — казах му.

„Благодаря, шефе. Просто се оказа, че не ти трябват палци, за да си герой“.

Нищо не можах да добавя към констатацията му, тъй че включих гласа си в общото мълчание и се зачудих дали Раша ще се възползва от информацията. Тъкмо бях решил, че няма, когато чух някъде зад себе си командата:

— Хвърляй!

Копията полетяха безшумно. Зловещо беше. После, съвсем смътно, чух от другата страна крясък, който бързо секна — поне едно копие беше улучило.

— Хвърляй! — Този път познах гласа на Краун.

Още някой изпищя — може и двама да бяха. Странно беше и страшно, да не можеш да видиш на пет стъпки пред себе си; едва различавах фигурите на Върт и Елбър от двете ми страни и се мъчех да отгатна какво става по звуците.

Така и не разбрах точно, но сигурно се досещате не по-зле от мен. В продължение на десет много, много дълги минути не се случи нищо повече — повечето ми дейност се изразяваше в това да си напомням да не стискам дръжката на сабята много силно, за да не ми изтръпне ръката. За разнообразие местех сабята в лявата си ръка, изтривах дясната в якето и отново я прехвърлях.

Най-сетне се появи вятър и за миг мъглата се издуха като дим, светна отново и се видя, че няма никакъв враг — бяха чак долу, в подножието на хълма, и ми стана много тъпо, че се бях изплашил толкова. Предполагам, че бяха отменили атаката, когато копията ни западаха върху тях, решили, че магьосниците ни са проникнали през мъглата. Все едно, Раша се появи и ни заповяда пак да почнем с рововете и насипите, работа, която продължи сигурно две минути, преди врагът да тръгне нагоре под строй.

— Почна се — отбеляза Върт, съвсем ненужно.

Елбър засвири с уста и изведнъж спря. Физиономията на Напър вече ми беше позната.

За протокола, никакво съчувствие не изпитах към врага, че щеше да изтърпи всичко онова, което ни се стовари на главите предния ден — просто бях доволен, че сме от другата страна. Метнахме копия пет пъти. Те полетяха и този път видях, че нанесоха някакви щети. Мисля, че докато стигне до нас, врагът вече изпитваше известни съмнения около цялата идея, тъй че щом Сетра пусна една рота — както разбрах по-късно, казваше се Тувинските волунтири — нагоре по склона да ги атакува в тила, се пръснаха. В тази битка така и не си оцапах сабята с кръв — целият бой мина гладко и леко и щеше да е идеално, ако беше решил нещо, но врагът само се пръсна надолу, сви покрай хората на Тувин и заслиза към своите. Видяхме, че оттам тръгва друга рота за подкрепление.

Ротата на Тувин я дръпнаха назад срещу въпросната маневра, вместо да я качат при нас за подкрепление, тъй че гледахме и чакахме. Ранените от копията ни изпълзяха набързо от бойното поле или ги плениха тувинците. Неколцина от тях естествено изобщо не можеха да се движат и си останаха по местата.

Оставиха ни около двайсет минути, преди отново да се емнат нагоре, вече всичките, с частите, което бяха пратили да задържат тувинците.

Пак хвърляхме копия, дойдоха и ги отблъснахме. Този път сабята ми се оцапа, няколко от изненадите ми също се нацапаха с кръв, а когато приключи и враговете почнаха да се търтят надолу, все още бяхме непокътнати. Дишахме тежко, но с чувството, че можеше да е и по-лошо. Напър предположи, че следващия път ще е, а Върт не му възрази, само че не беше, поне от моя гледна точка, защото третата атака тоя ден дойде от югоизток, а аз гледах на югозапад, тъй че само си стоях, слушах ревовете, писъците и трясъците някъде на седемдесет крачки вляво и чаках да ме пратят там, ако се наложи, но скоро всичко свърши. Дадохме няколко жертви, но те — повече и после малко поотдъгнахме.

На билото имаше достатъчно място за бивак, тъй че го вдигнахме, като хвърляме по едно око към врага долу. Щом приключихме, рекох да пообиколя. Погледнах на север, където се виждаше лагерът на резервите ни, проснал се покрай потока до Стената. Между нас и Стената, на североизток, имаше по-малък хълм — Хълма на просяка, както научих — зает от две роты, чиито имена

така и не научих. Държахме севера и оттам ни донесоха бурета с вода, сухари и солена кетна, и още копия. Най-хубавото в получаването на провизии е в това, че ти набиват в главата, че не си откъснат — там, откъдето можеха да дойдат провизии, можеше да дойде и войска, ако потрябва. Сериозно успокоение, след като не беше трудно да се почувстваш изолиран. Вдига бойния дух, както би се изразила Върт.

На запад беше потокът, един от малките притоци на Източна река. Тя продължаваше право на юг, за да се влее в морето Кааврен, на около триста мили от нас. На югозапад имаше два по-малки хълма, заети от врага, и оттам се гласяха да ни атакуват отново.

Преди това имаше боеве на запад, по полята между нашия хълм и заетите от врага, но вече всичко беше затихнало. Триста мили са доста далече, за да помиришеш морето, тъй че съм сигурен, че смътният мирис на сол беше по-скоро в ума ми, отколкото в носа, но от друга страна, вятърът духаше от юг. Не знам.

— Гледаш ги как се трупат, а? — попита Върт.

— Да. Тоя път май са повече.

— Идват ли ни подкрепления?

— Не знам.

Позяпахме още малко.

— Доста повече са тоя път — отбелязах.

— Е, ако бях вражеският командир и атаката ни се беше издънила три пъти, и исках да направя четвърта, не мисля, че щях да пратя по-малко хора. Но аз съм си аз все пак.

— Млъкни, Лойош.

— Моля?

— Нищо. Шегичка.

Елбър щръкна до нас.

— Пак отсам ще е. Напър се чувства пренебрегнат миналия път.

Врагът тръгна нагоре. „Цокачът“ ни обясни, че няма да е зле да се подредим за отбрана. Реших да не споря с пияници.

Полегатата част на склона я взеха бавно. Много бавно. Напрегнах очи, но гледката ми се замъгли и казах: „Лойош, защо ми се струва, че носят нещо странно?“

„Гледам, шефе. Някакви пръчки държат, ама не знам какво е точно. Ще ида да проверя“.

Но не му се наложи, защото очите на Върт се оказаха по-добри от моите.

— Какви са тия неща, Портата на смъртта да ме вземе дано?

— Точно това се чудех и аз.

— Знаеш ли, малко се изнервям, като видя враг да носи неща, които са ми непознати. Кара ме да... почакай. Познах ги. Раша!

Ефрейторката се приближи.

— Какво?

Върт ѝ посочи надолу.

— Копиемети.

— Мамка му — отбеляза ефрейторката. И изрева: — Сержант!

След малко чух гласа на Краун:

— Барабанчик! Дай „Цуни земята!“

„Забавно звучи, шефе“ — каза Лойош в главата ми, когато барабанът удари сигнал, който не бях чувал досега.

Обърнах се да попитам Върт какво значи това, но тя и всички останали залягаха. Бързо си направих едно-две умозаклучения и ги последвах. Щом барабанът спря, рекох:

— Копиемети. Не ми звучи добре.

— И ефектът няма да ти хареса.

— Какво искаш да ка...

— Залегни! — изрева Раша и над главите ни изфуча дъжд от копия. Няколко се забиха в земята около нас. Някой надолу по редицата засипа ругатни — много изобретателно, със спокоен, равен, небрежен тон, бих казал. Едно копие беше паднало на две стъпки от дясната ми ръка и стърчеше от земята. Беше много по-малко от ония, дето ги хвърляхме ние, отзад имаше пера, а в самия край дървото имаше щръбка.

— Взимаш една зелена гъвкава пръчка — обясни Върт. — Слагаш ѝ жилка и с нея можеш да ги стреляш тия неща надалече. Подалече — даже да е отдолу, — отколкото ние можем да хвърлим копията отгоре.

— Един щит да си имах сега, нямаше да е зле — отбеляза Елбър.

— И какво? Ще си стоим така и ще търпим това? — попитах.

— Съмнявам се. Най-вероятно ще...

Прекъсна я „цокачът“.

— Това го познах — казах.

— „Време да си жив“ — въздъхна Върт. — Ще ги атакуваме.

— Страхотно.

— Да имаш по-добри идеи случайно? — Тя се надигна, но остана леко присвита.

Изчаках заповедта за атака. Ако се оставех да ме убият, не само че щеше да е досадно за мен, но Мороулан щеше да се ядоса, че съм рискувал живота си, вместо да си свърша работата. Присъствието ми тук просто не беше оправдано. Обърнах се към Елбър и видях, че ме гледа. Ухилих му се криво и отново обърнах очи към врага.

Краун излезе пред нас, на десетина стъпки надолу по склона, все едно че изобщо не му пукаше от падащите около него копия. Размаха меча си.

— Като тръгнете, изревете им с цяло гърло — посъветва ни той. И добави: — Атака!

Какво пък. По-добре, отколкото да лежиш и да чакаш да те надупчат.

Тъй че хукнах надолу със сабята в ръка... и после се намерих в палатката. Едно познато лице ме гледаше отгоре.

— Пратиха ни помощ — каза Върт. — Иначе не мисля, че щяхме да се оправим.

— Каква помощ?

— Конен взвод от едната страна, три роти тежка пехота от другата.

— Смляхме ли ги?

— Не. Но отървахме кожата.

— Всички ли са добре?

— Елбър го одраскаха по рамото, но никой не пострада колкото теб. А на Напър му дойде сърце на място.

— О?

— Мисля, че свали шестима от тях, сам.

— Може да му дадат медал.

— И двамата знаем какво ще каже за това, нали?

Изсумтях.

— Ти как си?

— Идеално.

— Добре са те упоили.

— Тъй ли? Сериозно? Чувствам се нормално.

— Едва ли щеше да го кажеш, ако можеше да видиш как ти се въртят очите.

След като го каза, усетих, че ги фокусирам малко трудно, и попитах:

— Нещо ми е мокро на гърба. Не ми тече кръв, нали?

— Не е кръв. Намазаха те заради изгарянията.

— Изгаряния? От какво?

Тук се намеси Лойош: „Шефе? Добре ли си? Беше опънал петалите“.

„Мисля, че съм добре. Какво стана?“

„Не помня. Май те удариха с нещо. Заклинание. Явно не съм го забелязал“.

„Ставаме двама. Явно“.

Казах на глас:

— Къде съм?

— В лагера.

— Забавихме ли им атаката?

— Какво?

— Акцията. Дето им изгорихме сухарите. Тя...

— Това беше преди няколко дни, Влад.

— О! Главата ми се е размътила нещо.

— Удари те заклинание, в гърба. Не помниш ли?

— Нищо не помня. Хм...

— Какво „хм“?

— Нищо не помня. Струва ми се, че...

— Струва ти се?

— Нямаше ли едно момиченце на бойното поле? Дете, нали разбираш?

— Не. Дете нямаше.

— Е, значи нищо не помня от битката.

— Може да е за добро.

Помъчих се да запълня паузата с нещо и след малко промълвих:

— Капанът им не подейства значи.

— Поне засега. А ако Сетра или бригадният, или който и да е там, е замислял контракапан, и той не подейства. Очакваме нощна атака обаче.

— Не ме буди за нея.

— Няма.

— Майтап беше.

— Не беше. Утре си аут. Заповед на учителя. Между другото, освен това каза, че трябва цяла нощ да лежиш по корем. Можеш да спиш по корем, нали?

— Винаги си струва да усвоиш нещо ново.

— Колкото до боя, ще видим как ще си утре — каза тя.

— Стига да има утре.

— О, ще има. Все някъде. Сега ме извини. Другите искат да им кажа как си.

— Трогнат съм.

— Ако имаш нужда от помощ, може да...

Гласът ѝ заглъхна. Какво се канеше да ми каже? Да повикам лекаря? Защо не довърши изречението? Защото лекарят нямаше да може да направи нищо повече от това, което вече беше направил? Колко ли бях загазил всъщност?

— Колко съм загазил всъщност?

— Ще оживееш.

— Радвам се да го чуя. Друго какво можеш да ми кажеш?

— Нищо.

— Добре. Е, благодаря ти, че дойде.

— Няма защо.

Остави ме сам.

„Какво стана, Лойош?“

„Не знам повече от тебе, шефе. Онова, което те удари, закачи и мен. Не помня“.

„Добре ли си?“

„Така мисля“.

„Не ми харесва, че са ме ударили в гърба обаче. В смисъл, да не би да съм обърнал гръб да бягам?“

„Може би. Но не ми се вярва — не си чак толкова умен. По-скоро си се завъртял в боя. Или...“

„Или какво?“

„Ами, възможно е да е било от нашите. Нали знаеш — ако са контраатакували, да ни измъкнат, и са използвали магии...“

„Аха“.

През следващите няколко месеца, между другото, започнах да си спомням все повече от случката. Накрая се оформи съвсем ясен спомен как ме удариха: спомен как всичките ми мускули се стегнаха толкова, че направо щяха да ми счупят и ръцете, и краката; как очите ми щяха да изхвъркнат от главата; странното усещане, че всички косми по тялото ми са настръхнали; и как гледам битката, докато бавно падам на земята. Но още нямам спомен за всичко, довело до това — времето между началото на атаката и момента, в който бях ударен, е напълно заличено.

Всичко това показва, че ако искаш да разказваш военни истории на внучетата, гледай да не те ударят с магия.

Ето на, искахте разказ и получихте полезен съвет, гратис.

Тогавя обаче не помнех нищо и това също беше стряскащо. „Да можех да знам поне колко съм загазил, Лойош“.

„И каква полза, ако знаеше?“

„Така и така съм уплашен. Щеше да е хубаво да знам дали имам сериозна причина“.

„Ами, шефе, ако можем да съдим по останките от якето, гърбът ти доста е загазил“.

Замислих се и реших, че не държа да знам. След това сигурно съм заспал, но не спах добре. Сънувах какви ли не шантави неща.

16.

РАЗХОДКА В ПАРКА

„Измъкнах го“ — каза Деймар в ума ми и в мълчанието на Форния, почетната му охрана и магьосниците му — всички се бяха вторачили в мен и чакаха да направя нещо. Тишината бе относителна, впрочем — битката се приближаваше към мен. Деймар наистина ли беше успял? Измъкнал бе информацията от ума на Форния просто ей така? Налагаше се да му повярвам.

„Давай тогава“.

Двама от почетната охрана пристъпиха да ме задържат.

— Чакай! — извика им Форния. Те спряха и го погледнаха, а той зяпна Деймар, после мен, после — пак Деймар. Явно беше усетил, че Деймар бърка в ума му, и явно го беше приел лично. Зачудих се дали това ще го накара да мине границата — дали щеше да заповяда да ни заколят на място. Аз щях да го направя, мамка му.

Бедата беше, че това изобщо нямаше да му помогне и щеше да му развали късмета — с идването ми тук, защото появата ми тук сигурно щеше да привлече Мороулан, разбира се; тъй че появата на източняка, макар и объркваща и притеснителна, се беше вместила добре в плана му да се срещне лице в лице с Мороулан в разгара на битката и да се сбие с него, за да може да... О, това беше цялата работа значи.

— Браво, Деймар — казах високо. А на Форния рекох: — И ти не знаеш какво е точно, нали? И си се сетил как можеш да го разбереш. Тая възможност не ми беше хрумвала.

Ори въртеше очи от мен към Форния и обратно, а магьосниците и охраната също, изглежда, не разбираха какво става, нито какво да правят по въпроса.

— Подозирам, че и да те убия, това пак ще го привлече — отвърна Форния. — Мисля да не те оставям жив.

Виж, това беше неприятно.

— Нали се предадох, забрави ли?

— Шпионите може да се екзекутират.

— Само че съм с униформа — отвърнах. По някакъв начин се сетих, че това е важно.

— Значи ще изглеждаш съвсем войнишки, когато те... — Млъкна и се загледа над рамото ми.

„Шефе, не поглеждай назад, но си имаме компания“.

„Кой?“

„Напър“.

„Какво?!“

Погледнах, въпреки предупреждението. И вярно — Напър крачеше небрежно нагоре към нас, явно дошъл да се включи в играта. Това променяше ли нещо? Ами, донякъде да — беше ме накарало да обърна гръб на Ори, което, предполагам, предизвика у мен паника, че неизбежно ще ми се случи случката от предния ден, така че се обърнах рязко и за малко да почна мелето. Не мога да повярвам, че с появата и на Напър точно в тоя момент Форния щеше да направи нещо друго, освен да им каже да ни избият веднага и тримата, ако не бяха изненаданите викове на почетната охрана — четата на Мороулан пробиваше, — което го накара да мисли за други неща вместо за досадния източник и странните му приятели.

Така че нареди на хората си:

— Пазете ги добре, и тримата. Ако направят нещо подозрително, убийте ги.

След което се върна към военните си работи.

Това беше добре. Два пъти за два дни щеше да е прекалено, дори да го преживеех.

Първия път едва го преживях. Даже го сънувах. Повечето сънища едва си ги спомням, но този, който помня най-добре, беше как ме пратиха през Пропадите при Портата на смъртта и в Залите на Съда (които в съня изглеждаха много по-различни, отколкото в действителност) всички богове решиха, че молбата ми да ме допуснат е най-голямата шега на света, и в бъркотията на съня се опитах да обясня, че съм заслужил да ме допуснат като дракон, а те изпопадаха от смях. Като го разказваш, звучи смешно, но помня, че се събудих посред нощ — плувнал в пот, задъхан и разтреперан.

Станах от леглото, защото не можех да понеса да лежа повече. Излязох навън, в стихналия лагер. Планинският въздух беше студен,

но парещият ми гръб се почувства по-добре.

„Накъде тръгна, шефе?“

„Не знам. Трябва да походя“.

„Палатката на лечителя е насам“.

„До гуша ми дойде от лечители“.

Промъкнах се между патрулите, почти по навик. „На прав път ли съм, Лойош?“

„Какво имаш предвид, шефе? Не си тръгнал към врага, но слизаш по склона“.

„Това имах предвид. В момента не съм във форма да се представям на врага“.

„Тогавя къде отиваш? Да не си решил най-после да се разкараме оттук, като свестни хора?“

„Не знам“.

„Защото ако е така, забравил си няколко неща“.

Продължих надолу в тъмното. Напрягах очи да намеря пътека на блещуканията на далечните огньовете. Лойош кацна на рамото ми.

„Ох!“

„Извинявай, шефе. Трябваше да си сложиш якето“.

Сигурно беше прав. Нито яке имах, нито наметало, нито ботуши, нито меч, Маготрепача беше останал до леглото ми, а единствените оръжия, които си носех, бяха два тънки като хартия ножа за мятане, скрити в шевовете на панталоните ми. Толкова гол не бях излизал навън, откакто я подкарах с джерегите, а в това има някаква възбуждаща тръпка на страх. Беше по-чист страх от онова, което изпитвах в бой, и болката от стъпването по камъни с боси крака също беше чиста, както и студът. Не си бях давал сметка колко нужда имах да се почувствам чист.

Промъкнах се покрай още един ред постове без усилие и известно време се забавлявах с илюзията, че съм самият вятър, че не изпитвам студ, че по-скоро аз съм студът и никой не може да види къде отивам, но ще усетят, че минавам покрай тях, като им настръхнат гръбовете. Гол бях, но невидим, безпомощен, но всемогъщ, и се бях изгубил в света, който почти изцяло бе мой. Беше лъжа, разбира се — по улиците на Адриланка си имах свят, но това тук беше пустош, пълна с войници; чувството беше друго, илюзорно, но съществуваше. Не издавах звук и ако някой погледнеше към мен, сигурен съм, че

нямаше да види нищо повече от дъха ми в нощния въздух. Усещането ми за тези, които подминавах, идваше преди всичко от дъха им и знаех, че Лойош, също така смълчан и безшумен, е някъде горе над мен в нощта, във вятъра.

Самотен храст, изправен като страж, ми махва да ми каже със смях, че той поне ме вижда, и аз му махвам отговор, въпреки че ръката ми не мръдва; камъче между пръстите ми е бreme, което отхвърлям, и то се затъркулва надолу да потърси други основания за съществуването си; времето ми е пълно с празно пространство и пространството — с празно време, а краката ми не могат да се движат, затова летя, летя, летя през армиите на света, сред несекващия грохот на бойното поле в ума ми, където всичко се движи и нищо не се движи и Цикълът изниква отгоре, а на върха му е Драконът, озъбен, разсъдлив, коварен, закрилящ чедото си, и поглъща душите, тръгнали да избродят нощта и да потърсят от мен закрила, каквато не мога да им дам, и няма край нощта, която съм аз.

Колко дълго вървах и накъде — не знам. Нито знам колко далече бе стигнал умът ми в пътуването си, но някъде в нощта реалните мисли се върнаха, по-практични неща нахлуха в съзнанието ми и ме доведоха няколко стъпки по-близо до реалността.

Например, улових се, че мисля колко голяма е армията на Мороулан. Моята част — вече неволно си мислех така за нея — бе само една рота от десетките в една бригада от десетките бригади. Подминавах палатка след палатка, все еднакви, всички пълни с дракони, дзури и текли, които на другия ден щяха да тръгнат да посичат и колят дракони, дзури и текли от другата страна. Вървах през лагерите, както някой би го правил насън, встрани от всичко това, и ми хрумна, че властта, която имах като джерег, изобщо не може да се сравни с властта на един Господар на дракони, който по прищявка може да командва толкова хора да вършат толкова неща. Ако имах такава власт, как щях да я използвам? И какво щеше да направи тя от мен? Дали това обясняваше, че Мороулан е такъв, какъвто е? Разправяха, че в младостта си, по време на Междуцарствието, заповядвал да изколят цели села в жертва на Богинята демон, за да го дари тя с познанието на Древната магия. Ако тези истории бяха верни, разбирах ли вече защо? Дали след като имаше толкова сила, той я

използваше само защото може? И ако аз имах такава възможност, същият ли щях да съм?

Стигнах до реката, тръгнах на север и продължих покрай нови и нови лагери, обози и постове, за които оставах невидим, Това бе моята сила и аз я използвах, предполагам, защото можех, и сигурно точно в това бе отговорът ми. Вдясно имаше няколко големи шатри, някои светеха отвътре. Може би Мороулан и Сетра в този момент заседаваха и предрешаваха съдбата на хилядите, събрани тук — защото можеха.

А Върт, а Напър, а Елбър? Всички те бяха доброволци, професионални войници, които се биеха... защо? Защото ако загинеха храбро, щяха да получат висок ранг по Пътеките на мъртвите? Или имаха шанс да се преродят в командир, който може да води други в същите битки, довели до тяхната смърт? Не, това не вървеше, но по-близо не можех да стигна.

Нито един от отговорите не ме задоволи.

Нагазих в реката, само няколко стъпки, и усетих хапливия студ на течението по краката си и пясъка между пръстите си. Постоях дълго така, сам сред хиляди, и чак тогава забелязах, че коленете ми треперят и главата ми е замаяна, и че в ръцете ми не е останала сила. Каквото и да бе причинила магията на ума ми, а явно беше доста, също така ме бе изтощила физически. Зачудих се дали изобщо ще мога да се бия на другия ден. Започнах да треперя неудържимо, но останах на място. Щеше да е много смешно, ако припаднех и се удавех в две стъпки дълбока вода.

„Ти имаш ли отговори, Лойош?“

„На какво, шефе?“

„Защо драконите са такива, каквито са“.

„Този е лесен, шефе: просто не могат другояче“.

Имаше нещо вярно в това, но не ме задоволи. Всъщност разликите в характерите на Мороулан и Алийра, на Върт и на Напър, да вземем за пример четиримата, бяха по-големи от приликите. Коя бе свързващата ги нишка? Отговорът бе очевиден: след като решат посоката на действие, мотивирана от алчност, гняв или най-високи морални подбуди, те нападаха с безскрупулност, способна да събуди завист — или отвращение — дори у един закоравял джерег. Опитах се да реша дали това непременно е лошо и не можах да стигна до заключение. За щастие, никой не ми искаше заключение.

Направих обаче други две заключения. Първото беше, че ако човек е принуден да служи на един Господар на дракони, е по-добре да служи на Господар на дракони, който по го бива в безскрупулността от друг Господар на дракони. Второто беше, че реката е адски студена и че е адски тъпо от моя страна да стоя в нея, след като едва имам сила изобщо да стоя прав.

— Приятна вечер ти желая, лорд Талтош.

Гласът идваше отникъде, но сигурно подсъзнателно бях разбрал, че има някой наблизно, защото не ме стъписа.

— Кой си ти?

Обърнах се. В първия момент не можах да я видя, но после тя пристъпи до водата, кимна ми и я познах. Отне ми малко време, докато си спомня къде съм я срещал, но после споменът се върна.

— Ти си Некромантката.

— Какво правиш?

Обмислих грижливо въпроса и отвърнах:

— Бродя насън, струва ми се.

Тя ме гледаше. Беше много, много тънка, като върбова клонка, и кожата ѝ беше толкова бледа, че само дето не сияеше в мрака и на фона на черното ѝ облекло.

— Не знаех, че източниците го правят.

— Аз също.

— Усещам, че си ранен.

Обърнах се да ѝ покажа гърба си, после пак се обърнах с лице към нея.

— Разбирам.

— Моля?

— Разбирам защо бродиш насън.

— Аха. Но съм тук наистина, нали?

— В какъв смисъл?

Дори бродене насън да беше, чак толкова мистицизъм ми идваше много.

— В смисъл, че ако падна тука и умра, наистина ще съм умрял и тялото ми ще го намерят чак заранта.

— Не.

— Не?

— Не. Течението ще го отнесе надолу, поне до следващия завой. Виж, ако излезеш на брега...

Засмях се — сигурно по-високо, отколкото си заслужаваше.

— Това го направи нарочно, нали?

— Кое?

— Накара ме да се засмея. Върна ме.

— Е, да. Утре може да се наложи да се биеш.

— Не изпитвам голямо желание да се бия.

— Лошо са те ударили, нали? Я ела насам.

Пристъпих на брега, докато само глезените ми останаха във водата, а тя се пресегна и хвана лицето ми. Дланите ѝ бяха много, много студени и се постарях да не мисля какво ме докосва. Вгледах се в очите ѝ и ми се стори, че е някъде много, много далече и ми говори от друг свят. Останах с чувството, че говори с усилие; не мислеше с думи като мен, вероятно мислеше с... не, не исках да разсъждавам каква форма имат мислите ѝ. Все едно, сигурно нямаше да мога да я разбера.

Тя затвори за миг очи, отвори ги и каза:

— Сега се върни в лагера и поспи, броднико в съня. Утре ще се почувстваш по-добре.

— Добре. И ще си мисля, че всичко това е било сън.

— Може би. Може и да е.

— Преживявали сме го.

— Върни се палатката си, източняко. Спи. Сънувай брадати жени.

— Моля? Не, не, все едно. Не ми обяснявай. Не искам да знам.

Вече отново си бях аз. Вятърът беше студен, особено по мокрите ми крака. И камъните режеха босите ми стъпала. И трябваше много внимателно да се прокрадвам през лостовите линии, много по-внимателно отвсякога.

„Е, доста чудата беше“.

„Коя, шефе?“

Спрях.

„Надявам се, че се шегуваш, Лойош“.

„Мм?“

„Току-що разговарях с Некромантката, Лойош. Съвсем истински разговор. На глас и прочие. Наистина ли не я вижда?“

„Шефе, не съм я видял, не съм я чул и не съм те чул да говориш. Ти просто си влезе в реката, постоя малко там и излезе“.

„Страхотно. Просто страхотно. Набутвам се в армията, мешам се в сражения, които изобщо не са ми работа, шибват ме с магия в гърба, приемам невъзможна мисия, която трябва да се изпълни покрай всичко това, и накрая, за капак на всичко, трябва да изляза и да преживея едно шибано мистично преживяване. Направо страхотно!“

„Каквото и да е било, шефе, мисля, че ти е помогнало. Отново говориш като себе си“.

„О, много ти благодаря, Лойош“.

Тръгнах обратно към лагера, към палатката и към леглото си, и помня, че легнах по корем, и чак тогава осъзнах, че слабостта, която ме беше обзела преди, беше ако не изчезнала съвсем, то — понамаляла. Помъчих се да си го обясня, но трябва да съм заспал, защото след това дойде утрото и станах под звуците на барабана, преди да съм се сетил, че може би не съм длъжен да ставам. Раша стоеше пред палатката, когато излязох навън гол до кръста.

— Добре ли си? — попита ме.

Напук на всичко, отговорих ѝ без увъртания:

— Краката ми малко треперят и гърбът ме сърби, и мога да дремна още четирийсет-петдесет часа, но да, иначе съм добре.

— Смяташ ли, че можеш да влезеш в строя?

— Естествено.

— Добре. Дадохме жертви.

— Снощи атакуваха ли?

Тя ме изглежда.

— Малко преди съмване. Радвай се, че не те събудихме.

— Мисля, че и палатката да бяхте подпалили, пак нямаше да ме събудите.

— Днес, според мен.

— А?

— Мисля, че нещата ще се решат днес.

— О. Това е добре.

— Да. А и откъм нас няма да е толкова зле. Трябва само да държим този хълм. Освен ако началниците не решат нещо друго, разбира се.

— То и с държенето на хълма може да видим зор.

— Може. Иди хапни нещо.

— Слушам.

Върнах се вътре, вдигнах якето и го огледах. Вече нямаше гръб — само една голяма дупка, цяла стъпка в диаметър, с грозни опърлени краища. Пак взе да ми прилошава.

„Шефе...“

„Да? Впечатляващо, нали?“

„Сега какво ще облечеш?“

„Взел съм си резервно яке“.

„Умно“.

Облякох се и гърбът почна да ме сърби. Напълних гънките, ръкавите и яката с разни неща, после навлякох отгоре лекото си наметало и се уверих, че съм опакован добре. Изядох три сухара, изпих много вода, после се обръснах и почистих, колкото можах.

И тогава коленете ми се разтрепериха. Не изгарях от желание да отида на позиция. Ако си бях спомнил какво бях обещал на Мороулан, щях да изпадна в паника, но мозъкът ми още беше поразмътен и се сетих чак по-късно. Преживяното предната нощ започна да се връща на късове и продължаваше да ми се иска да мисля за него като за сън, но не можех да се убедя и направих грешката да попитам Лойош, който потвърди, че поне част от всичко е станало наистина.

Когато се върнах при палатката, заварих Раша да седи с Върт и Елбър. Седнах до тях, а скоро след това се появи и Краун.

— Добрутро, войници — поздрави той бодро. — Днес ги спукваме.

Раша кимна и каза:

— Какво мислиш за насипите от югоизточната страна? Много са се объркали снощи.

— Няма да навреди да ги вдигнем отново.

Дън се приближи и почна:

— Сержант, бих искал да...

— Не — отсече Краун. — Знамето го взима Мора. Ако тя падне, си ти. Тъй че се лепни до нея. И я пази жива, ако може. Ако се гътне, може да отговаряш пред Дортмонд.

— Слушам, сержант. Благодаря, сержант.

Дън се отдалечи, а аз поклатих глава.

— Просто не мога да го разбера.

Краун ме изгледа отвисоко.

— Не би и могъл, нали?

И си тръгна.

— Май току-що ме обидиха.

— Сигурно няма да спиш цяла нощ — каза Върт.

Някой надолу по редицата извика:

— Идат!

Надигнахме се, отидохме при останките от насипите и зачакахме атаката да започне.

Идваха, отблъсвахме ги, пак идваха и пак ги отблъсвахме. През цялото време Лойош остана на рамото ми, сигурно заради ефекта върху онези, които се изправяха срещу мен. Все го питах защо не вземе да се скрие някъде и все не получавах задоволителен отговор, само въпроси, на които не можех да дам задоволителен отговор. Краката ми все искаха да се огънат — остатъчният ефект от това, че ме бяха ударили предния ден, но общо взето не падах в неподходящ момент. Ако Некромантката наистина ми беше направила нещо, какво пък, явно действаше.

След втората атака Върт каза:

— Забеляза ли, че всеки път, когато атакуват, спират при насипите?

— Да.

— И че всеки път атакуват с повече войска?

— Пак си права. Тръгнало ти е, не спирай.

— Престрояват се за нова атака.

Раша дойде и попита:

— Елбър къде е?

И чак тогава забелязахме, че се е проснал по гръб, с две кървящи рани на гърдите и още една на десния крак.

— Лекар!

Лекарят дойде. Върт поклати глава.

— Ужасно ни накълцаха. Остана ли някой да запушим дупките?

— Не — каза Раша. — Дупки имаме навсякъде. Дванайсет процента жертви. А както изглежда, не можем да очакваме помощ от бригадния.

— О.

— Време е някой да измисли нещо умно — подхвърлих и в същия момент „цокачът“ подаде сигнал да се готвим за атака. — Нямах предвид чак толкова „умно“.

— Сега ще стане интересно — каза Върт.

— Интересно? Нямаме сили да отбраняваме и затова атакуваме? Не е много умно от военна гледна точка, нали?

— Прав си, не е.

— Е, добре. Видя ли, че и аз съм научил нещо.

— Ще ти е от полза, като се запишеш следващия път. — Върт се намръщи. — Но е правено вече. И не е чак толкова лоша идея. Веднъж при залива Киппер... — Изведнъж млъкна и посочи. — Ще ти разкажа по-късно.

Идваха нагоре по склона и в начина, по който идваха, имаше някаква ужасна решителност. Не ми хареса никак. Ние се готвехме да тръгнем надолу. Това ми хареса още по-малко. Добре поне, че имахме предимство с височината.

Тъй или иначе, щяхме да решим нещата сега.

„Е — каза Лойош. — И с теб. Тук и сега“.

„Да бе“.

17.

ОГРАНИЧЕНИЯТА НА УМА

Обърнах се пак към Форния, докато Напър се приближаваше към мен отзад и вляво, а цялата проклета война се приближаваше към мен отзад и вдясно.

Напър дойде пръв и застана до мене. Държеше къс тежък меч, опръскан с червено. Погледнах го през рамо. Очите му бяха светнали, а лицето — разцъфнало в доволна усмивка.

— Напър, запознай се с Деймар — казах. — Деймар, това е Напър. А този тук е граф Форния. Някой ще донесе ли вино? Сирене? И на няколко сухара съм съгласен.

Тримата назначени да ни вардят не решиха, че е много смешно, но и не взеха репликите ми за толкова подозрителни, че да ни съсекат.

— Оръжията ви — каза единият.

„Деймар, можеш ли да пробиеш преградата и да ни измъкнеш?“

„Не — обясни той добродушно. — Усилили са я, след като пробих“.

„Жалко“.

„Ако имам на разположение половин час...“

Все едно че молеше за половин година.

„Добре, ще те уведомя“.

— Оръжията — повтори воинът. — Веднага.

— Какъв е планът, Влад? — каза Напър толкова високо, че да го чуят всички.

— Добрата новина е, че преговаряме — отвърнах. — Лошата е, че се предадох.

— Какво?!

— От друга страна, ако се кани да ни убие, ще трябва да заявя, че предаването се отменя. Междувременно ще е най-добре да си дадеш меча на този мил човек. И аз бих го направил, но нямам меч.

— Внимателно — добави телохранителят. — Разкопчай колана и го пусни.

Много як изглеждаше. Както и другите. Нямах да ми хареса, ако Напър рискува срещу тримата. Единият беше между нас и Форния, другите двама — отстрани. Напър започна да се подчинява, много бавно.

„Не знаеш какво правят, нали, Деймар?“

„Не — каза Деймар. — Той ме блокира“. Прозвуча обидено.

Някъде из групата някой изрева заповеди, заизваждаха се мечове. Затаих дъх, отново изпаднал в ужас, но почетната гвардия и магьосниците се обърнаха към приближаващия се бой. За миг получих пролука да закова Форния, но я загубих, преди да мога да посегна, дори да бях склонен към това.

Нещо много странно и нереално имаше в цялата работа и и до днес се е запечатало в паметта ми. Стоях там, с Деймар от едната ми страна и Напър от другата, с цялата война или поне най-критичната ѝ част върхлитаща към мен, с Форния посред почетната си гвардия и магьосниците, с гръб към нас, все едно че изведнъж бяхме престанали да бъдем част от неговия свят и определено не бяхме заплаха за тях.

Е да де, не бяхме заплаха за тях.

Знаех какво прави Форния, знаех защо го прави, знаех докъде ще доведе; и нищо не можех да направя по въпроса.

Играчите на камъчета понякога ги обзема същото отчаяние — когато най-добрите им хвърления се провалят, а на противниците им непрекъснато им върви. Виждам съм го, случвало се и на мен. Започваш просто да ги хвърляш, даже плоските, както падне, все едно че се самонаказваш заради лошия си късмет, като играеш лошо. В този момент се чувствах точно така.

Играех ли лошо от отчаяние, или вече получавах шанса, който ми трябваше, след като битката вече кънтеше толкова близо и всички ни бяха обърнали гръб?

Шурикена го метнах в гърлото на мъжа пред нас, оня, дето беше заплашил Напър, после вкарах нож в гърлото на този отляво; чух как Напър извади меча си и докато се обърна, третият ни пазач беше мъртъв, а Напър довършваше тоя, с когото бях започнал. Забелязах с крайчеца на окоето си, че Деймар се е облецил.

Още по-хубавото беше, че нито Форния, нито групата му забелязаха нещо.

— Какъв е планът? — попита Напър.

Това почти ме накара да се разсмея. Едно демонче в главата ми искаше да отвърна: „Избиваме ги всички“, но устоях на изкушението.

„Шефе, тази ситуация не ти ли изглежда малко абсурдна?“

„Абсурдна ли? Ами, покрай всичко друго, май да“.

После групата на Мороулан стигна до почетната гвардия на Форния и играта загрубя.

Видях Алийра, вече слязла от коня, застанала до Мороулан; около тях имаше още няколко, непознати за мен, а зад тях — тя пък откъде се взе, не знам — беше Сетра Лавоуд, на кон, стиснала оръжие, за което знаех, че е Ледоплам. Всички тръгнаха право към Форния, който изчакваше с търпението на комарджия, току-що заложил всичко на едно хвърляне, комарджия, който знае, че след като монетите вече се въртят, не може да направи нищо повече освен да чака и да види на коя страна ще паднат.

Погледнато така, задачата ми беше проста: само протягам ръка и свивам монетите, преди да са спрели да се въртят. И успявам някак да се измъкна, без да ми отрежат ръката.

Виж, това беше мисъл.

Добре. Имах си мисъл. Трябваше само да съчетая мисъл с възможност и да получа нещо друго: шанс.

Опитах се да се свържа с Мороулан, но или не го познавах много добре, или той се беше съсредоточил изцяло в клането, или и двете. Вероятно и двете. Алийра познавах още по-малко, но си струваше да се опита...

И точно в този момент почетната гвардия на Форния заотстъпва, притисната от атаката на Мороулан — по-точно от останките на източняшката конница, избутана към почетната гвардия на Форния — поради което и тримата трябваше да се изнижем, за да не ни стъпчат.

— Планът е да не ни убият — казах на Напър.

— Можем да атакуваме откъм тила.

— И да свалим може би всеки по двама, преди да са ни помели.

Не мисля.

Значи, трябва да разберете, че докато си говорехме, също така бягахме от отстъпващата почетна гвардия. При това положение се озовах с лице на североизток, към най-високата част на хълма. Пипнах Напър по ръката и казах:

— Погледни. Какво е това?

Той се закова на място, загледан в човешката маса, прииждаща отгоре към нас.

— Това е чукът. — Посочи назад през рамо и допълни: — А онова там е наковалнята.

— Е, трябваше да очакваме, че ще разполага с подкрепления, щом Мороулан почне да пробива.

Деймар, който бе мълчал през цялото време, подхвърли:

— Струва ми се, че вече не съм полезен тука.

— Това означава ли, че вече можеш да телепортираш?

— Не точно. Мислех да използвам друг метод.

Сетих се за прозореца на Мороулан и в главата ми се заформя идея.

— Какъв?

Той ме изгледа объркано и рече:

— Мислех да бягам.

— О! Не се бях сетил за това.

Боят продължаваше да напират към нас. Приближаващата се рота приличаше на лека пехота.

— Мислиш ли, че Мороулан ще се добере до Форния, преди да дойдат подкрепленията му? — попита Напър.

— Ако Форния държи на своето, ще се добере.

— Моля?

— Трябва да направя нещо.

— Например?

— Нещо умно.

Отстъпихме още малко.

— Умното ще те доведе само дотук — каза Напър.

Не отговорих, защото нещата станаха още по-шумни, а и моментът не беше много подходящ за философстване. Леката пехота се приближаваше бързо и от другата страна умираха източняци, а към миризмите на битката, които веднъж вече отказах да описвам, можем да добавим характерната и също толкова неприятна миризма на умрели и умиращи коне.

Казаното от Напър беше разумно, обаче планът на Форния не беше „умен“ в обичайния смисъл; по-скоро беше дързък, пресметнат хазарт, като удвояване на залога, когато разположението е в полза на

противника ти, но едно идеално хвърляне може да ти спечели играта и да сложиш и последното плоско камъче.

— Напър — казах високо. — Мисля, че е време да умрем храбро. Какво ще кажеш?

— Да!

— А ти, Деймар? Включваш ли се?

— В кое?

— Ще атакуваме, естествено.

— О! Ами, добре.

— Той не е въоръжен — изтъкна Напър.

— А, въоръжен съм — каза Деймар малко обидено.

Верно, не носеше меч, но му повярвах.

— Така — започнах. — Онзи там, с косата на опашка, е Ори. Той приготвя моментален телепорт като част от плана на Форния да... добре, все едно. Важното е да го убием. Убиването на Форния ще е трудно, защото е обграден от почетната си гвардия, но пък това не е толкова важно. Ори е този, който трябва да умре.

— Ясно — каза Напър.

— Добре — кимна Деймар.

— Въпроси?

Нямаше въпроси.

— Атака — казах небрежно.

Тръгнахме напред с равна крачка. Явно в един момент бях извадил кама и я държах в дясната си ръка. Маготрепача беше в лявата, въртеше се в кръг. По някакъв начин беше пораснал, почти три стъпки мисля, и брънките му бяха станали по-дебели. Въртежът му покриваше цялото ми тяло, както и Деймар отдясно и Напър отляво.

— Няма ли да им изрежем, като приближим? — попита Напър.

— Не. Нищо няма да казваме. Никакви приказки.

— Ще ги удариш в гръб, без да ги предупредиш?

— Да.

— Не те...

— Ти се писа доброволец за това. Правим го по моя начин. Ако не щеш, разкарай се. Но и в двата случая — пазиш тишина.

— Слушам, сър. — Едва по късно ми хрумна да се зачудя дали не е било ирония. Но като си помисля, не вярвам.

Да. Битките се решават, според Сетра, когато разчетът, инерцията и смелостта се стекат на едно място и точно в подходящия момент някой не прави фатална грешка и не пропуска съдбоносна възможност. Възможност, която може би никой не е знаел, че съществува, защото всичко просто е толкова объркано, че не можеш да обхванеш всяко нещо, което става наоколо. Бях сред всичко това и все още не съм наясно кой какво правеше, за да ви дам пълна картина. Но си имам непълната картина и трябва да се задоволя с нея, тъй че и вие ще трябва да го направите.

Щом се приближихме, посегнах към Деймар — връзката с него беше смайващо лесна — и попитах:

„Какво прави Ори?“

„Я повтори кой беше Ори“.

„Оня там“.

„О. Не знам какво точно прави. Все още са ме блокирали. Но се съсредоточава върху някакво заклинание“.

„Прави ли го, или се подготвя да го направи?“

„О, приготвя се. Той се е... как е думата? Стегнал. Да, това е думата. Стегнал се е да направи заклинание“.

Бяхме спрели на десетина стъпки зад магьосниците, които бяха точно зад Форния и почетната му гвардия. Ори беше с гръб към мен.

Пристъпих и забих ножа право в гърба му.

Той изкрещя и всички се обърнаха и ме погледнаха, докато Ори се свиваше и падаше на колене. Не можах да видя физиономията му, но пък и не ме интересуваше. Форния обаче ме зяпна облещено.

— Надявам се, че не обърках плановете ти — казах.

— Убийте го — викна той. — Убийте и тримата.

И сигурно щяха да го направят, само дето в този момент Мороулан проби през последната редица източняшка конница и сред викове на хора и конско цвилене удари по почетната гвардия.

Форния беше избутан назад към мен, което може би щеше да е чудесен шанс да го убия, но не можах, защото трябваше да се дръпна от пътя на широкия, много обикновен, без никаква украса голям моргантски меч, който размахваше над главата си. Та значи се дръпнах, паднах и се претърколих. Продължих да се търкалям, без да знам къде са Форния и моргантското оръжие, и взех спокойно, рационално

решение, че трябва на всяка цена да се разкарам и от двете — нищо друго не можех да направя.

„Шефе! Шефе! Можеш да станеш вече!“

Винаги е смущаващо да се паникьосаш пред Лойош. Станах и в един миг около мен нямаше никой и нищо не ме заплашваше в непосредствена близост.

После забелязах Форния, на около двацет стъпки от мен. Държеше с две ръце дръжката на меча, някъде на височината на кръста си. Напър, с гръб към мен, стоеше с лице срещу него. Никой от двамата не помръдваше. Едва след секунда осъзнах, че виждам няколко пръста от върха на моргантския меч, щръкнал от рамото на Напър.

Напър пусна меча си, който падна с върха надолу, много бавно, заби се в земята и започна да се поклаща, все така бавно. Нищо друго не помръдваше в целия свят; Форния и Напър бяха като две статуи и щяха да останат в тази поза, докато светът се разтвори в сънищата на боговете, както щяло да стане един ден, според моя народ. Но дори и тогава същината на Напър никога повече нямаше да се върне и избеляващите спомени за него в умовете на хора като мен, неговите другари, щяха да се единственото, което да остане от него.

А двамата продължаваха да стоят, втречени един в друг.

После Форния ме погледна, Напър се свлече на земята и светът започна отново.

Моментът ми на паника беше приключил, заменен с празнота, която не е чак толкова лошо усещане в подобни обстоятелства; поне не ми пречеше да наблюдавам, да предвиждам и да действам. Метнах два ножа по Форния само да го предупредя да се държи на разстояние и си запробивах път към Мороулан. В този момент леката пехота най-после стигна до нас. Подминаха ме — предполагам, решиха, че след като съм източняк, трябва да съм от конницата им и за миг изгубих Форния от погледа си.

Помъчих се да намеря Мороулан, но иронията бе в това, че сега, когато беше едва на един хвърлей с нож от мен, не можех да го видя. Продължих да се озъртам.

Да ви кажа, винаги съм си представял, че една битка изглежда точно така: непрекъснато клинчиш, хитруваш, движиш се, мъчиш се да погледнеш едновременно във всички посоки — и изобщо не бях

наясно какво трябва да направя. Истинските битки, които бях преживял, определено съдържаха елемент на объркване, но поне винаги знаех какво трябва да правя и винаги можех да се съсредоточа в една посока. Разликата, предполагам, бе в това, че тук нямаше никакви фронтови линии: всеки се беше омесил с всички останали и всичко се беше разсипало на безкрайни хаотични боеве един срещу един или двама срещу един. Можех да си представя колко често участниците трябваше да спират и да погледнат кепетата и лентите, за да не би да свалят някой от своите. Сигурно доста хора бяха пострадали, защото се заглеждаха твърде дълго, и почти сигурно доста хора бяха пострадали, защото онзи срещу тях не се е заглеждал толкова дълго.

Най-сетне забелязах Мороулан, само за миг, през временно отворилата се пролука в морето от биещи се хора, и тръгнах натам. Между другото, ако сте се зачудили какво стана с Деймар, все още не знам. Може да се е мотаел там, да се е мешал с врага по свой си начин и да му е нанасял щети колкото може, но подозирам, че по-скоро си е плюл на петите още в мига, когато Форния унищожи Напър. Не бих казал, че го виня много.

Извъртах се покрай сражаващите се, снишавах се, прибъгвах и се мъчех отново да зърна Мороулан. Мимоходом подминах безжизненото бездушно тяло на Напър и отново ме подгони кратък пристъп на паника, но Лойош каза: „Спокойно, шефе. Няма го тук. Не се вижда поне“. Продължих напред.

Отново увих Маготрепача на лявата си китка, вдигнах меча на Напър, както се беше забил в земята, нищо, че беше твърде тежък за мен, и продължих натам, където бях видял Мороулан. Надявах се, че мога да разчитам на сетивата на Лойош и че Форния няма да се появи зад гърба ми.

Но не, точно сега Форния не беше тръгнал към мен, беше тръгнал срещу Мороулан. А Мороулан, изглежда, беше доволен от това. Застанали бяха един срещу друг на едно петно, което благодарумните хора наоколо бяха разчистили, обикаляха в кръг, и двамата явно очаровани от срещата. Зад Мороулан зърнах Алийра и други двама офицери, непознати, и те също изглеждаха доста доволни от хода на нещата.

Всъщност всички бяха доволни и щастливи, освен мен, а и аз сигурно нямаше да имам нищо против, ако не знаех какво е намислил

Форния. Фактът, че бях убил Ори, определено объркваше част от плана му, но той с радост щеше да се задоволи с останалото, вярвайки, предполагам, че ще намери начин да се измъкне, когато всичко приключи. Или може би не му пукаше дали ще се измъкне — беше дракон, в края на краищата.

„Няма измъкване, Лойош“.

„Но...“

„Знам. Но мразя да позволявам на разни гадни типове да се измъкват. Обижда ме, когато си мислят, че ми водят с едно отгоре. Въпрос на гордост“.

„Много дълго се замота с дракони“.

„Лейтенант Лойош — Първи джерегски убийци — В атака!“

„Добре де“.

Не беше толкова атака, колкото щяне, но все пак я направих, почти без план и без много мислене, толкова чисто, колкото всяко друго убийство, което съм правил някога, а при тези обстоятелства това не беше малко. Направих сметките си по време на шестте крачки, които ни разделяха: все още не исках да го убивам и не исках да се приближавам до проклетото оръжие толкова, че да ме одраска, ако той се сгърчи в спазъм. Но не можех да му позволя да се бие с Мороулан с това оръжие. Държах големия тежък меч на Напър с две ръце. Съжалявах, че нямах малко повече време да свикна с него.

Пристъпих точно зад Форния и Мороулан ме забеляза. Той сигурно не знае как стана или може би си мисли, че е бил просто изцяло съсредоточен върху Форния. Но физиономията му го предупреди, той направи стъпка назад и започна да се обръща, и когато се завъртя наполовина, замахнах с меча на Напър в дъга, каквото никой източняшки фехтовач никога не би направил, и вложих в това всичко от себе си. Знаех, че ако не улуча, съм мъртъв, че и по-лошо, и че ударът сигурно ще ми отнеме всичката сила.

Ударих го малко над китките и внезапният му писък бе истинска радост за ушите ми. Силата на удара заби оръжието ми в земята, но все едно, с него бях приключил. Преди да мога да помисля какво правя — защото, уверявам ви, мисленето изобщо нямаше да ми помогне — вдигнах големия моргантски меч и без да обръщам внимание на ръцете, които още го стискаха здраво, го подхвърлих общо взето към

Мороулан, но не точно към него — знаех, че може да го приеме погрешно.

Форния изхлипа.

Почетната му гвардия запристъпва към мен и тогава направих нещо, което исках да направя от няколко недели: завъртях се и побягнах.

Планът ми в този момент беше да бягам колкото може по-бързо и колкото може по-далече, докато не стигна Адриланка, а ако случайно сбъркам посоката, ами какво, най-много щях да направя някоя обиколка — казват, че светът бил кръгъл в края на краищата.

Докато драсках, видях, че някой се наведе и вдигна моргантското оръжие, което бе държал Форния — дори не забелязах коя страна го прибра, — и това ми даде още едно основание да бягам. Идвам, Адриланка!

Всъщност не стигнах толкова далече — спрях след петдесетина стъпки. Командата „Стой!“ беше толкова рязка и, ами командна, че се улових, че съм я изпълнил още преди да съм помислил за това. Обърнах се и видях пред себе си Сетра Лавоуд, яхнала кон, който с моя опит с конете, мога да ви уверя, беше много черен и много голям. Конят погледна Лойош, тръсна глава и изсумтя, както беше направил Мороулан по един-два повода. Лойош не го удостои с отговор.

— Какво правите, войник? — попита Сестра.

— Тъъ... Мисля, че ме бъркате с някого.

— Съмнявам се. Във всеки случай вече няма причина да се бяга; битката почти приключи.

Погледнах натам, откъдето бях дошъл току-що, после отново погледнах Сетра и попитах:

— Шегуваш се, нали?

— Не се шегувам. Твоята част прогони врага от хълма и го притисна чак до Стената. Тук Форния трябваше да вкара резервите си, само че точно в този момент беше много зает и не можа. Освен това Мороулан ми съобщава, че Форния вече бездруго е умрял, а ние сме си взели оръжието, което причини цялото главоболие, тъй че вече няма за какво да се бием. Очаквам пълна капитулация в следващите няколко минути, стига да успеят да намерят някой с достатъчен авторитет, за да ни се предадат.

Изгледах я отново.

— Щом казваш.

Явно я досмеша.

— Свърши се, Влад. Повярвай ми. Това съм го правила и преди. Трябваше да избягаш по-рано, когато щеше да ти свърши някаква работа.

— Знам, знам.

— Сега по-добре почакай тук, с мен.

— Няма ли да ме пратиш обратно на бой като наказание за дезертъорство?

— Наказанието за дезертъорство е обезглавяване. Изпращането на бой е награда.

— Това го каза сериозно, нали?

Тя ме погледна сериозно за миг и кимна.

— Да.

Права беше обаче. Нямам предвид пращането ми на бой, а това, че всичко общо взето беше приключило. Само за половин час боевете бяха спрели, навсякъде се въргаляха знамена, а Сетра, Алийра и Мороулан отидоха да преговарят с доскорощните си врагове. Войната беше свършила. Ако исках, можех да се самоубедея, че аз съм допринесъл най-много за спечелването ѝ. Бих предпочел изобщо да забравя за нея, но това беше по-трудно.

По някое време спретнахме лагер на хълма, където преди малко се бихме с Форния, магьосниците му и почетната му гвардия. Повечето гвардейци бяха изпопадали от Чернопрът и меча на Кийрон (действията на Алийра в битката се обсъждаха оживено, но аз лично не я видях много). Седях встрани от цялата дейност, но после Върт ме намери. Имаше си новичък белег на лицето и забележимо куцукаше.

— А, здрасти. Значи драсна все пак, а? — Прозвуча повече заядливо, не враждебно.

— Ами да. Драснах.

— Чух за това. Голямо представление.

— Благодаря.

— И за Напър чух. Тази вечер ще му правим траурна служба. Двамата с Елбър искаме да ни помогнеш да го помажем.

— Какъв е смисълът? Нищо не е останало за Портата на смъртта.

— Мисля, че знаеш какъв в смисълът.

Вдишах дълбоко и кимнах.

— Добре. Ще дойда.

Тя си тръгна. След малко дойде Раша.

— Браво, войник.

— Благодаря.

— Предавам ти също поздравления от Краун и от капитана.

— Предай им, че благодаря.

Понечи да каже още нещо, но отдаде чест отсечено и си продължи по пътя. Малко след това Сетра дойде пак и ми каза:

— Трябва да знаеш, че Кропър те препоръча за медала „Драконовата глава“. Отказах от твое име, с благодарности, но реших, че трябва да го знаеш.

— Благодаря. И благодаря.

Откъде ме познаваше толкова добре? Предполагам, че е част от това да си генерал или може би — да си Сетра Лавоуд. Знаех, че след няколко дни или недели идеята да ме предложи за медал воин дракон щеше да звучи много смешно, но точно сега една церемония щеше да е пълна досада. Тази вечер раздаваха много медали и не държах особено да вися там и да гледам, още по-малко да участвам. Искях само да се прибера у дома.

— Напър ще получи ли? — попитах.

— Да.

— Добре.

Отиде си, а след малко дойде Алийра и застана над мен. Изгледах я отдолу и извърнах очи. След като не проговори и мълчанието взе да става неловко, казах:

— Разбрах, че днес си убила много народ. Моите поздравления. Мороулан взе ли си оръжието?

— Не.

Погледнах я.

— Не? Какво стана с него?

— Беше вдигнато от един офицер — жена, — в чиито крака го хвърли ти. Тя претендира за него като плячка от бойното поле. Трудно е да се възрази.

— О!

— Мороулан се чуди защо се намеси.

— Форния имаше план и исках да го спра. Освен това му казах, че ще го взема това проклето нещо.

— Мороулан нямаше ли все едно да спре плана на Форния?

— Не, беше почнал да помага на Форния да го изпълни.

— Не разбирам.

— Както обичаше да казва Напър — все едно.

— Все едно? Е, добре. Но ми кажи: сега разбираш ли ни малко по-добре, отколкото когато се включи?

— Не.

— Мисля, че ни разбираш.

Не отговорих и след малко тя си тръгна. Добре поне, че не ми отдаде чест.

По-късно същата вечер намерих ротата на Кропър и помогнах да помажем телата за Портата на смъртта. Имаше трийсет и четири мъртви и много повече в различни фази на съвземане. Дън беше сред мъртвите, паднал с ротното знаме, точно както искаше. Имах ужасното чувство, че някои от ротата му завиждат. Никой естествено не завиждаше на Напър. И съвсем безсмислено с Върт и Елбър натъркахме масло по тялото му, за да си остане цяло, когато падне от Пропадите, където след време щеше бездруго да изгние. После дойде траурната церемония, връчването на медалите, а после приключихме — и обратно по палатките.

Тримата с Върт и Елбър поседяхме, загледани в догарящия огън. Казах на Върт:

— Ти си получи каквото искаше, нали?

— Да. Ти също.

— Да. Аз също.

— Струваше ли си?

— Да. Едва-едва, но да.

— И аз го чувствам така.

— Победата понякога е болезнена, но винаги е по-добра от загубата.

— Умно — каза Елбър.

Телепортните прегради бяха смъкнати и можех да се върна в Адриланка още същата нощ, но си казах, че не съм в настроение да карам вътрешностите ми да ми се усукват, тъй че изтърпях още една нощ в палатката и чак на другата сутрин, изправен пред солената кетна, лошото кафе и сухарите, се сбогувах с Върт и Елбър. Поканих ги да ми гостуват някой ден и телепортирах обратно на улицата ми,

където намерих едно място с хубаво ядене и си поръчах клава, топли кифлички с масло, сварени гъши яйца, дебел резен бекон и лук.

Задържах се над закуската, а после се прибрах у дома да дремна. Реших, че съм си заслужил един ден почивка. От утре пак щях да си започна престъпленията — по-добро беше от война.

ЕПИЛОГ ТРОФЕИ

Когато всичко приключи, масата в трапезарията ми ставаше за подпалки, тапицерията на два от столовете ми ставаше за парцали, но любимият ми стол се бе отгървал само с леко ожулване на единия крак, а по килима нямаше кръв. Сетра Младшата лежеше под прозореца почти в безсъзнание, с подбелени очи.

Мороулан, който беше прекъснал битката за голямо негодувание на Алийра, стоеше между двете и говореше на мен:

— Знаеше го през цялото време, нали?

— Моля?

— Искам да кажа тогава, по време на битката. Знаеше го.

— Знаех само какво си е наумил Форния и го разбрах чак най-накрая.

— Защо не ми каза?

— Работата ми беше да взема оръжието. Взех го. Изобщо не ми пукаше в чии ръце ще се озове.

— Но знаеше, че...

— Да, по дяволите, знаех. Да. А сега и ти го знаеш. В меча, който Форния взе от Барит, е имало скрито Велико оръжие, точно както подозираше ти. Допускам, че го е скрил Барит и го е направил по някакви си свои причини. Форния е успял да го открие, но не е знаел как да го освободи от калъфа. Идеята му беше, че ако се удари в друго Велико оръжие, ще стане. Тази вечер го пробвахме. Действа.

— И Форния — каза Алийра малко преди Мороулан да отговори — е нагласил битката си така, че да може да кръстоса меча си с Велики оръжия, или Чернопрът, или Ледоплам. — И добави замислено: — Можеше просто да предизвика Мороулан на дуел и да получи същия резултат.

— Сигурно щеше да го направи — каза замислено Мороулан. — Но аз поведох война, а той никога не би отстъпил пред такова предизвикателство.

Въпросното оръжие лежеше на пода, точно на средата между Алийра и просналата се Сетра Младшата. Наоколо се търкаляха парчета от големия меч, в който беше скрито. След падането на „калъфа“ приличаше на тъп черен къс меч. Никой не го докосваше.

— Можеше да благодариш поне — каза изведнъж Мороулан.

Алийра го изглежда.

— За какво?

— Че ти спасих живота, братовчедке. Мислиш ли, че щеше да се оправиш срещу Велико оръжие?

— Да. Освен това Коути щеше да й забие нож в гърба.

Мороулан погледна Коути, която се беше облегнала на стената, със скръстени ръце. Тя му се усмихна с трапчинките си и приклепна за реверанс. Бях изненадан, че Алийра е забелязала. Тя добави:

— А и Лойош също щеше да я нападне, мисля. Всъщност тя нямаше никакъв шанс. Ако не се беше намесил...

— Ако не се беше намесил — прекъснах я, — нямаше да открием Великото оръжие, което, както разбирам, е... как го нарече, Мороулан?

— Казва се Пътедир.

— Добро име — каза Алийра. — Ето, че най-последно си намери пътя до мен.

— Към теб? — възкликна Мороулан.

Алийра пристъпи, наведе се и го вдигна, като премести меча на Кийрон в лявата си ръка.

— Да. До мен.

— Какво смяташ, че ще каже Сетра Младшата за това?

Алийра откачи ножницата, която носеше на гърба си, и я хвърли на пода до Сетра. После постави до нея меча на Кийрон.

— Ще каже, че имаме сделка.

— Знаеш ли, Влад — каза Мороулан. — Отдавна подозирам, че не си ми казал някои неща за Стената при Гробницата на Барит.

— Имаше неща, за които не исках да мисля — отвърнах. — За някои от тях все още не искам да мисля, а някои все още не си спомням ясно. Но ти ми каза да взема този меч — не ми каза, между другото, как точно да го направя и какво да направя, след като го взема — тъй че отидох и го взех. И... както казах, това е всичко, което помня.

— Това е всичко, което помниш, а?

— Паметта ми понякога ми върти номера, Мороулан. Само преди два дни изведнъж си спомних няколко нещица за разходката ни до Портата на смъртта, които бях забравил. Може би някой ден ще си спомня повече.

— И очакваш да ти повярвам?

— Длъжен си да ми повярваш; все пак си в къщата ми. Следващия път като дойда в Черен замък, можеш да ме наричаш лъжец, колкото си щеш. — Устните му се кривнаха. Добавих: — И след всичко, което ти знаеше, а не ми каза, нямаш право да ми се караш, че не ти казвам всичко.

— Хм. По този пункт може и да се съглася. Ще трябва да помисля.

— Помисли. Междувременно защо не си съберете нещата, включително и онова там — посочих към Сетра Младшата — и да ме оставите на мира. Сигурен съм, че тя иска да си планира нашествието в Изтока, а Алийра иска да си поиграе с новата си играчка, а ти, ами, ти може би искаш да почнеш нова война, или нещо такова.

— Влад...

— Все едно, Мороулан. Просто искам да си почина.

— Ще пратим някой да почисти тази бъркотия.

— Не, ще се оправя сам. Ще ти се обадя... някой ден.

Той кимна.

Вдигнаха Сетра и тръгнаха към вратата, Алийра носеше Пътедир. Мороулан спря да каже нещо, но само сви рамене и излезе. Какво са направили след това нито знам, нито ме интересува: със Стената при Гробницата на Барит най-последно бях приключил, освен с финалния разказ. И за цената на една счупена маса и два потрошени стола реших, че сделката си е добра.

Седнах в любимия си стол и понеже другите бяха счупени, Коути седна в скута ми. Отпуснах назад глава и притворих очи.

— Това драконите го наричат „преговаряне“.

— Мм. Сега какво?

— Както казах, утре ще почистя. После ще трябва да оставя всичко това зад себе си, с една последна среща с една стара метална кутия, а после... кой ден е днес?

— Земеделник.

— Точно така. При Валабар няма е много пълно. Мисълта за всичките тези месеци с гадна храна ме кара да искам нещо добро, а съм в такова настроение, че предпочитам да накарам някой друг да я сготви, да ми я поднесе и да измие чиниите.

— Аз черпя — каза тя.

— Не, аз. Свършвам работа и ми плащат.

— Добре. Кога ще говориш на онази кутия? — Тя отпусна глава на рамото ми. Косата ѝ миришеше на сандалово дърво и беше много мека.

— Скоро. Но не веднага.

Лойош долетя и кацна на рамото ми, Не исках да помръдна дори, но щеше да е добре да приключа с цялата работа. Отворих очи и погледнах руините из стаята, помислих си за дните в армията и погалих Коути по косата.

Ако оцеляването може да се смята за победа, бях далече напред в играта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.